

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 60 / Aralık 1986 / 2.-DM

1986 YILINI GÜÇLÜ ATILIMLARLA KAPATIYORUZ

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Partimizin III. Kongresi, 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı. Her alandan yeterli sayıda gücün katıldığı Kongre, Partimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve halkımızın tarihinde en büyük ve önemli zirvelerden birisi oldu.

Yaklaşık bir yıldan beri dost ve düşman herkes gözünü Partimizin III. Kongresi'ne çevirmişti ve gelişmelerin nasıl olacağını izliyordu. PKK'nin ve devrimin dostları daha güçlü bir mücadele için III. Kongre'den büyük umutlar beklerken, başta faşist Türk sömürgecileri olmak üzere bütün emperyalistler ve her türden gericiler, PKK önderliğindeki mücadeleden yedikleri darbenin etkisiyle bu mücadelenin zayıflayacağını bekliyor ve kendilerini böyle bir umutla yaşatıyorlardı. Bu

Devamı 4. sayfada

PKK III. KONGRE GERÇEĞİ, 12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNE VE HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞE KARŞI KESİN BİR ZAFERDİR

"... 12 Eylül faşist rejimine ve her türlü tasfiyeciliğe karşı açık bir zafer kazanan Parti III. Kongresi, Partinin gelişiminde, Kürdistan halkının geleceğinin yaratılmasında ve ulusal kurtuluş devriminin zafer yolunda ilerletilmesinde sonuç alıcı bir dönüm noktası olarak tarihe geçecektir."

KONUYA İLİŞKİN PKK-MK BİLDİRİSİ SON SAYFADA

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Son aylarda İran-Irak savaşının geldiği aşama, ama esas olarak da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi ile doğrudan bağ içerisinde, Türkiye'de iki konu günün en temel meselesi olarak yoğun tartışmalara yol açtı. Bunlardan birincisi, savaşın seyri içerisinde İran saldırılarının Kerkük'ü ele geçirmeye yönelmesiyle birlikte Irak-Türkiye petrol boru hattının işlevinin ne olacağı ve tabii ki Musul ve Kerkük üzerinde kabaran işgal emelleri idi. İkincisi ise, ilk bakışta doğrudan bir bağlantısı yokmuş gibi görünse de aynı gerçekliğin önemli bir parçası olan GAP üzerine olan tartışmalardı.

İki konu da, devlet sınırlarını taşan tartışmalara kaynaklık etti. Dünyanın bakışları bir kez daha Ortadoğu'da ve tabii ki Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde yoğunlaştı. Türk burjuva egemenlik sisteminin dayandığı maddi temellerle mantığı bizzat kendileri tarafından yeni baştan çeşitli yorum ve değerlendirmelere muhatap olmaya başladı.

Sorun güncelliğini koruyor. Ve üstelik iki konu tartışmaların giderek kendilerinde yoğunlaştığı noktalar olmaya devam edecek. Bunun nedeni salt günümüzün aktüel gelişmelere duyulan ilgisi değil elbette; tam tersine çok çarpıcı ve derin tarihsel kökleri olan geniş boyutlu nedenlere dayanıyor. Aynı zamanda bir devletle sınırlı olmayan, bölgesel ve uluslararası karaktere sahip.

İran-Irak savaşı yedi yıldır sonuçsuz bir biçimde devam ediyor. Filistin meselesi çözüme ulaşmayan bir sorun olarak bugün daha da düğümlenmiş durumda. Emperyalizm ve bölge gericiliği ile sosyalizm ve bölge halklarının her düzeyde daha şiddetli bir mücadelesi, her türlü yol denenerek yeni mevzilerin ele geçirilmesi doğrultusunda hazırlık ve manevralarına tanıklık ediliyor. Ancak ne İran-Irak savaşı ve ne de Filistin ve Lübnan sahasındaki mücadele güçler açısından fazla bir ilerleme sağlıyor. Görüldüğü gibi Ortadoğu'da savaş giderek Kürdistan üzerine kayıyor ve gelişmeler bu olgu etrafında şekilleniyor. İran-Irak savaşı yedinci yılında Kürdistan üzerinde yoğunlaştı. Bölgede emperyalizm için ciddi bir çıbanbaşı olan Suriye ilerici yönetimine yönelik saldırı ve tehditler, bugün en az Lübnan ve Filistin sahasındaki gelişmeler kadar, kuzeyindeki "komşu"sundan da geliyor. Kısacası Kürdistan, dünün unutulmuş, çürümeye terkedilmiş, üzerindeki hesaplar kapatılmış olarak değerlendirilen bir alanı iken, bugün sadece kendi gerçekliğiyle de ilgili olmayan fakat bölgesel sorunları da kaynakları ve çözüm yollarıyla birlikte dayatan, herkesin gücünü ortaya koyan bir merkez durumuna gelmiş bulunuyor.

Devamı 10. sayfada

Direniş Eylemlerimiz Gelişerek Sürüyor

1986 yılı, Kürdistan'da silahlı devrim hareketinin, silahlı karşı-devrimle olan mücadelesinde faşist Türk sömürgeciliğinin yenilgisini, halkımızın ise nihai zaferini daha da yakınlaştıran bir yıl olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin daha önceki pratiği bir yana bırakılsa bile, 15 Ağustos 1984'ten bu yana sömürgeci-faşist Türk ordusu ile, Kürdistan halkını temsil eden devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz arasında tam bir savaş durumu yaşanmaktadır. Devrimci savaşımızın güçlü kazanımlarla ilerlemesine karşılık aklının erdiği tüm karşı-devrimci taktik ve önlemleri uygulamaktan çekinmeyen ve savaşı tam bir kuralsızlıkla yürüten faşist Türk sömürgeciliğinin tüm saldırılarına rağmen mücadelemiz bugünkü boyutlara ulaşmasını bilmiştir.

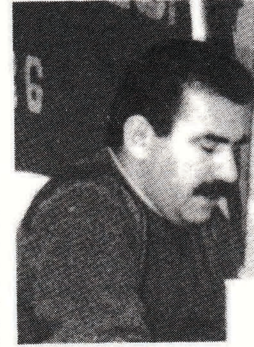
Geçmiş mücadele pratiğimizden kan alarak 15 Ağustos'a varabilen ve ondan sonraki süreçte de yaygın eylemlerle sürekliliği sağlanan silahlı devrimci direnişimiz her zaman olduğundan daha çok bu süreçte atılımlar yapmış, düşmanı siyasal ve askeri alanda derin bir çıkmaz içerisine sokmuştur. Mücadelemizin engellenmesi amacıyla karşı-devrimin faşist temsilcilerinin, akıl hocalarına danışarak ve tarihi deneyimlerine dayanarak aldıkları bir yığın önlemlerin fiyaskoyla sonuçlandığı, "Savaşı Kürdistanlılaştırma" çabalarının ise tutmadığı herkesten çok sömürgeci-faşist güçler tarafından bilinen bir gerçekliktir. Bahar ve güz atılımlarıyla birlikte silahlı kurtuluş güçlerimizden peşpeşe ölümcül darbeler alan sömürgeci-faşist Türk devleti, karşıya olduğu savaşı yaygın karalama, demagoji ve saldırılarla örtbas etmeye çalışmışsa da gerçeklerin geniş çevrelerce kavranmasını önleyememiştir. Ve sömürgecilerin en yetkili ağızları da bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

15 Ağustos 1984'ün üzerinden iki yılı aşkın bir sürenin geçtiği günümüzde, silahlı kurtuluş birliklerimiz sayısal olarak artmanın, gelişmenin yanısıra, nitel olarak da yani güçlü savaşçılar olarak büyümekte de önemli mesafeler katetmiştir. Başlangıçta 3'lü, 5'li gruplardan oluşan silahlı propaganda birlikleri, bugün artık düşmanın da inkar edemez olduğu 50'li, 100'lü gerilla birlik-

Devamı 2. sayfada

PKK'nin 9. Kuruluş yılında Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın halka mesajı:

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN

"...Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz önümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim..."

YAZISI 6. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARATILIŞINDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

"... PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmemek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır."

YAZISI ORTA SAYFADA

FAŞİST TC'NİN SAVAŞ ESİRLERİNE VERDİĞİ İDAM KARARLARININ HİÇBİRİ CEVAPSIZ KALMAYACAKTIR

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Bitlis grubu davasında, askeri savcı 3 savaş esiri hakkında idam cezası talebinde bulundu. Ayrıca bu dönemde devam edilmekte olan PKK-Elazığ davasında ise, aralarında 50 yıl hapis cezası verilen Sakine Polat'ın da bulunduğu 13 PKK'li savaş esirinin mahkemeleri başka bir tarihe ertelendi. Bu davada daha önce idam talebi ile yargılanan Mehmet Yıldırım adlı devrimci hakkında istenen idam talebi ise, delil yetersizliğinden dolayı askeri yargıtay tarafından bozuldu. Görülmekte olan PKK-Mardin davasına bağlı açılan ek bir davada da savaş esirlerinden 7'si için idam ve 8'i hakkında da 10 yılın üzerinde ağır hapis cezaları istendi.

Öte yandan 1981 yılından beri Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan ve toplam 161 savaş esirinin yargılandığı PKK-Elazığ grubu davası aralık ayının son günlerinde sonuçlandırıldı. 12 Eylül öncesinde tutuklanan ve o günden beri en ağır zulüm ve işkenceler altında insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılarak teslim alınmaya çalışılan savaş esirlerinin sarsılmaz inançları ve direnişleri karşısında yenilgiye uğrayan sömürgeci-faşist Türk devleti, çareyi yine göstermelik mahkemelerin verdiği idam kararlarında bulmuştur. Bazıları hakkında daha önce verilen idam kararlarının hiçbir hukuki dayanağı bulunmadığından yargıtay tarafından bozulmasına rağmen, faşist-askeri mahkeme, PKK'li olmayı ölüm cezası vermede yeterli bir neden saymış ve yargıtayın bozduğu davada tekrar 6 savaş esiri için idam kararı almıştır. Savaş esirlerinden Yılmaz Yıldırım, Ferhat Gümüşboğa, Hasan Baraçkılıç, İrfan Mantaroğlu, Mehmet Ayçiçek ve Şamil Batmaz hakkında idam kararı verilmiştir. Hilmi Aydoğdu, Adnan Yüksel, İbrahim İnak, Hüseyin Aytemur. M. Rıza Karadal, Hıdır Kırmızıçiçek, Erdoğan Sönmez, Ali Zoroğlan, Mustafa Okçu ve İhsan Gedik hakkında ömür boyu hapis cezası verilirken, aynı davada yargılanmakta olan savaş esirlerinden 60'ına da 4 aydan 30 yıla kadar değişen hapis cezaları verilmiştir.

Yine, Diyarbakır Askeri Mahkemesinde yeni açılan bir ek davada

Devamı 26. sayfada

EMPERYALİZMİN YOĞUNLAŞAN BASKILARI KARŞISINDA SURİYE'NİN BÖLGESEL GELİŞMELERDEKİ YERİ
Yazısı 11. sayfada

★

TC-PKK ÇATIŞMALARINDA "ARADA SIKIŞANLAR" KİMLERDİR VE KURTULUŞU KİMDE, NASIL GÖRÜYORLAR?
Yazısı 12. sayfada

★

2. OVACIK KATLİAMI: 8 İLERİCİ DAHA KATLEDİLDİ
Yazısı 18. sayfada

★

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE DAHA GÜÇLÜ BİR ATILIMA HAZIR OLALIM
Yazısı 21. sayfada

DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ GELİŞEREK SÜRÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

lerine dönüşmüştür. Öte yandan her devrimci silahlı hareket için doğal sayılabilecek, başlangıçta görülen o ilkellik ve acemilikten önemli oranda sıyrılarak çok daha yetkin bir düzeye gelmeyi başaran devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, Kürdistan'ın her alanında sömürgeci-faşist Türk devletine ve onun uşağı işbirlikçi-ajan yapıya daha bilinçli ve etkili darbeler indirerek tüm Kürdistan sathını düşman için yaşanılmaz bir hale getirmiştir. Halkımızın biricik sevgi, umut ve güven kaynağı olan partizanlarımızın nasıl çelikleşip usta savaşçılar konumuna yükseldiği ve en güç koşullarda bile insiyatifi nasıl ele geçirdiğini, tüm çabasına rağmen düşman da artık inkar edemiyor. Şu bir tek örnek bile bu gerçekliğin en açık bir kanıtıdır: "*Örgütün kuruluş yıldönümü nedeniyle eylem kararı alan PKK'nın, yörede kan dökmesini önlemek amacıyla, güvenlik önlemleri artırıldı. Özellikle eşkiyanın barınması muhtemel dağlık kesimlerde operasyonlar başlatıldı. Dün sahah erken saatlerde Şırnak'ın dağlık kesimlerine giden güvenlik güçleri, bir grup bölücü teröristle karşılaştı. Güvenlik kuvvetlerinin 'teslim ol' çağrısına teröristler, ateşle karşılık verince çatışma çıktı. Çatışmada isimleri açıklanmayan iki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar.*" (Milliyet, 28 Kasım 1986)

İşte 'kahraman mehmetçik', devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz karşısında bu kadar zavallı ve çaresiz durumdadır. En güçlü donanımlarını kuşanan seçme operasyon birlikleri "eşkiyanın barınması muhtemel" dağlık kesimlerde devrimci arıyorlar ve "sabah erken saatlerde" buluyorlar da aradıklarını. Güç ve konumu çok elverişli olmalı ki, "teslim ol" çağrısı yapıyor. Fakat sonuç?!. "İki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar." Şimdiye kadar "karanlıktan faydalanarak kaçıyorlar"dı, şimdi de arazinin konumuyla zavallılığını örtmek istiyor düşman. Sanki farklı araziler üstündeymişler gibi.

Devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz bir yandan nitel ve nicel olarak böylesine önemli bir gelişme arzetmekteyken, öte yandan da ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü, Partimiz PKK'nin güçlü taktiklerinin sınırlı bir uygulaması bile Kürdistan'da halkı yer yer ayaklanma durumuna getirebilmiştir. Yeni dönem mücadelemizin etkin ve yaygın eylemlerle gelişerek kitleleri sardığı alanlardan biri olan Mardin'de, son günlerde yaşanan olaylar bunun en açık örneğidir. Bilindiği üzere Mardin yöresi, PKK hareketinin çok kısa bir süre içerisinde gelişerek kök saldığı, Kürdistan'ın yurtsever özellikleri ağır basan merkezlerinden biridir. Derin bir yurtsever öz taşıyan Mardin halkı, yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde en aktif bir şekilde yer almış, başlangıcından itibaren mücadeleye güçlü destek sağlamıştır. Faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Mardin yöresi üzerinde de, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, sınırsız baskı ve işkence olayları gündeme gelmiş, yurtsever kitlelere boyun eğdirmek istenmiştir. Ancak faşist Türk sömürgecileri hesaplarında yanılmışlardır. Çünkü Mardin halkı mücadeleye olan inanç ve güvenini, her gün yaşadığı sömürü ve zulme rağmen direnişin etrafında kenetlenerek kanıtlamaktadır.

Son dönemlerde gerçekleştirilen etkin ve yaygın eylemlilik ve bu paralelde yapılan siyasal-örgütsel çalışmalar sonucunda yöre halkının adeta kitlesel bir ayaklanma durumuna getirilmiş olması sömürgeci-faşist Türk devletinin paçalarını tutuşturmuş, sömürgeciler, Kürdistan halkının kabaracak olan isyan dalgalarının korkusunu iliklerine değin hissetmişlerdir. Bunun üzerine sömürgeci burjuvazi o en belirgin özelliğini yıllardan beridir uyguladığı vahşetini, barbarlığını daha da üst boyutlara çıkararak halkımızın bu kutsal bağımsızlık özlemlerini bir kere daha zorla boğmaya çalışmıştır. Baskı ve işkence öylesine azgın boyutlara vardırılmış ki, Mardin il merkezi de dahil olmak üzere birçok ilçe ve köyde sokağa çıkma yasağı konmuş, giriş-çıkışlar yasaklanmış, hatta köylülerin tarlalarını ekmelerine, hayvanlarını beslemelerine dahi olanak tanınmamıştır. Başta bazı SHP milletvekilleri olmak üzere benzeri çevreler, bu tür baskıların daha erken ve tehlikeli patlamalara yol açacağı konusunda faşist devlet yetkililerini uyarmak için hala çırpınıp durmaktadırlar. Sözü edilen SHP milletvekillerinin ısrarla Evren'e çağrıda bulunarak bölgede inceleme yapmasını önermeleri, sömürgeci-faşist devletin varlığının ne kadar tehlikeye girdiğini gördüklerinden ötürüdür.

Sonuna kadar uygulanan baskı ve şiddet yöntemleriyle olayların önüne geçemeyen TC, bir yandan da özel savaş yöntemlerini hayata geçirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir. Son günlerde "Güney Van Projesi" adıyla ve ekonomik kalkınma kılıfı altında Hakkari ve Van'ın bazı kesimlerini kapsayan bir alanda "stratejik köy" uygulamasına geçmeye hazırlanmaktadır. Halkın mücadeleye akışını ve silahlı savaşın yayılmasını engellemek amacıyla, küçük yerleşim birimleri ortadan kaldırılmak, devam etmekte olan savaşın gereklerine göre askeri duruma uygun tampon bölgeler oluşturulmak istenmektedir. Asıl amacı bu olan projeyi, sömürgeci devlet yetkilileri ikiyüzlü ve utanmazcasına ekonomik kalkınma projesi diye göstermeye çalışmaktadırlar.

Türk burjuvazisinin ikiyüzlülük ve sahtekarlığının –ki bu meziyet kendilerine Abdülhamit ve M. Kemal'den miras kalmıştır– bir diğer örneği de son günlerde kuru bir gürültü misali ortaya attıkları "irtica" yaygaralarıdır. Bu sıkça başvurulan bir yöntemdir. Kürdistan'da gelişmekte olan ulusal kurtuluş savaşı ve Türkiye'de emekçilerin gittikçe duyulmaya başlayan hoşnutsuzluk sesleri karşısında böylesi yapay bir 'sorun'a dikkatleri çekerek nefes almaya çalışmaktadır. Yoksa "irtica"nın en büyüğünü bizzat devletin kendi eliyle yaptığını bilmeyenlerin kaldığını mı sanıyorlar? O, dillerine çokça doladıkları ve tamamen çağ ve bilim dışı yöntemlerle hazırladıkları ders kitaplarında "dinin politikaya alet edilmemesi" biçiminde tanımladıkları laiklik ilkesi safsatasının ne tür bir sahtekarlık örneği olduğunu da yine KUKM ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Birçok konuda olduğu gibi, ruhlarını dahi satılığa çıkarmış bir avuç uşak ve tasfiyeci dışında en kör gözlerin bile görebildiği bir gerçeklik bir kez de burada kanıtlanmıştır. Evet, Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşı ve bu savaşın öncüsü PKK ilk günden beri, faşist-sömürgeci Türk burjuvazisinin ve onun zor örgütü TC devletinin gerçek karakterini ve rengini ortaya çıkarmada adeta bir turnusol kağıdı rolünü oynamıştır. Öteden beri kemalist-faşist burjuvazinin en gerçek yüzü bu alandaki uygulamalarında ortaya çıkmıştır. İşte en son örneği de "irtica" konusunda karşımıza çıkıyor. "PKK'ya Karşı İrşad Ekibi Kuruldu" başlığıyla faşist Tercüman gazetesinde şöyle bir haber yer alıyor: "*Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde eylemlerde bulunan yasadışı bölücü* **'PKK'** *örgütüne karşı halkı aydınlatmak amacıyla Diyanet Yüksek Din İşleri Kurulu tarafından bir 'irşad ekibi' oluşturularak bölgeye gönderildi. İrşad ekibi, ilçe ve köylere giderek camilerde, köy odalarında ve köy kahvelerinde toplu halde vaazlar verecek, vatandaşlara bölgede eylemlerde bulunan PKK örgütüne karşı uyanık olmalarını, onlara kanmamalarını devlet güçlerrine yardımcı olmalarını anlatacak.*" (Tercüman, 26 Ekim 1986)

Görüldüğü gibi sömürgeci-faşist Türk devleti, sözkonusu PKK olunca her türlü kural, hak-hukuk ve adaleti rahatlıkla bir yana atabiliyor, hatta bu "cumhuriyetin temelini teşkil eden ilke" dahi olsa M. Kemal'in kemiklerini sızlatacak biçimde dürülüp atılabiliyor. Kuşkusuz "irşad ekipleri" denilen bu uygulama da direniş savaşımıza karşı kullanılan çok çeşitli "özel savaş" yöntemlerinden birisidir ve TC'nin çıkmazını, zavallılığını oldukça açık bir biçimde sergileyen bir kanıttır.

Ancak düşmanın tüm engelleme çabaları ve "özel savaş" yöntemlerini boşa çıkaran Devrimci Direniş Savaşımız, 1986 Bahar ve Yaz Atılımları temelinde her gün yeni mevziler kazanmış, bu yılın son aylarında da düşmana güçlü darbeler indirerek '86 yılını bir zafer yılı olarak kapatmasını bilmiştir.

DERSİM:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin her geçen gün yeni mevziler kazandığı alanlardan biri olan Dersim'de devrimci savaşımızın gelişmesini durduramamanın derin aczini yaşayan düşman, mücadeleye ve önderi Partimize karşı küfür, karalama, yalan ve iftiralara dayalı bir kampanya yürütmektedir. Son dönemlerde iyice yoğunlaşan ve kendisine "ilerici", "solcu" diyen bazı çevrelerce de desteklenen bu kampanya, KUKM'nin yükselmesi karşısında içine düşülen aczin ve çaresizliğin bir itirafıdır.

Düşmanın tüm girişimlerine rağmen sömürgeciliğe olan kin ve nefreti her geçen gün daha da artan halkımız, ulusal kurtuluş mücadelesinin etrafında kenetlenmeyi yeğlemiş ve desteğini daha da arttırmıştır. Bu gelişmeler karşısında telaşa kapılan düşman, klasik Dersim politikasına yeni biçim ve boyutlar kazandırmıştır. Dersim ülke ve ulusal bütünlüğümüzden koparı-

larak, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir çıban başı, bir karşı-devrim odağı haline getirilmek isteniyor. Eskiden doğrudan "Atatürkçülük" ve "Türkçülük" adına geliştirilen ve ulusal benliğimizde ciddi yaralar açan bu politika, bugün "Semircilik", "Demokratik PKK" vb. biçimlerde geliştirilmeye çalışılmaktadır. Erol Değirmenci, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Hüseyin Yeşiltaş gibi yeni Rayberler, bu faaliyetlerin "devrimcilik" adına hareket örgütleyicileri, yürütücüleri durumundadırlar. Bu hainlerin bizzat polisin denetim ve koruması altında çalışmaları, yürüttükleri faaliyetin ve oynanan oyunların iç yüzünün anlaşılması için yeterlidir.

Sömürgecilerin bu politikaları anlaşılırdır ve bir ölçüde doğaldır da. İlginç olan, kendisine "marksist-leninist komünist parti", "gerilla", "devrimci-komünist", "yurtsever-devrimci" diyen güçlerin de benzer politikayı sürdürmeleridir. Erol Değirmenci ve Şahin Dönmez gibi takipçileriyle bir ajan faaliyeti olduğu apaçık ortada olan "Semircilik" ve anti-PKK'cilikte, bunlar çoğu yerde devletten daha baskın çıkmaktadırlar. Aldatıcı ve tehlikeli olan da budur. Bu güçlerin akıllarını başlarına toplamalarının, içine düştükleri gafletin farkına varmalarının zamanı gelmiştir, geçiyor bile. Uyarılarımıza, başından beri izlediğimiz ilkeli, seviyeli ve dostça yaklaşımlarımıza rağmen, aynı tavrın devamında ısrar edilmesi, bizi, bilinçlilik ve dolayısıyla düşman parmağı aramaya itecektir, ki bu durumda ortaya çıkacak olan olumsuzlukların sorumlusu, açık ki biz olmayız.

En büyük dayanağı haklılığı ve halkımızın özgücü olan ulusal kurtuluş mücadelemize ve şanlı önderi PKK'ye yöneltilen saldırılar ve karalamalar doğru yolda olduğumuzun yeni bir göstergesidir. Ve PKK gücünü, her gün düşmana indirdiği amansız darbelerle yeniden kanıtlayarak, Kürdistan'ın dört bir alanında olduğu gibi Dersim alanında da halkımızın biricik umudu ve kurtuluşunun garantisi olmuştur. İhanete en büyük yanıtı ise silahlı kurtuluş kuvvetlerimizin her gün gürleyen namlularından vermekteyiz. Bu alandan son aldığımız bazı eylem haberleri şunlardır:

28 Temmuz 1986 tarihinde E-23 karayolunun Demirkapı köprüsüne **"Yaşasın PKK!", "Kahrolsun Sömürgecilik!", "Hiçbir Güç Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi Engelleyemez!"** sloganlarının yazılı bulunduğu bombalı pankart asılmıştır. Pankart bir gün boyunca asılı kalmıştır.

22 Ağustos 1986 günü, Dersim'in Mazgirt ilçesi Golek köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimiz ile faşist ordu birlikleri arasında çarpışma olmuştur. Olayda düşman birliğinden 1 astsubay ve 2 er yaralanırken, devrimci birliğimiz sapasağlam üssüne dönmüştür. Daha sonra düşman yaralılarından ölenler olduğu bildirilmektedir.

6 Eylül 1986 akşamı, Dersim'in Geyiksu nahiyesine bağlı Hopik mezrasında konumlanmış olan sömürgeci operasyon birliklerinin çadırlarına kurtuluş kuvvetleri tarafından saldırı düzenlenerek, çadırların etrafına patlayıcı döşenmiştir. Çok sayıda askerin öldüğü ve yaralandığı bu olay burjuva basını tarafından çarpıtılarak 1 ölü ve 1 yaralı biçiminde yansıtılmıştır.

Ayrıca bu süre içerisinde Ovacık'ta 2, Dersim merkezinde 1 ajan-ihbarcı teslim alınarak çeşitli silah ve para cezalarına çarptırılmış, bu hain yapının elemanlarından birçoğu alanı terketmiş, alanın genelinde yaygın olarak bildiri dağıtılmış, afişler asılmış, onlarca köyde siyasal toplantılar ve gösteriler düzenlenmiştir.

BİNGÖL- DİYARBAKIR

Saldırı ruhu ile gelişen Devrimci Direniş Harekatımızın, savaşın önemli bir cephesi haline getirdiği, düşmanın resmi, yarı-resmi ve sivil güçlerine vurulan darbelerle otoritesinin zayıflatıldığı alanlardan olan Bingöl-Diyarbakır alanında; düşmanın başından beri geliştirmek istediği savaşı Kürdistanlılaştırma politikası tutmamış, çetecilik vücut bulmamış, kimi zaaflardan yararlanarak dar bir alanda halkın eline tutuşturulan silahlar da geri teperek birçoğu iade edilmiş, bazıları da kurtuluş kuvvetlerimizin eline geçmiştir. Savaşımız yalnızca düşman ve işbirlikçilerinin saflarında panik ve telaşa yol açmakla kalmamış, aynı zamanda canlı kıldığı siyasal ortam içerisinde halk kitlelerinin kurtuluş kuvvetlerimize güven ve desteğini de artırmıştır. Böylelikle düşmanın ısrarla ulusal kurtuluş savaşını güneyle sınırlandırıp kuzeyi bundan uzak tutma politikası

bir bütün olarak iflas etmiştir.

Geniş bir cepheye hükmetmekte olan ulusal kurtuluş savaşımızın etkisini yakından hisseden düşman acizlik içerisindedir. Alandaki ordu birliklerinin sayısını iki-üç misli artırarak yaz dönemi boyunca isyan merkezleri olabilecek şehir ve kasabaları kuşatıp savunmaya almış, bu temelde geniş çaplı saldırıları önlemeye çalışmakla yetinmiştir.

İki yılı aşkın süreden beri yükselerek gelişen devrimci direniş savaşımız faşist Türk ordusunu çıkmaz içine sokmuş, onun artık ülkemizdeki sömürgeci düzeni koruyabilecek bir güç olmadığını açığa çıkarmıştır. Siyasal-örgütsel faaliyetlerle bağ ve uyum içerisinde geliştirilen silahlı eylemlerimiz, her bakımdan ortamı ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesine hizmet edecek olumlu özelliklerle yüklü hale getirmiştir. Özellikle 1985 yılı içerisinde bölgede ortaya çıkan ihanetin sırtına basarak alanda yaratılan devrimci değerleri tümüyle imha etmek ve devrimci gelişmenin tüm yollarını tıkama gibi gözüdönmüşçesine bir planla hareket eden ve bu konuda oldukça umutlu görünen faşist Türk devletinin ve buna yamanan ihanet şebekesinin hevesini kursağında bırakan bu gelişmeler, halkımızın, geleceği yaratma mücadelemize olan umut, güven ve desteğini daha da artırmıştır.

Kürdistan sathında düşmana karşı yoğun bir eylemliliğin yaşandığı bugünkü ortamda, ulusal kurtuluş savaşını geliştirme çerçevesinde atılan eylemsel adımların önümüzdeki süreçte daha da sıklaşacağı ve savaşımızın daha ileri ve ciddi boyutlar kazanacağı kesindir. İşte bunun en açık kanıtı olan bölgeden aldığımız son eylem haberleri:

2 Ekim 1986 günü, Kiğı'nın Yayladere nahiyesine bağlı (...) köyü muhtarının evi kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından basılmıştır. Olayda devletin dağıttığı telsize el konulmuştur.

29 Ağustos 1986 günü, Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Panê köyünde köy korucusu Sait Keleş'in evine devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından baskın düzenlenerek düşmandan almış olduğu 1 adet G-1 piyade tüfeği ve buna ait 1 adet şarjör ile 20 mermiye el konulmuştur.

30 Ağustos 1986 günü, Genç ilçesine bağlı Selve nahiyesindeki düşman karakoluna devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir saldırı düzenlenmiştir. 30 Ağustos "zafer bayramı"nı kutlamak üzere fener alayı çevresinde toplanmış olan bir grup düşman askerinin üzerine otomatik silahlarla yaylım ateşi açılmıştır. Görünürdeki askeri güç etkin darbe almıştır. Ancak düşman genelde olduğu gibi bu olayda da kayıplarını gizli tutmuştur.

4 Ekim 1986 günü, Bingöl merkezine bağlı Şirin köyüne devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir baskın düzenlenmiştir. Baskında köy korucusu Melek Cuyan'ın düşmandan almış olduğu G-1 piyade tüfeği ile buna ait bir şarjör ve 20 adet mermiye el konularak kamulaştırılmıştır. Aynı köyde köy korucusu olan Çerkez Cuyan'ın

evine de baskın düzenlenmiş, ancak bu unsur evde bulunamamıştır.

14 Ekim 1986 günü, Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Çemêmasi (Balıklıçay) köyünde, köy koruculuğu yapan bir unsurun evine baskın düzenleyen kurtuluş güçlerimiz tarafından 1 adet 'İngiliz Onlusu' tüfeğe el konularak kamulaştırılmıştır.

20 Ağustos 1986 günü, Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Zoğbirim köyünün eski muhtarı, devrimci katili ve ajanlığıyla ün yapmış olan Teyfik Kutoğlu, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Bu devrimci katili ajanın 1981'in sonlarında üç TKP-ML (TİKKO) üyesi hakkında düşmana verdiği somut bilgiler üzerine sözü edilen kişilerden ikisi öldürülmüş ve birisi de yaralı olarak faşist ordu sürülerinin eline geçmiştir. Yine bu uşak ruhlu ajan, bölgede geliştirilmeye çalışılan ajan faaliyetlerinin baş örgütleyicilerindendi.

24 Ağustos 1986 günü, Lice ilçesine bağlı Şeqlat köyünde MİT mensubu olan Selahattin Yargı, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Yörede ırz düşmanı olarak tanınan ve düşmanın en gönüllü uşaklarından olan bu unsur, faaliyetlerimiz hakkında bilgi toplama, halkı ihbar etme vb. faaliyetler yürütmekteydi. Olay esnasında üzerinde yapılan aramada MİT'e mensup olduğunu kanıtlayan belgeler ele geçirilmiştir. Kendisine ait çift namlulu 1 adet av tüfeği ile buna ait mermilere de el konularak kamulaştırılmıştır.

6 Eylül 1986 günü, Dicle ilçesine bağlı (...) köyünde düşmanla ilişki içerisinde olan bir unsur, kurtuluş güçlerimiz tarafından para cezasına çarptırılmış, ayrıca 1 adet star marka tabancası ile bu silaha ait 40 adet mermisine de el konularak kamulaştırılmıştır. Eylemin bu biçimi caydırıcı olması için seçilmiştir.

11 Ekim 1986 tarihinde, Diyarbakır'a bağlı Hani ilçesi kırsal alanında 1985'te devrimcilere karşı suç işlemiş olan üç unsur, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından birer adet siminof marka (sürgülü) silah cezasına çarptırılmıştır. Ancak silahlar anında temin edilemediğinden dolayı ceza paraya dönüştürülmüştür.

12 Kasım 1986 günü, Dicle (Piran) şehir merkezinde sömürgeci asimilasyon kurumlarından biri olan Dicle Lisesi'ne devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından yapılan baskında, 1 adet teksir makinası, 2 adet daktilo, 1 adet elektronik hesap makinası ve çok sayıda teknik malzemeye el konularak kamulaştırılmıştır.

MARDİN-HAKKARİ-BOTAN

1986 yılı boyunca bir eylemliliğin yaşandığı ve '86'nın içerisinde bulunduğumuz bu son günlerine değin aynı yoğunlukta devam ettiği alanlardan birisi de Mardin-Hakkari ve Botan alanı olmuştur. Özellikle düşmanın "özel savaş" yöntemlerinden biri olarak uyguladığı ve önemli oranda umut bağladığı çeteciliğe Bahar ve Yaz Atılımları döneminde vurulan darbeler sonu-

cunda ağır kayıplar verdirilerek işlemez kılınması, alanda önemli gelişmelere yol açmıştır. En son Mardin alanında da tanık olunduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelemizin bu sürecinde, düşmanın her türlü yalan, iftira, karalama ve komplocu uygulamalarına rağmen, halkın sömürgeciliğe duyduğu kin ve öfke giderek artmış ve zaman zaman ayaklanma durumları yaşanmıştır.

Alanda sömürgeci ordu sürülerine, NATO emperyalist üslerine, "köy korucuları" adı verilen hainmilis çeteciliğe, kontr-gerilla birlikleri olarak eğitilen "özel tim"lere ve ajan-muhbir uşak takımına indirilen etkin darbelerin yanısıra, düşmanın ekonomik kuruluşlarına yönelik başarılı sabotaj eylemleriyle de zaten ekonomisi çökmekte olan sömürgeci-faşist Türk devletine milyonlarca liralık maddi zarar verdirilmiştir. Devrimci direniş savaşımızın seyri içinde, şehir ve kasaba işgallerinde büyük düşman birliklerinin imhasına ve düşmanla girilen meydan savaşlarına kadar en güçlü eylemler bu alanda sergilenmiş ve zaferle taçlandırılmış; tüm dünyada yankılar uyandıran bu eylemler aynı zamanda sömürgecilerin kurtuluş birliklerimiz için ileri sürdüğü "bir avuçlar", "kaçıyorlar", "sınırın öte tarafına sığınıyorlar" vb. tüm yalan iddialarını yerle bir ederek düşmanı işbirlikçileriyle birlikte tam bir çıkmaza sürüklemiştir. Ve alınan son eylem haberleri düşmanın bu çıkmazını daha da derinleştirecek niteliktedir.

Bu süreç içerisinde Şemdinli alanında kurtuluş güçlerimiz tarafından yoğun silahsızlandırma girişimlerinde bulunulmuştur. 21 Ağustos 1986'da Şagırta köyünde Xurşit adlı çeteye ait 1 adet G-3 piyade tüfeği ve buna ait 3 şarjör ve 54 mermisine; aynı tarihte Kepenek köyünde Mustafa adlı çetenin 1 adet bruno marka silah ve buna ait 18 mermisine; Xızne köyünde Xalıt adlı çetenin 1 adet G-3, 2 şarjör ve 32 mermisine, aynı köyden Abdülaziz adlı çetenin de 1 adet G-3, 3 şarjör ve 60 mermi ile 7-65 çapında Belçika marka tabancasına devrimci birliklerimiz tarafından el konulmuştur.

25 Ekim 1986 tarihinde Silopi mıntıkasında, Irak-Türkiye petrol boru hattına yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj eyleminde boruların havaya uçurulması suretiyle büyük hasar meydana gelmiştir. Basına yansıtılmaması için çok çaba sarfedilen ve gizli tutulmaya çalışılan bu eylemin ardından, sömürgeci-faşist Türk devleti bölgeye yeniden büyük bir askeri güç yığmış ve bu arada 2500 kadar asker de boru hattını korumak üzere Irak kesimine göndermiştir.

Bu süre içerisinde, kurtuluş kuvvetlerimizin çok sayıda köyde düzenlediği dar ve geniş toplantılarla, çağrı ve duyurularla (yazılı ve sözlü) halkımızın ulusal kurtuluş bilinci geliştirilmiş ve siyasal duyarlılığı arttırılmıştır. Ayrıca çok sayıda ajan-milis tehdit, para cezası, sürgün vb. yöntemlerle bu faaliyetlerden caydırılmış veya etkisiz hale getirilmiştir.

Bu süre boyunca devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin şehit, yaralı vb. hiçbir kayıpları olmamıştır.

24 Kasım 1986 günü, Çukurca-Şırnak arasındaki bölgede Taşdelen köyü yakınlarındaki bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Sömürgecilere ait 4 araç ve 1 jeneratör ateşe verilmek suretiyle kullanılmaz hale getirilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şırnak'ın kırsal alanında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir grup, sömürgeci özel operasyon timleri tarafından kuşatılmak ve imha edilmek istenmiştir. Düşmanın sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen devrimci kurtuluş güçlerimiz çarpışmada insiyatifi kısa sürede ele almış, düşman kuvvetlerine ağır kayıplar verdirerek ve hiçbir kayıp vermeden geri çekilmiştir. Partimiz PKK'nin kuruluş yıldönümü günlerine denk gelen bu çarpışma ve sonucu yörede geniş yankılar uyandırarak halk tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır.

25 Kasım 1986 günü Eruh'ta, devrimci kurtuluş güçlerimiz tarafından yapılan tüm uyarılara rağmen düşmana para karşılığında uşaklık yapmaktan vazgeçmeyen bir köy korucusu ölümle cezalandırılmıştır. Partizanlar, tüm ajan-milislere örnek olması için bu hainin ağzına düşmandan aldığı bir tomar parayı sıkıştırarak olay yerinden ayrılmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskın sırasında operasyon birliklerine dağlık kesimlerde yol yapan 3 dozer havaya uçurularak imha edilmiştir.

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Baştarafı 1. sayfada

umutları doğrultusunda her türlü karşı-devrimci çabayı harcıyorlardı. Kongre nedeniyle, başta sömürgeci basın ve onun çeşitli izdüşümleri PKK ve ulusal kurtuluş hareketi hakkında binbir çeşit yalan ve demagoji yaymaya çalışıyorlar ve adeta bir kampanya yürütüyorlardı. Bu açıdan, büyük bir başarıyla tamamlanan Partimizin III. Kongresi, Parti ve devrimin dostlarının umutlarını pratik gerçeklik bulacak umutlar olarak kuvvetlendirirken, başta Türk sömürgecileri olmak üzere onun tüm uşak ve efendilerine de ciddi ve ağır bir darbe indirdi.

Partimiz, bu son zirvesine, dört yıllık uzun, kapsamlı ve zorlu bir mücadele içerisinden geçerek, doğru ve hatalı çalışmalarıyla önemli ve çok yönlü pratik tecrübelere sahip olarak, 15 Ağustos Atılımıyla geliştirdiği silahlı devrimci direnişi ülke sathına oturtup her alanda büyük gelişmeler sağlayarak ulaştı. Ve bir yandan bu silahlı direnişini bütün şiddetiyle sürdürürken, öte yandan da Kongre gibi en büyük toplantısını gerçekleştirmeyi başardı. Bu tür kapsamlı çalışmaları bir arada başarıyla gerçekleştirmesi Partimizin ve mücadelemizin gelişme düzeyinin ve gücünün en açık bir göstergesi oldu.

Partimiz, III. Kongresi'ni, aylarca süren uzun bir hazırlık çalışması sonucunda gerçekleştirdi. Bu süreçte çeşitli çalışma alanlarına ilişkin raporlar Partiye sunuldu, bu raporlar üzerinde geniş tartışma ve değerlendirmeler yapılarak önemli sonuçlara varıldı. Bu çalışmalar Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları üzerinde yapılarak Kongre'nin kapsamlı bir gündemine ve bu gündem maddelerinin ayrıntılı açılımına ulaşıldı. Böylece tüm Parti, mücadelenin bütün sorunları üzerinde yoğunlaşarak Kongre'ye hazır hale geldi.

Yürütülen böylesi yoğun çalışmalar ardından Parti III. Kongresi, 25 Ekim günü, Partimizin ve halkımızın en büyük değerleri olan devrim şehitlerimizin anısına yapılan saygı duruşu ve parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın açış konuşması ile başladı. Bir yandan bütün Parti ve mücadele sorunlarına ilişkin karar taslaklarını hazırlama çalışmaları sürdürülürken, öte yandan Genel Sekreter yoldaşın sunduğu politik-örgütsel raporla Kongre çalışmaları devam etti. Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu kapsamlı raporda, insanlığın günümüzde içinde bulunduğu durumun ayrıntılı değerlendirmesini yaparak devrimci gelişme ögelerini ve bu gelişme önündeki engel ve sorunları açıkça ortaya koydu. Yine Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki mevcut durumun geniş değerlendirmesini yapıp, muhtemel gelişmeleri ve bunlara ulaşmanın doğru yöntemlerini gösterdi. Devamla Parti ve mücadele sorunlarını ele alan A. ÖCALAN yoldaş, ideolojik ve politik çalışmanın bazı sorunlarına açıklık getirdikten sonra Parti içi durumun kapsamlı bir analizini yaparak hataları, sorunları ve bunları aşmanın devrimci yöntemlerini çok geniş ve net olarak belirledi. Geçen dönemde Parti çizgisinin her alandaki pratik uygulanma durumunu değerlendirerek, silahlı mücadele, kitle çalışması ve politik ilişkilerde ortaya çıkan hata ve yetersizliklere, bu durumların Parti çizgisini nasıl zorladığına açıklık getirdi; önümüzdeki dönemin temel görevleri olarak devrimci savaşın ve en geniş kitlelerin ulusal kurtuluş cephesi içinde örgütlendirilmesinin Parti çizgisine uygun olarak geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesinin her alanda örgütlendirilerek maddi bir güç haline getirilmesi, dış ilişki ve ittifak çalışmalarının bu gelişmelere uygun bir düzeyde yürütülmesi görevlerini kapsamlı bir biçimde izah etti. Partimizin temel görevlerinin silahlı direnişi ve örgütsel çalışmayı geliştirmek olduğunu belirten Genel Sekreter yoldaş, özellikle bu konularda, silahlı mücadele ve Parti, Cephe, Ordu örgütlenmesi sorunlarında çok geniş ve ayrıntılı izahlarda bulundu. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın III. Kongre'ye sunduğu rapor, dünya, bölge ve Kürdistan'daki durumun kapsamlı bir değerlendirilmesiyle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve Parti hareketimizin geçmişinin, bugünkü durumunun ve geleceğinin, Partimizin ulusal kurtuluş devrimini zafere götürmede yerine getirmesi gereken görevlerin, yenmesi gereken zorlukların ve çözümlemesi gereken sorunların ayrıntılı ve gerçekçi bir açıklanması ve mücadelenin zaferinin gösterilmesi oldu.

Parti III. Kongre çalışmaları, daha sonra komisyonların hazırladığı karar taslaklarının tartışılması ile devam etti. Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları ve görevleri üzerinde hazırlanan karar taslakları üzerinde geniş ve canlı tartışmalar yapıldı. Özellikle geçen dönemin pratik çalışmalarında çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve devrimci görevlerin yerine getirilmesi önünde engel teşkil eden bireyci, tutucu, tepkici, sekter ve liberal anlayış ve yaklaşımıarın belirlenmesi ve bunların sınıfsal kaynaklarının gösterilip mahkum edilmesi temelinde Partinin önümüzdeki dönemde yerine getirmesi gereken görevler ayrıntılı olarak belirlenip Kongre kararları haline getirildi. Önümüzdeki dönemde Partinin yapması gereken çalışmalar ve yerine getirmesi gereken görevler programlanarak kapsamlı bir çalışma planı hazırlandı ve kabul edildi.

Kongre'nin geçmişe ilişkin yaptığı değerlendirmeler, katılan birçok kişinin bireysel rapor sunmasını gerekli kıldı. Bu temelde kapsamlı bireysel eleştiri ve özeleştiri raporları Kongre'ye sunularak bunlar üzerinde tartışma ve eleştiriler yapıldı. Merkez Komite'nin seçiminden sonra Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı kapanış konuşmasıyla III. Kongre çalışmaları başarıyla sona erdi.

Altı günlük yoğun çalışmalarla geçen PKK III. Kongresi'nde Parti faaliyetlerinin geçmişi irdelenerek geleceği ayrıntılı bir biçimde çizildi. Ancak değerlendirmeler bu kapsamı çok çok aştı, geçmiş ve gelecek üzerine yapılan değerlendirmeler sadece PKK tarihiyle sınırlı kalmayarak Kürdistan halkının binlerce yıllık geçmişi ve uygar dünyadaki geleceği Kongre tartışmalarının kapsamını oluşturdu. Bütün olumlu ve olumsuz yanlarıyla Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihi ve çeşitli alanlarıyla bir bütün olarak toplumsal yapının durumu Kongre platformunda gündeme geldi ve bir grup insanın şahsında bütün bunlar çok ayrıntılı bir değerlendirilmeye ulaşıldı. Ve bu temelde, Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal geleceği gerçekçi ve sağlam kararlarla güvenceye kavuşturuldu. Bu özelliğiyle Parti III. Kongresi, halkımızın geçmişi ve geleceğiyle Partide nasıl somutlaştığının, halkın iradesinin Partide nasıl birleştiğinin en açık bir göstergesi oldu. Yine tarihi ve toplumsal yapıdaki olumsuz özelliklerin Partiye nasıl yansıdığı, bunların Partiye ve mücadeleye nasıl zararlar verdiği Kongre platformunda çok açık ve net olarak ortaya çıktı. Kongre, bu geri ve gerici özelliklere karşı acımasız devrimci eleştiriler yönelterek bunları mahkum etti; bütün katılanları kendi durumunu ayrıntılı değerlendirmek ve bu tür özelliklere karşı savaş açıp bunlardan arınarak kendilerini yenileme ve proleter devrimci eğitimlerini geliştirme zorunda bıraktı. Bu açıdan III. Kongre, Parti üyeliği sorununu gündemleştirerek ayrıntılı değerlendirdi ve Parti içinde bulunanları gerçek ve sağlam üyeler olmaya davet etti. Tüm hatalı ve yetersiz durumları mahkum ederek, proleter devrimci çizgide Partinin sağlam, bölünmez ve çelikten birliğini ve O'nun gerçek güç kaynağını pekiştirdi.

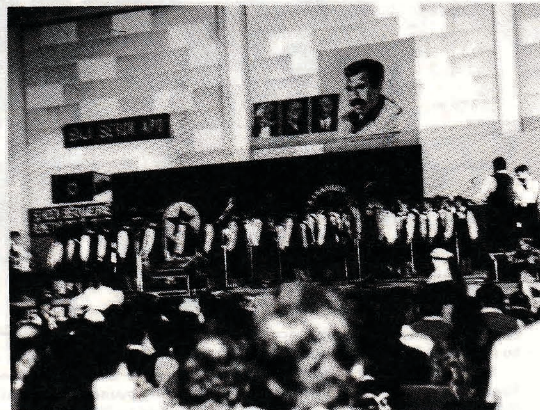
Bütün bu özellikleriyle PKK III. Kongresi, partileşme ve partisel gelişmede tarihi bir olaydır; Partimizin ve halkımızın tarihinde etkisi sürekli olacak kesin bir gelişme noktasıdır. Kongre'nin gerçek niteliği ve gücü, içinde bulunduğumuz dönemde yaratılacak sağlam ve kitleselleşmiş bir partide ve zafer yolunda hızla büyüyen bir devrimci mücadelede açıkça görülecektir. III. Kongre belirlemeleri bunları yaratacak güçtedir ve bunlara ulaşmada tüm Parti çalışanlarına ve emekçi halk kitlelerine yapılmış çağrı durumundadır. Bu çağrı, dürüst ve onurlu Kürdistan insanları ve halk kitleleri tarafından gereken karşılığı mutlaka bulacaktır.

Serxwebûn, önümüzdeki sayısından itibaren PKK III. Kongre belgelerini yayınlayarak ve bu doğrultuda kapsamlı değerlendirmeler yaparak, tüm halkımızın III. Kongre çizgisinde yaşar ve savaşır hale getirilmesi çalışmalarına kendi katkısını yapacaktır.

PARTİMİZ PKK'NİN 9. YILINA GİRİŞİ KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ GECESİNDE COŞKUYLA KUTLANDI

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımızın yol göstericisi, öncüsü ve umudu partimiz PKK'nin kuruluşunun 9. yılına girişi, 20 Aralık 1986'da Hannover'de düzenlenen görkemli bir gecede, Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'nde gerçek bir bayram sevinci ve coşkusuyla kutlandı. "En büyük kuvvet birliğimizdir" diyordu Ulusal Önderimiz geceye gönderdiği mesajında, ve "En büyük birlik Parti politikası altında yürür." İşte o gün Hannover-Stadthalle'yi tam bir bayram yerine çeviren 10.000'i aşkın Kürdistanlı emekçinin hep bir ağızdan haykırdıkları **"Bijî Partiya Karkerên Kurdistan"** sloganı bu gerçekliğin en somut ifadesiydi. Kürdistan halkının bu mutlu gününde, enternasyonalist özelliğini bizzat pratikte döktüğü şehit kanıyla ispatlamış bulunan Partimizin bu sevinçli yıldönümünde sevincimizi, mutluluğumuzu ve coşkumuzu paylaşan konuklarımız da vardı. Başta Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımız ve Türkiyeli emekçiler olmak üzere, çeşitli Ortadoğu halkları ve Alman halkına mensup çok sayıda devrimci, ilerici ve demokratlar da aramızda yer alarak sıcak ilgi ve dayanışma gösterdiler ve gördüler.

Öte yandan Avrupa'nın dört bir yanından akın akın, sokak ve caddeleri gece afişlerimizle donatılmış bulunan Hannover'e akmakta olan binlerce yurtseverin geceye katılımını engellemek, dolayısıyla gücümüzü ve birliğimizi zayıflatmak isteyen düşman cephenin güçleri de boş durmamışlardı. Emperyalist polis, daha Almanya'ya girişte sınır kapılarını tutmuş Hollanda, İsviçre, Fransa vb. ülkelerden gelen insanlarımızı çeşitli bahanelerle, bahane bulamadığında ise kaba kuvvetle durdurmaya, geri çevirmeye çalışmışlardır. Bu çabalar sonucunda Hollanda'dan geceye gelmekte olan 1 minibüs geri çevrilirken İsviçre'den gelmekte olan emekçilerin üzerine de gaz bombaları atma, kurt köpeklerini saldırtma vb. uygulamalarla geri çevrilmelerine çalışılmış, ancak atacağı her onurlu adımın şu veya bu oranda bir direniş gerektirdiğini çok iyi kavramış bulunan insanlarımız kararlı tutumlarıyla bu engeli aşarak geceye ulaşabilmişlerdir. Aylarca öncesinden çeşitli alanlarda elbirliğiyle PKK karşıtı yalan ve iftira kampanyalarına hız veren faşist TC'nin barutu tükenmiş çanak yalayıcıları sosyal-şovenler, teslimiyetçi reformistler ve tasfiyeciler de hakkettikleri yanıtı binlerce emekçinin teslimiyeti lanetleyen sloganlarından almışlardır. Yine, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin dümen suyuna kapılıp PKK'yi "terörist" ilan eden ve tezgahladığı komplolarla bunu kanıtlamaya çalışan güçlerin temsilcileri de, gerçekler karşısında faltaşı gibi açılan gözleriyle PKK'nin ne olup ne olmadığını gördüler. Kucaktaki bebelerden, sahnede enternasyonalist marşlar okuyan beş yaşındaki çocuğa, kadın-erkek binlerce gence, orta yaşlıya ve 70'lik, 80'lik ihtiyarlara varana kadar bir halk gerçekliğiyle yüzyüze geldiler, "terörist" dedikleri PKK saflarında. Ve bu bayların, böylesi sarsılmaz yüce bir inancı ve topyekün bir halkın istemlerini temsil eden bu muazzam güce düşmanlık etmenin ne büyük bir akılsızlık olduğunu anladıklarını sanıyoruz.

Dokuz yıldan beri silah elde savaşan Partimizin tarihinin her bir yılında sağlanan gelişmeler, elde edilen kazanımlar ve katedilen yol Kürdistan tarihinde onlarca yılda alınan mesafeye denk düşmektedir. Partimizin 9. kuruluş yılına girerken geride bıraktığımız 1986 ise çok daha büyük bir öneme sahiptir. Düşman artık bizi yok edemeyeceğini, eskisi gibi öldüremeyeceğini ve yenemeyeceğini bu yılda anladı. Ve halkımız, eğer başkaldırırsa, direnirse kurtulabileceğini; düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını bu yılda anladı. Yeni tarihimizin direniş içinde yaratılmasında, Parti çizgisi doğrultusunda güçlenmesinde etkin rol oynayan gelişmeler 1986 yılında kaydedildi. Bu

gerçekliğin bilincinde olan Kürt halkı, işte bu nedenle PKK'nin 9. yıla girişini tam bir bayram havasında karşıladı ve yaşadı.

Kadını-erkeği, genci-yaşlısı, çocuğuyla günlerden, aylardan beri sabırsızlıkla beklenen gecenin başlamasına daha saatler kala salonun önünde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinden Kürdistanlı yurtseverleri gece yerine taşıyan, ERNK bayrakları, Ulusal Önder'in ve şehitlerimizin posterleriyle rengarenk süslenen otobüslerden inenler grup grup sloganlar atarak kalabalığa karışıyor ve kalabalık giderek genişliyor, büyüyordu.

Bu sevince ortak olmak için yüzlerce, binlerce kilometre uzaklardan kar, kış demeden kopup gelen ve şimdi salonun açılmasını bekleyen kitlelerin yüzünde mutluluk, sevinç ve gurur okunuyordu. Daha düne kadar hiç kimsenin tanımadığı ya da tanımak istemediği, düşmanın bile "öldü, bir daha dirilemez" dediği bir halk, Kürdistan halkı, kendisini dirilten, bugünlere getiren ve "tüm cihana Kürt ölmedi dedirten" öncüsü PKK'nin yeni bir zafer yılına girişini kutluyordu; elbette ki gururlu olacaktı. Salonda ise hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Tüm duvarlar pankart ve bayraklarla donatılmış, sahnenin sağına soluna ve karşısına gelen uzunca duvarlara boydan boya tıpkı bir şerit gibi direniş şehitlerimizin bezden posterleri dizilmişti. Sahnenin üst tarafına proletaryanın büyük önderleri Marx-Engles-Lenin ile Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy posterleri asılmıştı. Onların altında yan yana dizilen büyük boy bayraklar; Parti, Cephe ve HRK bayrakları yer almaktaydı. Fakat daha sonra salona alınan kitlelerden bazı dikkatli gözler bir değişikliği farketmiş, kimileri yanındakilere, "HRK bayrağındaki harfler neden yok acaba" diye soruyorlardı, ancak gece programının ilerlemesiyle bunun nedenini anlayacaklardı.

Kitlelerin salona girip yerlerini alması oldukça uzun zaman aldı, koca salon bir anda tıklım tıklım doldu, bırakalım oturacak yeri ayakta duracak yer bile kalmadı. Ve mikrofonlardaki ses, gençlerimizin oturmada yaşlılara öncelik tanıması çağrısını yapıyordu. PKK öncülüğünde, ERNK bayrağı altında toplanan yurt dışındaki kitlelerimiz de artık en büyük salonlara sığmıyordu, bunu açıkça görmek mümkündü. Geceyi izlemek üzere gelen çok sayıda basın mensubu ve gazetecilerden biri, AP ajansı (Associated Press) muhabiri şunları söylüyordu: *"Bana PKK çok yanlış anlatılmıştı. Burada 10.000'den fazla insan görüyorum, hiç de anlatıldığı gibi değilmiş."*

Sürekli alkış ve sloganlarla açılan program, direniş şehitleri anısına yapılan 2 dakikalık saygı duruşu ile başladı. **"PKK İçin"** şiirinin okunmasından sonra, çocuk ve büyüklerden oluşan 100'e yakın kişinin yer aldığı koro, sert ve uygun adımlarla sahnede yerini alarak devrimci marşlardan örnekler sundu. Aynı yürüyüş tarzı ile sahneden inen ve ordulaşan bir halk gerçekliğimizi ifade eden koronun bu tutumu oldukça beğenildi ve alkışlandı.

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajının videodan sunulacağı duyurulduğunda salon bir anda **"Bijî Serok APO"** sloganıyla inledi. Kürtçe olarak okuduğu mesajında ÖCALAN yoldaş, başarılarla dolu Parti tarihimizin çok kısa ve öz bir değerlendirmesini yaparak 1986 yılının mücadelemizdeki anlam ve önemini vurguladı. 1986'da kendimizi yenileyerek korkusuz bir yürek, gerçeği iyi gören bir beyin yarattığımızı belirten ÖCALAN yoldaş şöyle devam etti: *"Bu yılda büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresi'ni yaptı. III. Kongre, Partimiz ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre şunu ilan ediyor ki; halkımız için ölüm yoktur, Partiye yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır."* Daha sonra '86 pratiğinden somut örnekler vererek nasıl yetkinleştiğimizi, artık 1 kaybımıza karşılık düşmana 20-30 kayıp verdirdiğimizi izah eden ÖCALAN yoldaş, ulusal birliğimizin önemine de dikkat çeken ve coşkun sloganlarla karşılanan mesajında özetle şunları söyledi: *"Madem ki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde bu ortak çabanın içerisinde herkesin bir damla kanı, bir soluğu, bir sözü bulunmalıdır."* Mesajın bitiminde, binlerce Kürdistanlı, Önderlerinin çağrısına en anlamlı yanıtı, hep bir ağızdan Cephe Andı'nı okuyarak verdiler.

Program akışı içinde sunulan müzik parçaları, yine videodan sunulan direniş mücadelemizi konu alan pandomim (sessiz tiyatro) beğeniyle izlenirken, en coşkulu anlardan biri de Türkçe siyasi konuşma yapıldığında yaşandı. Zira, konuşmacı kürsüden halkımıza III. Kongrenin aldığı tarihi bir kararı müjdeliyordu. Evet, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'nin (ARTÊŞÊ RIZGARİYA GELÊ KURDİSTAN) kurulduğunun müjdelenmesi gür sloganlar ve alkışlarla karşılanıyordu. Böylece daha önce sorulan, "Neden HRK bayrağındaki harfler kalkmış?" sorusu da yanıt bulmuş oluyordu.

Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu zengin program, ozanların çalıp söylediği devrimci halk türküleri, folklor gösterileri ve Kürtçe yapılan siyasi konuşma ile sürdü. Daha sonra sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin işbirlikçilerinden hain aşiret reislerini, ilkel milliyetçiliği ve kelle avcılarını konu alan tiyatro oyunu beğeniyle izlendi. Yine folklor gösterileriyle süren program, Koma Berxwedan'ın sunduğu parçaların ardından **"Apo Hate Hilvanê"** parçasının eşliğinde büyük bir coşkuyla sonuçlandırıldı.

Pratik öğreticidir. Mücadele tarihimiz boyunca gücümüzü önemli oranda pratikten çıkardığımız derslerden aldık. Bu gece eylemimizde de bazı eksik ve yetersizliklerimiz oldu. Bunları görebildik ve görebildiğimiz ölçüde de güçlendik. Bu inançla gelecek gecelerimizi daha başarılı ve güçlü karşılayacağımızı şimdiden söyleyebiliriz.

Şimdi biz, binlerce Kürdistanlı emekçi geleceğimizi daha aydınlık görüyoruz. Yeni ve büyük bir yıla girdiğimizin bilincindeyiz. Partimizin yaptığı hazırlıklar ve aldığı güçlü kararlarla dağdaki yoldaşlarımızın büyük bir yıl daha yaratma isteklerini coşkuyla selamlıyoruz. Bu soylu yürüyüşte bizim de ağır yükümlülüklerimizin olduğunu biliyoruz. Bu onurlu görevi yerine getirmek yaşamımızın biricik amacı olacaktır. Ve tüm inanç ve bilincimizle haykırıyoruz: 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır.!

Partimizin 9. Kuruluş Yılına Girişi Nedeniyle Geceye Gönderilen Kutlama Mesajları

Çeşitli örgüt ve kişiler geceye gönderdikleri mesajlarla PKK'nin 9. yılına girişini kutlamışlardır. Kutlama mesajlarından bazıları özetle şöyle:

"Kürdistan halkının hayatında önemli bir dönüm noktası olan PKK'nin kuruluşu bizler için de sevinç kaynağı olmuştur. Bu vesileyle düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesini kutlarız.

Halklarımız bir gün mutlaka yeneceklerdir. Sömürünün ve sömürgeciliğin kökünü kurutacaklar; her iki halkın proletaryası sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için enternasyonal görevlerini yerine getireceklerdir.

SVP-Avrupa Temsilciliği"

"Yüzyıllardır her türlü kötülüğün reva görüldüğü bir ulusun kurtuluşu ve kendi özgür iradesiyle kendi demokratik iktidarını kurma mücadelesinde büyük paya sahip PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünde organize ettiğiniz geceyi samimi bir dostluk, sevinçli bir coşkuyla selamlarız.

Ortak düşmana karşı, ortak amaçlar doğrultusunda yürütülen bir mücadelede, her türden dayatmayı reddeden, teslimiyetçiliği her çeşidiyle yadsıyan bir hatta birlikte olmaktan gurur duyduğumuz PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünü mücadeleci, dayanışmacı selamlarımızla kutluyor, kurtuluşa kadar yürüteceğinizden kuşku duymadığımız savaşınızda başarılar diliyoruz.

THKP-C (Acilciler)
Avrupa Komitesi"

"Askeri-faşist cuntanın gerek Türk ve Kürt halklarına, gerekse tüm azınlık milliyetlere yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir sırada; Kürdistan'da silahlı direniş bayrağını açarak iki seneyi aşkın bir süredir silahlı direniş olgusunu yaşatan, partiniz PKK'nin kumandası altında savaşan silahlı direniş güçlerinizi coşkuyla selamlarız.

Avrupa'da DEV-GENÇ"

Ayrıca şu örgüt ve kişiler de geceye kutlama mesajı göndermişlerdir:

– Filistin Halkının Mücadele Cephesi

– İsviçre Kürdistan Topluluğu

– Anti-imperialistisches Plenium-Hamburg (Hamburg Anti-emperyalist Plenumu)

– Die Redaktion der Zeitschrift "AL-KARAMAH", Marburg ("AL-KARAMAH" dergisi redaksiyonu, Marburg)

– AKSA (Yurt Dışı Kürt Öğrenci Dernekleri)

– Anti-faschistische- oud Verzetsstrijders-Nederland Bond von Anti-faschisten-Hen von Luttikhuizen (Hollanda Anti-faşistler Birliği adına Henk von Luttikhuizen)

– Aus dem anti-imperialistischen Widerstand-Bielefeld (Bielefeld Anti-Emperyalist Direnişçileri)

– Symp. der PFLP in der BRD und Westberlin (FAC ve Batı Berlin'de Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sempatizanları)

– Freunde des kurdischen Volkes-Hamburg (Hamburg Kürt Halkının Dostları)

– Für das Zentral-Komitee des BWK, Christiane Schneider (Batı Alman Komünistler Birliği Merkez Komitesi adına Christiane Schneider)

– Komitee für Auslandsbeziehungen von Herri Batasuna, San Sebastian-Espana (Herri Batasuna Cephesi Yurt Dışı İlişkiler Komitesi, San Sebastian-İSPANYA)

–Für den Vorstand der Arbeitsgemeinschaft Auslandsbericherstattung, R. LÖTZER (Yurt Dışı Haberleri Çalışma Grubu Yönetimi adına R. LÖTZER)

– Brigitte Düring

– Jacqueline Sammalı

– İskoçya Kürtleri adına, K. Y.

– Karl Jacobsen, International Comitee-Copenhagen (Kopenhagen Uluslararası Komite adına Karl Jacobsen-Danimarka)

Feyka-Kurdistan, Serxwebûn Çalışanları, Hollanda'da Kurdistan Komite, Yunanistan'da Kürdistan Komite, Danimarka ERNK Taraftarları, Yunanistan ERNK Taraftarları, İsviçre PKK Taraftarları, Hollanda ERNK Taraftarları, Avrupa Kürdistan Komiteleri.

Lübnan Alanındaki Kürdistanlılar da PKK'nin 9. Yılına Girişini Bir Gece Eylemiyle Selamladılar

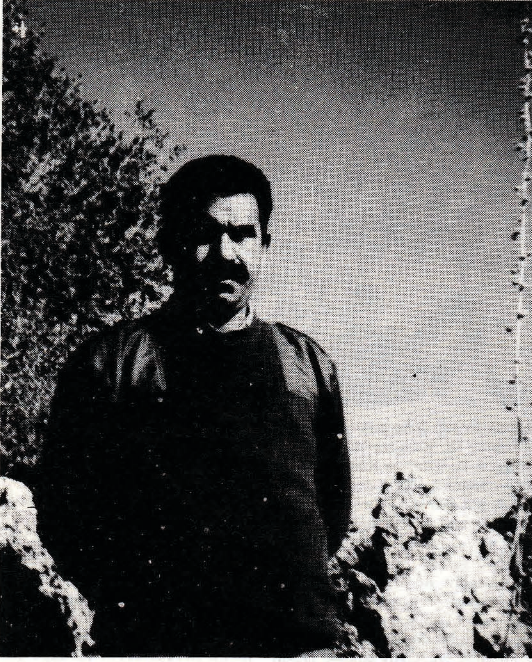
Dünyanın neresinde olursa olsun Kürdistan halkı, kuşaklar boyu çekmekte olduğu acısını dindirecek, bu acının hesabını soracak ve kendisini içerisinde bulunduğu bu utanılası durumdan kurtaracak olan öncü gücü PKK'nin 9. kuruluş yılına girişini tam bir bayram sevinciyle karşılamıştır. Her yeni yılı bir öncekinden çok daha etkin ve güçlü bir tarzda karşılayan Partimiz, önemli kazanımların sağlandığı ve Ulusal Direniş Tarihimizde büyük rolü olan bir mücadele yılını daha geride bırakırken, halkımıza daha çok umut vermekte ve ondan daha çok güç ve destek almaktadır.

İşte bunun somut bir ifadesi de Lübnan alanında yaşayan Kürdistanlı yurtseverlerin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferin garantisi olarak etrafında kenetlendikleri PKK'yi, 9. yıla girişinde militan bir gece eylemiyle selamlaması oldu. Lübnan'ın Barlias kentinde yapılan 1000 civarında işçi kitlesinin katıldığı gecede büyük bir coşku ve sevinç yaşandı. Ülkenin uzaklarında da olsa, Kürdistan halkının artık bir mücadele ve savaş gerçekliği yaşadığı atılan sloganlarda, yapılan siyasi konuşmalarda dile getirildi. Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajı okunduğunda ise, **"Bijî Serok APO"** sloganıyla tüm kitle adeta tek bir yürek gibi çarpmaktaydı.

Müzik, tiyatro, folklor vb. gösterilerle süren, sevinç ve mutluluğun doruğa çıktığı gece daha sonra hep birlikte çekilen halaylarla sonuçlandırıldı.

PKK'nin 9. yılına girişi nedeniyle düzenlenen **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"** *ne, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın gönderdiği Kürtçe mesajı Türkçe olarak yayınlıyoruz.*

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN

Yurtsever Halkımız, Partililer, Taraftarlar

Partimiz PKK kuruluşunun 9. yılına giriyor. Hepimize kutlu olsun. Hepinizi selamlıyorum.

Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde, Partimizin tarihinde geçen 8 yıl, ayağa kalkış ve atılan her adımıyla bizi yeniledi. Bağımsızlık ve özgürlük direnişinde, 100 yılda atamayacağımız adımları bu yıllarda attık. Partinin kuruluşu; Parti tarihinde geçen 8 yıl bizi 30 yıldan fazla ilerletmiştir.

Hepiniz hatırlarsınız ki, bizim için "ömürleri 1 ay, 2 ay, 3 aydır, bundan fazla yaşayamazlar" diyorlardı. Ama şimdi bunların tümünün tersi tarihimizde ispatlandı. Düşmanımız ne denli vahşi, ne denli büyük bir güçle üzerimize gelirse gelsin, sergilediğimiz direniş bunların tümünü boşa çıkardı. Her gün, her ay, her yıl eskisinden çok daha fazla ilerleme ve güçlenme sağladık. Çoğu kişinin yüreğinde hissedemediği, aklından bile geçiremediği şeyler şimdi bizde gerçek oldu.

Düne kadar hiç kimse bizi ne halk, ne de ulus sayıyordu. Şimdi tüm dünya bizi tanıyor, ulus ve halk olarak tanıyor. Size hak, hukuk gereklidir diyorlar. Önce unutulan, kimsenin kabul etmediği bir halktık; şimdi sizler de görüyorsunuz ki, içerde-dışarda, dost-düşman hepsi kabul ediyorlar. Bu durum nasıl oldu? Bunu çok iyi anlamak gerekir. Bu, kendi kendine durup dururken olmadı. Düşünce ve çabamızla birlikte çıktı.

Halkımız yeni doğan bir çocuk gibi, yeni yeni kendine gelmektedir. Her şeyden önemli olan sağlam bir yürek, doğru bir düşünce ile doğru yolda yürümeye başlamaktır. Şimdiye kadar yol yapılmış, ilk ve önemli adımlar atılmış, ayrıca geçen günler, aylar ve yıllar bizi ilerletmiştir. Önce yol yoktu, işleyen yol yanlıştı, atılan adımlar bizim için değil, başkaları içindi. Ama şimdi öyle değildir; bir araya gelmeler, yapılan toplantılar, edilen sözler, yapılan geceler tümü kurtuluşumuz içindir, tümü bizim içindir.

Ayağa kalktığımız yıl, düşmanımız ordusunu tümüyle iktidara getirdi. Biz birkaç deneyimsiz insan, genç arkadaş düyanın en büyük güçlerinin birlikte uyguladıkları tüm yöntemlerini halkımızın gücüyle boşa çıkardık. 1980 yılında, '81 yılında çok ağır yükün altında Partimize ve halkımıza yeni bir yaşam hazırladık. 1982 yılında Partimizin II. Kongresi ardından tekrar ülkeye giriş... 1983 ve 84'te Parti bayrağı altında yürüyüş ve 15 Ağustos'ta Büyük Direniş Savaşının yeniden başlaması... Yine düşmanın "ömürleri bir aydır, iki aydır" şeklindeki büyük saldırısı ve ardından yenilgisi... Büyük bir çabayla 1985'te ERNK'nin kuruluşu ve ilanı, HRK'nin kurluşu, çalışmaları ve savaşı, halkımızın içerde ve dışarda ayağa kalkması, zindanlardaki büyük direniş, tüm bu çabalar bizi birleştirdi. Küçük sular aktı, aktı ve tümü birleşerek büyük bir ırmak oldu. Küçük bir pınar büyüyerek Fırat oldu. Şimdi biz güçlüyüz, halkımız şimdi kendisini güçlü sayıyor, yoldaşlar kendilerini güçlü sayıyorlar.

1986'ya, geçtiğimiz yıla ulaştığımızda çok şehitlerimiz vardı. Kürdistan'ın üzerine çok genç, çok kahraman yoldaşlarımızın kanını akıttık. Her kentte, her dağda 20 yaşında, 25 yaşında gençler şehit verdik, kurban verdik. Bunların kanları boşuna akmadı. Onlara verdiğimiz her söz "şehitleri anmak yaşamaktır" şiarında somutlaştı. 1986'da onlara verdiğimiz sözü tam olmasa da yerine getirdik. 1985 yılının sonlarına geldiğimizde düşman "onları bitirdik" diyordu. Doğrusu düşmanımız, faşist Türk devleti, bin yıldan beri üzerimizde hüküm sürüyor, dışta ve içte işbirlikçileriyle elele bizi bir bütün olarak yok etmek istiyordu. Amaç ve inancı buydu. 1985 yılında başkaldırdığımızı kabul ediyor, ancak "kendilerine öyle bir darbe indirdik ki, bir daha kendilerine gelemezler" diyordu. Ama bizi durduramadılar, durduramayacaklarını biliyorduk.

Evet, büyük şehitler verdik, yoldaşlarımız şehit düştüler, ciğerimiz çok yerde parçalandı. Ama direndik ve dayandık. 1986 başlarında yine büyük şehidimiz yoldaş MAHSUM (Agit), kendi adıyla ve önderliğinde güçlü bir direniş yükseltti. Şehit düştüğünde, mücadeleyi daha da güçlendireceğimize söz verdik ve sözümüzü tuttuk.

Bahar, yaz ve sonbahar atılımları sürecinde 15 şehit verdik. Düşmanın kaybı ise 500 kişidir. Kürt tarihinde ilk kez böyle bir durum yaşandı; bizden 1, onlardan 20-30 kişi, önceleri onlardan 2 kişi ölürken bizden binlercesi ölürdü, şimdi bunu tersine çevirdik. Bunun için '86 yılı bizim için çok önemli bir yıldır. Düşman yeni anladı ki, bizi artık yok edemeyecek, eskisi gibi öldüremeyecek ve yenemeyecektir.

Kürt halkı, eğer başkaldırırsa, direnirse kurtulabileceğini bu yılda anladı. Bu yılda düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını gördü. Ülkeyi yakından bilen, dolaşan herkes bir şeye tanık olur: Düşman korkuyor, düşmanın ordusu büyük korku içinde; geceleri dışarıya çıkmaktan korkmakta, gündüz yol alamamaktadır. Bir köyden bir köye gittiğinde büyük bir korku yaşadığı görülebiliyor. Halkımız bunu gözleriyle görüyor, yüreğinde hissediyor. Tarihimizde ilk kez böyle şeyler olmaktadır. Eskiden bir jandarma veya bir polis gelip halka zulmettiğinde, tokatladığında yanlarına kalmaktaydı. Şimdi ise bir şey yaptıklarında on kat karşılığını alıyorlar. Bu giderek güçleniyor. İşte yeni tarihimiz bu biçimde yaratıldı. Yeni tarihimiz direniş içinde, Parti çizgisi doğrultusunda 1986'da bu şekilde yazıldı.

Bundan dolayı geçen yılın bizim için tam bir bayram olduğunu söylüyoruz. Doğru, eksikliklerimiz çok, hatalarımız var, ama yapılanlar da çok görkemlidir. Kazanımlar karşısında bu eksikliklerin fazla bir şey ifade etmediğini söylüyoruz. Tarihimizde ilk kez kendi öz gücümüzle, inanç ve kararlılıkla yürüyoruz. Bugüne kadar başkaldıranlar bir devlete bağlı olarak, çoğunlukla da dost olmayan devletlere dayanarak büyümeye çalışıyordu. Şimdi biz öz gücümüzle, kendi silahımızla "her şey bize, bizim içindir" şiarıyla kendimiz için çalışıyoruz. PKK çıkışını bu şekilde yaptı. Hiçbir parti veya hareket şimdiye kadar bu biçimde oluşmadı. Kendi gücümüzle 86'yı yarattık. 85'i bu biçimiyle geride bırakıp 86'da yeni bir yaşam yaratacağımıza kimse inanamıyordu. Fakat bu sadece inançta kalmadı, bizim için bir gerçeklik oldu. Halkın umudu şimdi çok güçlüdür. Hepimizin umudu şimdi çok güçlüdür. Ama boşuna değil, tabii, dediğimiz gibi bunun sebebi var.

Şimdi dostlar eskisinden daha iyi tanıyorlar bizi, Kürtlerin ayağa kalkışının yeni ve kahramanca bir çıkış olduğunu biliyorlar. Yürüyebileceğimize ve haklarımızı alabileceğimize inanıyorlar. Bundan dolayı 1986'da diyoruz ki, kendimizi yeniledik, kirlerimizi büyük oranda temizledik, korkusuz bir yürek, gerçeği iyi gören bir beyin yarattık. Bunlar küçük şeyler değildir. Bu yılda büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresini yaptı. III. Kongre, Partimizin ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre şunu ilan ediyor ki, halkımız için ölüm yoktur, Partiye yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır. Daha büyük bir şevkle yürümekte olduğu ispatlandı. Büyük birlik, büyük düşünce, güçlü irade oluştu. Şimdiye kadar hiçbir toplantı böyle güçlü geçmedi. 1986'nın bitiminde bunu da başarıyla gerçekleştirdik.

Düşman "parçalandılar", "bittiler" vb. yaygaralarına rağmen, şimdi biz her yönden geleceğimize baktığımızda 1987'nin bizim için çok daha aydınlık olduğunu, birlik ve deneyimimizin güçlendiğini görüyoruz.

Kürdistan'ın tüm kentlerinde, köylerinde ve dağlarında Partili yoldaşlar, dostlar silahlıdırlar. Onlar her gün faaliyetlerini yürütmektedirler. Her gün düşmandan bazılarını devirmekte, soluklarını kesmekte, onları korkutmakta ve silahlarını ellerinden almaktadırlar. Bu da yeni bir şeydir. Eskiden silahlı mücadelenin 1-2 ay bile sürmesi olanaklı değildi. Şimdi, 9 yıldan beridir silahı bir tek gün bile bırakmış değiliz. Dokuz yıl az değildir. 1925 yılında Şeyh Sait, 1938 Dersim'de Seyit Rıza hareketleri 2-3 ay kadar sürebildi. On binden fazla şehit verdiler, kalanlar da idam edildi, yarısı bile kalmadı onlardan. Fakat bizimkinde ise, şimdi bizden 15, düşmandan 500 kayıp çıkıyor. Şimdi korkan düşmandır. Birliğini güçlendiren ise Partimiz ve halkımızdır.

PKK tarihinde, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki güçlerin 70'te darbe yemesinin ardından, '80 sonrası 83'te başlatılan kavgamızla Kürdistan'ın genelinde Kürtlerin birliğini güçlendirdik, doğru yolu onların da önüne koyduk. Onlar da şimdi biliyorlar ki umut hangi yoldadır. Tüm Kürtler şimdi umudun hangi politik öncülükte güçlendiğini biliyorlar. Bunun için peşinen söylüyoruz, önümüz aydınlanmıştır, şimdi sadece Partili yoldaşlarla yürümüyoruz, yüzbinlerce halk bir araya gelmekte ve bu yola girip yavaş yavaş yürümektedir. Belki henüz savaş cephesinde birleşmemişlerdir, fakat günden güne savaşa yaklaşmaktadırlar. Bundan sonra diyoruz ki, halkımızın her ferdi gücü oranında elinden geleni yapmalıdır. Kimi dil ile, kimi dua ile, kimi el ile, kimi sopa ile, kimi silah ile, kimi yazı ile herkesin elinden ne geliyorsa onu yapmalıdır. Eğer bir şey yapamıyorsa evinin içinde çocuklarını iyi terbiye etmelidir. Eğer canını veremiyorsa malını verebilir, eğer çok yoksul ise beş kuruş dahi verebilir, bunu da yapamıyorsa dua edebilir, birlik yaratmaya gücü yetmiyorsa evinde küçük bir birlik yaratabilir, dostlarını bu düşünceye davet edebilir. Bunların tümü çalışmalarımıza birer yardım biçimidir.

Mademki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde herkesin bir damla kanı, bir nefesi, bir sözü bu ortak çabanın içerisinde bulunmalıdır. Dava hepimizindir. Şimdiye kadar kan döktük, yardım ettik boşa gitti; tüm yaşamımız zor ve zulüm altında geçti. Şimdi tüm bu durumlar ortadan kalkıyor. Bunun için diyoruz ki, Partinin her yıldönümü bayramımızdır. Bundan böyle Partinin tuttuğu yol, yükselttiği bayrak doğruluktur, doğru yaşamdır. Bizi bundan uzaklaştırmak isteyenleri dikkate almamalıyız. İster dostça olsun, ister kötülükle, bizi bu yoldan uzaklaştırmak isteyenleri düşman saymalıyız. Öyle bir gündeyiz ki, birlik olmaktan öte hiçbir şey bizi kurtaramaz. Bunun için herkes elden geldiğince, olanakları elverdiğince bu yola yakınlaşmaya çalışmalıdır, uzaklaşmaya değil.

Bin yıldan beridir birbirimizden çok uzaklaşmışız, birbirimizi unutmuşuz, birbirimizle aşiret aşiret, ev ev, kardeş kardeş çok kavga etmişiz. Bundan sonra böyle bir şey kabul etmeyeceğiz. En büyük kuvvet birliğimizdir. En büyük birlik Parti politikası altındaki güçtür. Bizler düşmana hizmet etmek zorunda değiliz, düşmana beynimizi ve yüreğimizi satmak zorunda değiliz. Belki düşman zorla, korkuyla bizi şaşırtabilir, ama bunu da bir noktaya kadar yapabilir. Yüreğimizi alamaz, beynimizde hangi düşünce var bunu bilemez ve her dakika da yanımızda olamaz. Belki ayda yılda bir bizi kontrol eder, ama diğer tüm vakitler bizim vaktimizdir. Bu vakitleri ve olanaklarımızı Partinin hizmetine sunabiliriz. Bizden geride kimse dünyada kalmadı; işte görüyorsunuz dışarda içerde, vatanın altında üstünde her şeyimizi düşman kendisine alıyor. Eskisinden beter talan ediyorlar. Nasıl çalışmalı, nasıl ilerlemeliyiz? İnsan hangi sonucu çıkarmalı, bundan açık ki bizim güçlenmemiz gerekiyor. Bizim yaşamımız böyle geçti, çocuklarımızınki bari geçmesin dememiz gerekiyor. Hiç olmazsa çocuklarımız için bir birlik kuralım, bir parti kuralım, onlar da geçmişteki gibi parça parça, tek tek ölmesinler.

Yurtsever halkımız! Yeni ve büyük bir yıla giriyoruz. Yaptığımız hazırlıklar ve aldığımız kararlarla dağdaki yoldaşlarımız büyük bir yıl daha yaratmak istiyorlar. 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır. Bu yıllar tarihimizde çok önemli yıllardır, kader belirleyici yıllardır. 15 yılda mücadelemiz bu noktaya ulaşmıştır. Bundan böyle 15 yılda yaptığımızı, iki yılda yapma amacındayız.

Düşman yediği darbelerden dolayı kolayca kendine gelemeyecektir, direnişimizi kıramayacaktır. Elimize geçen tarihi fırsatı iyi değerlendirmeliyiz, çünkü tarihimizde ilk kez böyle bir fırsat ele geçmiştir. Mevcut tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmeliyiz. Evinde, köyünde, mahallesinde dille, mektupla, her araçla kimin elinden ne geliyorsa bu yolda yapmalıdır.

Diyebilirim ki, şimdiye kadar büyük zorluklar, tehlikeler ve olanaksızlıklarla Partimizi ve halkımızı bu yıllara ulaştırabildik. Halkımızı kendisine ve dünyaya tanıttık. Partimizi şerefli ve namuslu bir Parti olarak şekillendirdik, tüm ulusumuzun namusu yaptık. Bunlar basit şeyler değildir, tümümüz büyük bir değer vermeliyiz.

Ben ve tüm arkadaşlarım eskisinden çok daha fazla çalışacağız. Siz tüm halkımız, bundan sonra yanılmayın, sizi yanıltmak isteyenlere eskisinden daha iyi ve güçlü olarak hakkettikleri cevabı verebilirsiniz ve vermelisiniz de.

Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz önümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim. Bu yıldönümünde tüm halkımız, dostunu, mücadelesini, Partisini tanımalı ve tüm gücüyle elinden geleni yapmalıdır.

– Partimizin Kuruluşunun 9. Yılı Kutlu Olsun!
– Partimizin III. Kongresi Kutlu Olsun!
– Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
– Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

AHMET KUTAN (ASLAN) YOLDAŞIN ANISINA

Ahmet KUTAN (Aslan) arkadaş, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Çemke Tahlo köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dunyaya gözlerini açar. Her çilekeş Kürt köylüsü gibi, O'nun çocukluğu da acı, ızdırap ve yoksullukla geçer. O, daha yaşama atılır atılmaz kendisini, gücünü aşan işlerin başında bulur. Dağda tek başına yıllarca çobanlık yaparak korkusuz büyür; cesaret kazanır ve Kürdistan doğasıyla; dağıyla, taşıyla, çiçeğiyle, toprağıyla bütünleşir. Yine günlerce bağ, bahçe, tarla işlerinde de çalışır ve emek gücünün değerini anlar, alınteri döker ve karşılığını tırnakla koparan almaya çalışır. Ailenin en büyük desteği, evin temel direği Aslan arkadaş olur.

Sömürgeciliğin ve ona bağlı yerli uşakları feodal gericiliğin ağır baskısını ve sömürüsünü her an yanıbaşında bulmuştur Kürdistan köylüsü. Pazara kapalı tutulduğundan şehirle fazla tanışmamıştır, kırsal yaşamın durgun ve bunaltıcı havasına terkedilmiştir. Bu yetmiyormuş gibi, sınıfsal çelişki sürekli muhafaza edilmiş, geri aşiretçi bağlar canlı tutulmuş, kan bağları ulusal ve sınıfsal bağların önüne geçirilmiştir. Yoksul Kürt köylüsü yanıbaşında devamlı dörtbaşı mamur feodal ağaları, kompradorları, şeyh ve gerici imamları bulmuştur. Bunların baskısı altında beli bükülmüş, ruhu ve düşüncesi karartılmıştır.

Aslan yoldaş, sözkonusu bu yapının ağır tahribatını yaşayan ailelardan biri olan Şırnak köylülüğünden geldiği için, bu durumu yakından görür ve bizzat yaşar. Ortaçağ anlayış ve yapılarının derin etkisi nedeniyle, aile ve çevresi dışa karşı kapalı tutulmuş, ağaların baskısından ötürü de elindeki varıyoğu sürekli tehditle talan edilmiş, kan davası adı altında aşiret çatışmalarına sürüklenmiş ve sonunda can ve mal kaybından başka bir yarar görmemiştir. Aslan yoldaş, yaşamındaki tüm bu olumsuz ögelere karşı yurtsever özelliklerini korur ve kalbinin derinliklerinde sürekli kurtuluş umudunu canlı tutar. Şırnak ve çevre bölgelerde zalimliği ve Kürt düşmanlığıyla tanınan Alixan Tatar feodal zorbasının ve eşkiyalarının zulmünü sürekli olarak yaşar. Bu haksızlığı kabul etmez, içten içe isyan duyguları büyür ve kurtuluş yolu arar. O'na göre mutlaka bir kurtuluş yolu olmalıydı.

İşte büyük umutlarla beklediği gün, 15 Ağustos 1984 devrimci atılımı, yanıbaşlarındaki Eruh ve Şemdinli kazalarına bir güneş gibi doğar. Kürdistan boydan boya bu ışıkla aydınlanır ve ısınır. Her şey ama tüm gizli umutlar, üstü küllendirilmiş fikirler korkusuzca ortaya çıkar. Dağ-taş bağımsızlık ve özgürlük türküleriyle çınlar. Aslan arkadaşın beklediği o unutulmaz an, taşıdığı arzu, kurduğu hayaller gerçeğe dönüşmüştür. Kısacası Çemke Tahlo köyü bayram ve isyan havası yaşar.

Ve Aslan yoldaş, daha önce kendi köylerine belli aralıklarla uğrayan partizanlara koşar, onları bağrına basar. Hiç tereddüt etmeden ailesi ve beş çocuğunu geride bırakarak Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ne kabul edilmesini talep eder.

Kelaha dijmin
hilweşînim
Tola şehîdan
bistînim
Kurdistanê lawê te me
Hindî saxim,
hindî heme
Sundxwariye ta
ez hebim
pêşmerge me
Heke bimrim
gorî te me
ey Kurdistan

15 Ağustos Atılımıyla birlikte, onlarca Kürt insanı kurtuluş ordusuna doğru koşar. İşte halkımızın ölümsüz komutanı Mahsum KORKMAZ'ın komutasındaki 14 Temmuz Silahlı Takımı'na, sadece Çemke Tahlo köyünden Aslan arkadaş da dahil 7 savaşçı birden HRK'ye katılır. Kürdistan köylüsü yıllarca bağrında taşıdığı güçlü yurtsever ve savaşçı özelliğine mücadelemizin gelişmesiyle yeniden kavuşur.

Aslan yoldaş, 1984'lerin sonlarında kurtuluş ordusu saflarına katıldıktan sonra, 6 aylık askerisiyasi eğitime tabi tutulur. Eğitim süresince tüm olumlu özelliklerini ön plana çıkararak, yetmezliklerini gidermeye çalışarak, tüm yoldaşlarına örnek bir savaşçı olur. Özellikle askeri alandaki ataklığı gözden kaçmaz ve bu alanda kendisini yetkinleştirmeye ve HRK'de örnek bir savaşçı olma konumuna ulaşır.

Aslan yoldaş, gördüğü eğitimden sonra 14 Temmuz Silahlı Takımı'na katılır. Eğer bir devrim savaşçısında olması gereken cesaret, fedakarlık, moral, ataklık, güven, çalışkanlık vb. gibi ögeler görülmek istenecekse, ilk akla gelen isim herhalde Aslan arkadaş olacaktır. Çünkü O, Birlik'te, Mahsum KORKMAZ yoldaşın öğrencisi olarak bu özelliklere ulaşmış ve bu sıfatı kazanmış bir Kürt yurtseveri, yılmaz bir HRK savaşçısı konumuna çoktan ulaşmıştır.

14 Temmuz Silahlı Takımı'nda birçok eyleme katılmış, düşmana sayısız kayıplar verdirmiştir. Eylemlerde her zaman en zor ve tehlikeli yerlere yerleşerek kendisini yoldaşlarına siper etmiştir. Eylem anındaki korkusuzluğu, cesareti ve atağa kalkan saldırı ruhu O'na kahramanlık sıfatını kazandıran özelliklerdir. O'nu, Takım'da birlik ve bütünlüğün gözdesi, disiplinin ve savaş kurallarının tavizsiz uygulayıcısı, eylemsizliğin düşmanı, halka ve yoldaşlarına yaklaşımındaki alçakgönüllülüğü konumuna yükselten şey, O'nun mensup olduğu Parti'nin direnişçi özünü iyi özümsemiş ve O'nunla bütünleşmiş olmasıdır. Aslan yoldaş, bir yılı aşkın zorlu bir mücadele sürecinde kendisini defalarca kanıtlamış, halka ve yoldaşlarına kabul ettirmiştir.

Aslan arkadaş, yoldaşlarına verdiği bu sınırsız güvenden ötürü son olarak Birliğin askeri komutan yardımcılığına getirilmiş, eylemlerdeki dakikliği, cesareti ve iyi bir organizatör olmasından dolayı da, bir grubun komutanlığı verilmiştir.

14 Temmuz Silahlı Takımı sömürgecilere ve Kürt yerli gericiliğine çok ağır kayıplar verdirmiş, Şırnak ve çevresinde sömürgeci yapıya ölümcül darbeler vurmuş ve güçlü bir devrimci yapı ortaya çıkarmıştır. En son olarak 12 Ağustos 1986'da Uludere'de, özel eğitilmiş bir düşman birliğine saldırı eyleminde bulunmuş, düşmana ulusal ve uluslararası alanda önemli gelişmelere yol açan büyüklükte ağır darbeler vurmuştur. Ve sömürgecilere ait askeri teçhizata da el konulmuştur. Ayrıca geri çekiliş esnasında da çatışma uzun bir süre karadan ve havadan devam etmiş, beş düşman pususu ve çemberi yarılarak, sömürgeci ordunun üst rütbelilerinin de içinde bulunduğu 20'ye yakın asker öldürülmüş, 25 asker de yaralanmış ve düşman panik içinde geri çekilmeye mecbur edilmiştir.

Bu eylemde, komutan yardımcısı ve pusu grubunun komutanı olarak kahramanca bir direniş sergileyen, düşmana ilk kurşunu sıkan ve 1 binbaşı ile bir eri öldüren Aslan arkadaş, geri çekiliş esnasında hesapta olmayan 4. düşman arabasından açılan yaylım ateşi sonucu yaralanmış, Sami arkadaş ise, olay yerinde şehit düşmüştür. Aslan arkadaş yaralı olarak eylem alanından çıkarılmış, ancak aldığı ölümcül darbeler sonucu kurtarılamayarak şehit düşmüştür.

Aslan arkadaş, yaşamının son anında, kanının son damlasına kadar direnmiş ve kahramanlara yaraşır bir şekilde son nefesini vererek ölümsüzler ordusuna katılmıştır. Geride kalan bizlerin söyleyeceği fazla bir şey yok. Bize düşen görev, yoldaşlarımızın bu olumlu özelliklerini, yaşamını karakterimizin ayrılmaz birer parçası haline dönüştürmek ve onların uğruna şehit düştüğü mücadeleyi, kahramanca savaşarak zafere ulaştırmaktır.

Aslan yoldaş, halk savaşımızda sizin gibi halk önderlerine layık olacağımıza, savaşımızı zafere ulaştırıp anınıza bağlı kalmak için üzerimize düşen her şeyi tereddütsüz yapacağımıza dair bir kez daha and içiyoruz. Siz bize, halk savaşında Kürdistan köylüsünün isyancı özelliğini gösterdiniz. Biz de, sizden güç alarak Kürdistan köylülüğünü isyana kaldırarak, sizi bu isyanın manevi komutanı olarak sonsuza dek yaşatacağız.

– Ahmet KUTAN Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

– Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!

Silah Arkadaşları

MEHMET ŞİRİN SEVEN YOLDAŞIN YURTSEVER DİRENİŞÇİLİĞİ ÖNCÜSÜ PKK İLE BÜTÜNLEŞEN KÜRDİSTAN HALKININ YENİLMEZLİĞİNİNİN KANITIDIR

Kürdistan'da köylü yurtseverliğinin örnek bir temsilcisi olan Mehmet Şirin SEVEN yoldaş, 4-5 Ağustos 1986 gecesinde Bitlis alanında, bir düşman pususunda şehit düştü.

Mehmet Şirin arkadaş, 15 Ağustos Atılımının hemen ardından mücadele saflarında yer alan yüzlerce Kürdistanlı yurtseverden birisiydi. Bitlis alanında daha 1983'lerde hazırlık sürecinde silahlı mücadelenin dayanacağı bir temel yaratmak doğrultusunda çabalar sürdürülmekteydi. Bu temelde sağlanan gelişmeler üzerinde 1984 yılında çalışmalar daha da yoğunlaştırılarak genişletildi. 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin de alanda son derece büyük etkileri oldu. Daha sonra ortaya çıkan ihanetçi unsurların yaratmış oldukları tahribatlara Hürmüz ve Mutki direnişleriyle en anlamlı yanıtlar verilerek alandaki hain takımına indirilen öldürücü darbeler ardından kitlelerin mücadeleye desteği giderek arttı ve etkin katılımlar gerçekleşti.

İşte bu gelişme sürecinin daha başlangıcında, 1984'te mücadeleye katılan Mehmet Şirin arkadaş, 1957 yılında Bitlis'in Konalga köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ve doğduğu köyde doğa ve yaşam koşullarıyla amansız bir mücadele içerisinde gelişip büyür. Bu yaşam koşulları O'na zorluklara göğüs germede olumlu özellikler kazandırır. Sağlam bir kişiliğe sahip olan M. Şirin arkadaş mücadele saflarında da fedakarlığı ve çalışkanlığı ile dikkati çeker.

1985 yılı sonlarında ailesiyle birlikte alandan göç etmek zorunda kalır ve o sıralarda 6-7 aylık bir süre devrimcilerle ilişkileri kopar. Fakat O, uzaklarda da olsa düşüncesi ve dikkati hep geride bıraktığı arkadaşlarının ve mücadelesinin üzerindedir. O arada alanda çıkan çatışmalarda bazı arkadaşların şehit düştüğünü duyar, buna çok üzülür, ama bilir ki halk savaşı uzun ve çetin bir savaştır. Üzüleceğimiz günler de, sevineceğimiz günler de olacaktır. 6-7 aylık kopukluktan sonra ilişki yolunu bulup arkadaşlara gönderdiği ilk notunda şunları yazar: *"Sizlerden ve davamdan uzakta bulunuyorum. Ama benim duygularım halen bağımsızlık ve özgürlük kokusunu taşıyor. Sizleri görebilmek ve o şerefli bayrağın altında savaşmak için en yakın zamanda sizlere kavuşmak isterim."* Notunun sonunda arkadaşlardan, silahının da hazır edilmesini isteyerek bir an önce ailesi ve çocuklarının yerleştirilme işlerinin bitirilmesi için uğraşır.

Derin bir sevgiyle bağlı olduğu ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, daha önce alanda tanıdığı devrimcilere sonsuz bir inanç besleyerek onların kavgasında kurtuluşu, zaferi görebilen M. Şirin arkadaş, bu kavgada onurlu yerini alabilmek için hiçbir engel tanımaz. Ne düşman baskıları ve yalan politikalar, ne de eş-çocuk vb. kişisel durumlar bu ateşli yurtseverin savaşma isteğini bastıramaz. Ve O, işlerini bitirir bitirmez ülkenin doruklarında, özlemini çekmekte olduğu ortama ve savaş arkadaşlarına kavuşur.

1986 yılı tüm Kürdistan sathında olduğu gibi, Bitlis alanında da PKK önderliğindeki devrimci direniş savaşımızın önemli gelişmeler kaydettiği bir yıl olmuştur. Her türlü düşman saldırıları boşa çıkarılarak nihai zafere doğru güçlü ve emin adımların atıldığı bu dönemde Mehmet Şirin arkadaş da, yüreğinin derinliklerinde yanan bağımsızlık ve özgürlük ateşinden hareketle Kürdistan'ın dağlarında düşmana vurulan etkin darbelerde yerini almış ve 1986 yılının 4-5 Ağustos gecesinde düşmanın hain bir pususunda vurulurken ülkesinin kutsal topraklarına, öncüsü PKK ile bütünleşen Kürdistan halkının yenilmezliğini de nakşetmiştir.

Dersim-Ambar Direnişinin 1. Yıldönümünde

M. ZEKİ SÖYLEMEZ VE ENVER ARISAN YOLDAŞLARI SAYGI İLE ANIYORUZ

M. Zeki SÖYLEMEZ

Enver ARISAN

1985 yılı kasım ayında Dersim'in Teşnik nahiyesine bağlı Ambar köyü yakınlarında halkımız tarihindeki yüzlerce soylu direnişten birisine daha tanık oluyordu. Taraflardan biri, çağın en modern araç-gereç ve donanımlarıyla donatılmış yüzlerce kişiden oluşan, fakat tarihin akışına aykırı bir konumda bulunan, yani çürümüş, kokuşmuş artık çağımızda yaşama hakkı olmayan sömürgeci-faşist Türk devletini temsil eden talancı, yağmacı, işkenceci ordu güçleridir. Karşı taraf ise; ellerinde birer hafif gerilla silahı ve bunlara ait sınırlı sayıda mermileri bulunan, belki günlerdir uykusuz, belki sırtlarındaki çantalarında bir parça ekmekleri bile olmayan ama tarihi süreçte yeniyi, güçlüyü, ileriyi temsil eden KUKM ve öncüsü PKK'nin, yürekleri ülke ve halk sevgisiyle dolu ve baştan ayağa cesaret ve inanç kesilmiş iki savaşçısıydı. İşte bu iki karşıt güç arasındaki çarpışmada düşman teknik ve sayı üstünlüğüne bakarak mutlaka kazanacağını, bu muazzam güç dengesizliği içerisinde kendisine karşı konulamayacağını hesaplamaktaydı. Oysa M. Zeki SÖYLEMEZ ve Enver ARISAN yoldaşlar, tüm Kürdistan halkının biricik umudu olduklarının ve PKK'nin yılmaz direnişçilerinin takipçileri olduklarının bilincindeydiler.

İşte son mermilerine kadar direnerek bu iki yoldaşımızın şehit düştükleri çarpışmanın üzerinden geçen bir yılın ardından kazanan tarafın kim olduğu daha da iyi görülmektedir. Düşmanın öteden beri Dersim yöresinde uyguladığı her tür politikasını boşa çıkararak, bu alanı modern KUKM'nin bir direniş kalesi haline getirmede kararlı olan Partimiz, kararını bugün hayata geçirmiş bulunmaktadır. Devrimci direniş savaşımıza karşı çıkarılan her güç, sömürgeci kolluk kuvvetlerinden sosyal-şovenlere, ajan-provokatörlerden reformistlere kadar hepsi de yenilgiye mahkum edilerek alanda direniş bir daha sökülüp atılmamak üzere hakim kılınmıştır. Özellikle 15 Ağustos Atılımıyla birlikte Kürdistan'ın her alanında yükselen direniş savaşının Dersim alanına yansıması için sömürgeci-faşist Türk devleti her çareye başvurmuş, ancak PKK savaşçıları kararlı direnişçilikleriyle ve gerektiğinde kanları ve canları pahasına mücadeleyi bu alana da taşırmasını bilmişlerdir. 1985 yılında sergilenen direnişler bu anlamda tarihi bir öneme sahiptir. M. Zeki SÖYLEMEZ ve Enver ARISAN yoldaşlar da bu uğurda şehit düşerek Dersim alanında direnişin artık kesintisiz olarak süreceğini kanlarıyla yazmışlardır.

Dersim-Ambar şehitlerimizden M. Zeki SÖYLEMEZ yoldaşın yaşamı hakkında Aralık-1985 tarihli gazetemizde bilgi vermiştik. Ancak aynı olayda şehit düşen Enver ARISAN yoldaşın yaşamı hakkında o zaman elimize bilgiler ulaşmadığından, direnişin birinci yıldönümü nedeniyle bu sayımızda veriyoruz:

Hakkari ve Dersim Direnişlerinin Yılmaz Savaşçısı Enver ARISAN yoldaşın Anısı Bizlere Güç Veriyor

Direngenliği ve ataklığı kişiliğinde somutlaştıran Partimizin ve halkımızın yiğit evlatlarından Enver ARISAN (Cemal) yoldaş, 1985 yılının Kasım ayında Dersim alanında sömürgeci ordu sürüleriyle girilen bir çarpışmada yanındaki arkadaşı M. Zeki SÖYLEMEZ'le birlikte kararlı bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Maraş'ın Pazarcık ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1961 yılında dünyaya gelen Enver ARISAN yoldaş, öğrenimini ancak ortaokul ikinci sınıfa kadar sürdürebildi; çünkü yaşam koşulları onu daha küçük yaşlarda çalışmaya zorlamaktaydı. Bu nedenle okulu terkederek geçimini çiftçilikle temin eden ailesine yardımcı olmaya başladı. Sonraki yıllarda yazları Antalya, Adana gibi metropollerde ağır ve acımasız bir sömürü ortamında mevsimlik işçi olarak çalışıyor, kışları ise köyüne dönerek ailesinin yanında geçiriyordu. Böylece O, daha küçük yaşlarda bir çelişkiler ortamında buldu kendisini. Metropollerde çoğu zaman işsiz kaldığı ve bulabildiğinde de en tortu işlerde hiçbir pazarlık gücüne sahip olmadan binlerce Kürdistanlı gibi sendikasız, toplu sözleşmesiz, tıpkı bir köle gibi çalıştırıldığı, emeğinin hoyratça sömürüldüğü yıllarda adeta örste dövülürcesine direngen bir kişiliğe ulaşıyordu.

Sömürgeciliğin, yerel gericiliğin, sosyal-şovenizmin ve reformizmin her şeyi altüst ettiği bir dönemde Hareketimiz tarafından Kürdistan'a taşırılan gerçek ulusal bağımsızlıkçı düşüncenin kısa sürede benimsenerek, gelişip boyverdiği alanlardan birisi de Pazarcık'tı. İşte Enver yoldaşın, Hareketimizle tanışması da bu yıllarda, yani 1977'lerde daha ilk gençlik yıllarında çevresinin etkisiyle olur. Fakat devrimin olağan yasası aynı dönemlerde bu yörede de işledi ve devrimci-ulusal kurtuluşçu düşüncelere karşı sömürgeci baskı ve işkencelerin dozu giderek artırıldı. Uygulanan bu sömürgeci vahşetten Enver yoldaşın ailesi de payını almakta gecikmedi; ağabeyi Mazlum Arısan, Pazarcık ilçesinde meydana gelen bir olay üzerine tutuklanarak işkencelerden geçirildi. Bunun sonucunda da felç oldu ve öldü. Bu olay üzerine Enver yoldaşın sömürgecilere duyduğu kin daha da arttı ve yüreği adeta bir kor gibi başladı yanmaya. 1978'de Harekete karşı ilgi ve sempatisi giderek artmasına rağmen, O, gerek yaşının küçüklüğü ve gerekse yazları metropollerde iş peşinde koşuşturması nedeniyle faaliyetlere aktif olarak katılma olanağı bulamadı.

1979 yılında ailesi tarafından, ekonomik nedenlerden ötürü Almanya'daki akrabalarının yanına gönderildi. Daha sonraki yıllarda Partiye yazdığı bir raporunda Avrupa'ya gidiş nedenini şöyle izah eder: *"Almanya'da çok akrabam olduğu için ben de orada rahat edebileceğimi, gerekirse evlenip işçi olabileceğimi düşünerek gittim. Almanya'da üç yılı aşkın bir süre kaldım ve üç yıl kadar çalıştım."* Fakat O, daha Almanya'ya ilk gittiğinde, Partinin o alanda da birtakım çalışmalarının olduğunu öğrenir öğrenmez hemen ilişkiye geçmenin yollarını araştırmaya başladı ve çok geçmeden de bu isteğine kavuştu. O dönemdeki gelişmesini yine Enver yoldaşın kendi sözlerinden dinleyelim: *"Yurt dışındaki ilişkilerimin ülkedeki ilişkiler düzeyinde kalmasını istemediğim için ilişkilerimi geliştirip çalışmalara aktif olarak katılmak istiyordum... Arkadaşlarla ilişkilerim geliştiği oranda Avrupa'da kalma, evlenip işçi olma, çalışıp para kazanıp kendimi kurtarma doğrultusundaki düşüncelerimden vazgeçiyordum. Harekete olan sempatim, güvenim ve bu konudaki çalışmalarım, yani Hareketi tanıma istemim artıyor ve giderek kurtuluşumun, ülkenin kurtuluşuna bağlı olduğunu kavrıyordum."*

Gelişmeye, militan bir devrimci olmaya duyduğu güçlü istek ve bu doğrultuda harcadığı engin çaba ile Enver yoldaş, kısa sayılabilecek bir sürede önemli bir yol katetti. Başlangıçta miting, yürüyüş, gece vb. kitle eylemlerine katılma biçiminde gelişen ilişkilerini her geçen gün yetersiz görmeye başladı. O, çalışmalara dışardan destek sunan biri konumunda kalmak istemiyor, bizzat aktif bir biçimde katılma gereği duyuyordu. Kitle toplantılarına, seminerlere sürekli katılarak güçleniyor ve çevresinde her geçen gün daha çok saygınlık kazanıyordu. Faal bir üyesi olduğu Bochum derneğinde Kürdistanlı yurtsever emekçilerin güvenini kazanarak yönetim kuruluna seçilen Enver yoldaş, halkının güvenine layık olabilmek için çabasını daha da artırıyor ve giderek daha ağır görevler omuzlamaya hazır hale geliyordu.

O yıllar Türkiye'de faşist-askeri cuntanın yönetime el koyduğu Kürdistan ve Türkiye'de halkın ve devrimcilerin üzerinde alabildiğine bir terör estirildiği yıllardı. Faşist cuntanın önüne koymuş olduğu en önemli görev de kuşkusuz Kürdistan'da bağımsızlıkçı düşüncenin temsilcisi PKK'yi imha etme göreviydi. Bunun için dışarda kendisini hiçbir savaş ve hukuk kuralına bağlı saymadan azgınca bir saldırı gündeme getirirken, cezaevlerinde de tutuklu bulunan PKK'li savaş esirlerine akılalmaz baskı ve işkencelerle teslimiyeti ve ihaneti dayattı. Fakat başta MAZLUM, M. HAYRİ ve KEMAL yoldaşlar olmak üzere PKK önder ve militanlarının Diyarbakır zindanlarından yükselen onurlu sesleri yalnızca Kürdistan ve Türkiye'de değil, tüm dünyada geniş yankılar uyandırdı.

İşte o sıralarda Avrupa'da bulunan Enver ARISAN yoldaş da; çarpıklığın ve ahlaksızlığın alabildiğine geliştirilmeye çalışıldığı, devrimci kişiliğin ayaklar altına alındığı, her türlü yozluğun alabildiğine yaygınlaştırılarak birçok gücün tasfiyeye uğratıldığı bu ortamda dayatılan tüm bireysel yaşam, Avrupa 'nimet'lerinden faydalanma vb. aldatmacaları elinin tersiyle iterek, Diyarbakır zindanlarından yükseltilen onurlu sese kulak verdi. Ve bir an önce profesyonel bir savaşçı olarak Kürdistan'a dönerek en aktif bir şekilde mücadelede yer alma isteği O'nun vazgeçilmez tek arzusu durumuna geldi. Yine O'nun söylediklerine kulak verelim: *"Günümüz koşullarında gelişen olaylar karşısında kayıtsız kalmanın insanlık dışı bir düşünce olduğu kanısındayım. Yani kendisine ilericiyim, demokratım, hele hele devrimciyim diyenlerin artık kayıtsız kalmaları düşünülemez. Özellikle Partimizin hedef alındığı, önderlerimizin cezaevlerinde imhasının planlandığı ve Kürdistan'ın yeniden istila edildiği, onlarca kişinin yaşamını yitirdiği ve direnişin cezaevlerinde doruk noktaya vardığı bir ortamda, biz Kürdistanlılar'ın koruyucu örgütümüz, önderimiz ve çıkarlarımızın en somut bir ifadesi olan PKK saflarında yer almamız bir zorunluluktur."*

Evet, Enver yoldaş, bu soylu inancı doğrultusunda artık savaşmak istiyordu ve bu isteğini Partiye de iletti. Avrupa alanında yaptığı çalışmalarla Partinin güvenini kazanan Enver yoldaşın bu isteği Parti tarafından uygun görülerek yerine getirildi.

Partinin ülkeye giriş hazırlıklarının yoğun olarak sürdürüldüğü dönemde Enver yoldaş, Ortadoğu alanındaki Parti okullarında siyasi ve askeri eğitimden geçti. Partinin sunduğu olanaklardan en iyi bir tarzda yararlanarak güçlü Parti eğiticiliğini kendi direngen kişiliğiyle birleştirip kısa sürede atak bir savaşçı konumuna geldi. Özellikle zorluklar karşısında çekinmeyen, yılmayan bir yapıda olması, arkadaşlarıyla uyum sağlamada ve Parti kurallarına uymada gösterdiği titizliğiyle örnek bir savaşçıydı O.

Tüm bu özelliklerinden dolayı ülkeye ilk giren gruplar arasında yer almaya hak kazanan Enver yoldaş, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemizde devrimci hamlenin doruğu, halkımızın ve mücadelemizin tarihinde önemli bir dönemeç olan şanlı 15 Ağustos Atılımının ilk gününde gerçekleştirilen Şemdinli ilçesinin baskını eyleminde de yer alarak büyük bir onura erişmiştir.

15 Ağustos'un hemen ardından devrimcilere 'saatlik' ömür biçerek ordu sürülerini Kürdistan'da yeniden hareketlendiren sömürgeci-faşist Türk devletinin tüm çabalarına rağmen, direniş alevi söndürülemedi, gelişti, boyutlandı, giderek tüm Kürdistan'ı boydan boya sardı. Ve Enver yoldaş, bu dönemde yine mevziden mevziye koşarak tarihi sorumluluğunu yerine getirmek için canla başla ve büyük bir şevkle Hakkari bölgesinde faaliyet yürütmektedir.

Daha sonra 1985 yılı baharıyla birlikte Dersim alanında görev yapmaya başladı. Bu dönemde sömürgeci kolluk kuvvetlerine ve ajan-ihbarcı yapıya yönelik bir dizi eylemde yer alarak düşmana etkin darbeler indirmede aktif rol oynadı. Yaratılan bu eylemlilik kitlelerin umut ve coşkusunu alabildiğine geliştirerek düşmanı adeta şaşkına çevirmiştir. 1985 Dersim direnişi yüzlerce yıllık sömürgeci politikayı yerle bir etmekle kalmadı, aynı zamanda tasfiyeci-provokatör çabalara da ölümcül darbeler vurarak, ulusal kurtuluş savaşımızın üzerinde geliştiği güçlü bir temel yarattı. Bu önemli gelişmelerin yaratılmasında aktif bir rol oynayan Enver yoldaş, daha önce verdiği, *"Ben Partiye, yoldaşlara ve halkıma karşı olan sorumluluğumu yerine getirmeye kararlıyım. Bunu canım pahasına da olsa yerine getirmeye çalışacağım"* şeklindeki sözünü fazlasıyla yerine getirerek PKK savaşçılığının, PKK militanlığının eşsiz bir örneğini bizzat kendi pratiğinde sergilemiştir. Son nefesine kadar direniş bayrağını yükseklerde tutarak Partisine ve halkına layık olmuş, 1985 Kasım'ında sömürgeci birliklerle girilen bir çarpışmada kahramanca direnerek şehit düşmüş ve böylece mücadele tarihimizde ve halkımızın yüreğinde yerini alarak ölümsüzleşmiştir.

Cemal yoldaş; sizin büyük bir inanç, fedakarlık ve cesaretle taşıdığınız direniş bayrağını yoldaşlarınız yere düşürmedi ve hiçbir zaman da düşürmeyecektir. 15 Ağustos günü tutuşturduğunuz direniş meşaleleri başta faaliyet yürüttüğünüz Hakkari ve Dersim alanları olmak üzere ülkemizin her yanında giderek daha gür alevler saçmakta ve mücadelemiz her geçen gün yeni ve daha geniş mevziler kazanmaktadır. Sizin izlediğiniz yolun şaşmaz takipçileri olarak; atak, direngen ve savaşçı özelliklerinizden güç alarak halk ordusunu inşa edecek ve nihai zafer noktasında mutlaka sizlerle kucaklaşacağız.

HALK ORDUSUNU İNŞA YOLUNDA ARALIK AYI ŞEHİTLERİMİZ GÜCÜMÜZ, İNANCIMIZ, ONURUMUZDUR

Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük ateşinin harlanarak devrimci direniş savaşımını engel tanımaz bir konuma getirmesinde şehitlerimizin döktüğü kızıl kanların büyük rolü olmuştur. Eğer Kürdistan'da bugün boyverip gelişen özgürlük ağacı, çağımızda yaşamaya hiçbir hakları kalmamış sömürgen asalaklar ve hempalarının estirdikleri tüm fırtınalara rağmen dimdik ayakta durabiliyorsa; Neronların, Osmanlı cellatlarının, Hitlerin ve M. Kemallerin kanlı baltalarını devralan faşist Türk burjuvazisinin ve işbirlikçi-uşak hain takımının tüm çabalarına rağmen kurutamıyorsa oluk oluk akan şehit kanıyla her gün sulandığı içindir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk döneminde olduğu gibi, savaşın milyonları kucakladığı ve direniş ateşinin dağlarımızı ve ovalarımızı alev alev sardığı bugün de mücadeleyi daha üst bir aşamaya yükselten halkımızın gözbebeği, direniş ve kararlılığın sembolü Partimiz PKK gücünü yine direniş şehitlerinden almaktadır. Partimizin mücadele yaşamı süresince kendisine bayrak edindiği şehitlerin anıları ardından, bütün gücüyle onların özlemini duydukları bağımsız bir Kürdistan yaratmak için her gün yeni bir mevziye daha koştuğu günümüzde şehitleri anmak ve onların ulusal kurtuluş mücadelemizdeki rollerini bir kez daha bilince çıkarmak daha bir anlam ve yücelik kazanmaktadır. Bugün Partimizin yüzlerce önde gelen militanı bu uğurda tüm zorluk ve olanaksızlıklara rağmen gözünü kırpmadan ileri yürüyorsa ve onların arkasından halkımızın her kesiminden namuslu, yurtsever insanlar direnişe kalkmada kararlı görünüyorsa, bu şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği ve bunun tek onurlu yaşam kaynağımız olmasından ötürüdür.

Direniş şehitleri tarihimizin Aralık sayfasına baktığımızda, şehitler kervanına bu ayda katılan manevi önderlerimizin yaşam ve pratikleri bizlere bir kez daha direniş yolunda nasıl yürümemiz gerektiğini açık bir biçimde göstermektedir.

İşte Aralık ayı şehitler sayfasının ilk kızıl gülü, Partimizin ilk şekillendiği dönemde, 1978'de Batman'da faşistler tarafından katledilen Mehmet OKAY olmuştur. Aynı yılın 11 Aralık günü Kars yöresinde mücadelemize azgınca saldıran faşistlere ve sosyal-şovenlere karşı cesaret ve kararlılıkla mücadele eden Mahir CAN, adına HK denilen sosyal-şoven güruhun eliyle katledilmiştir. Yine aynı yılda bu kez Diyarbakır alanında bir başka uşak güruh, reformist-teslimiyetçi DDKD tarafından kurşunlanan İbrahim YOLDAŞ aldığı ölümcül yaralar sonucunda şehit düşüyordu. Kurtalan'da bir eylem dönüşü polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçen, ancak tüm işkencelere rağmen teslim olmayıp direnen ve polisler tarafından yemeğine zehir katılarak alçakça katledilen Hulusi AYDAR, şehadetiyle daha 1978'lerde PKK direnişçiliğini pratikte ispatlayan bir yoldaşımız olmuştur.

Partimizin daha şekillendiği dönemden başlayarak düşmanın kaç çeşidiyle uğraşmak zorunda kaldığının bir göstergesi de 1979 Aralık'ında Bucak çapulcularıyla girdiği çatışmada şehit düşen Bekir SAVCI ve Mehmet EROĞLU yoldaşların toprağımızı sulayan kızıl kanları olmuştur. Yine 1979 yılında Batman'da feodal-komprador Ramanlar ve MİT tarafından kaçırılarak katledilen Abdülkadir ŞÜLEN, Hilvan'da feodal eşkiya çetelerine karşı mücadelede şehit düşen Cevher MAN direniş harcına kutsal kanlarını katarak yenilmez kılmışlardır.

12 Eylül 1980'de PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni boğmak amacıyla gerçekleştirdiği askeri darbe ile açık bir savaş ilan eden sömürgeci Türk burjuvazisi, darbenin ilk gününden başlayarak kural tanımaz bir çılgınlıkla Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan adeta yeni baştan işgal edilerek, peşpeşe yapılan operasyonlarla halk kitleleri sindirilmeye, devrimciler ele geçirilip teslim alınmaya çalışıldı. Ancak Partimizin buna tek ve kesin yanıtı her zamanki gibi yine DİRENİŞ oldu.

İşte 1981 yılının 25 Aralık günü Dersim'in Dizik köyü yakınlarında sömürgeci düşmanla girdikleri çarpışmada, Kemalizmin çürümüş bayrağını yerle bir ederek, kanlarıyla sulayıp kızıllaştırdıkları direniş bayrağını bir kere daha göklerimizde dalgalandıran Azime DEMİRTAŞ ve İbrahim KAPLAN; 27 Aralık günü Karlıova'nın Liçik köyü yakınlarında tek başına faşist ordu sürülerine karşı saatlerce çarpışarak Kürdistan'ın bembeyaz karlarına kızıl kanıyla direnişi nakşeden ve kahramanlığı bugün halkımızın dilinde efsaneleşmiş bulunan Hüseyin DURMUŞ, PKK adının ne demek olduğunu dosta ve düşmana kanıtlamış olurken o yüce bayrağı da bizlere emanet ediyorlardı.

Bu süreçte ulusal kurtuluş mücadelemize, toparlanıp yeni ve güçlü bir atılıma geçmede döktükleri kanlarıyla güç veren Hüseyin ASLAN, Selahattin KURMUŞ ve Aziz BÜYÜKERTAŞ başeğmezliğin ve onurun birer örnekleri olmuşlardır.

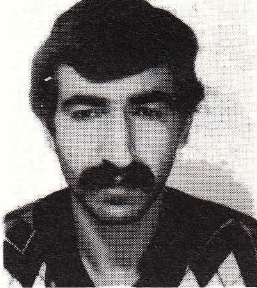
Adı, halkımızın en yürekli, en bilinçli, en fedakar evlatları olan direniş şehitlerimizin adlarıyla anılacak olan şanlı 15 Ağustos direnişinin yaratılışındaki soylu çabalar içerisinde de toprağa düşenlerimiz olmuştur. 1984 Aralık'ında faşist-sömürgeci askerlerin vahşi işkenceleri altında katledilen Mustafa ERDAL, aynı dönemde Midyat'ta şehit düşen Ziyattin ÖZER, şehitler kervanımızın iki ölümsüz yolcusu olmuşlardır.

Devrimci direniş savaşımızda önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl olan 1985'in son ayında da, bu kazanımlar karşılığında bir bedel olarak gencecik yaşamlarını sunmaktan tereddüt etmeyen ölümsüz şehitlerimizden; Cizre-Şax köyü eyleminde şehit düşen Darar AKAY, Çemişgezek alanında sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Mehmet ÖZGÜL ile bulundukları köyü kuşatan faşist ordu sürüleriyle çatışmaya girerek grubunu kurtarmayı başaran ancak kendisi kahramanca çatışarak şehit düşen Süleyman ORAK, manevi komutanlarımız olarak bizlere güç vermekte, yol göstermektedirler.

Aralık ayı direniş şehitlerimizin son halkası da, Partimize ve halkımıza yönelik komplocu-tasfiyeci saldırılara karşı yürüttüğü etkin mücadelede Kürdistan'ın çok çok uzaklarında, Paris'te 23 Aralık 1985 tarihinde, TC'nin sol'dan besleme uzantıları olan sosyal-şoven ve reformist-teslimiyetçi güruhların ortaklaşa gerçekleştirdikleri alçakça bir komplo sonucu şehit düşen M. Nazif AKTAŞ'tır. O, yatmakta olduğu enternasyonalist kişiliğine uygun bir yer olan Paris Komüncüleri'nin arasından bizlere, dünyanın neresinde bulunursak bulunalım, yüreğimizin Kürdistan'ın bağımsızlığı için çarpması gerektiğini; kimden ve nasıl gelirse gelsin halkımıza ve Partimize yönelik her türlü komplocu eli kırmamız gerektiğini emretmektedir.

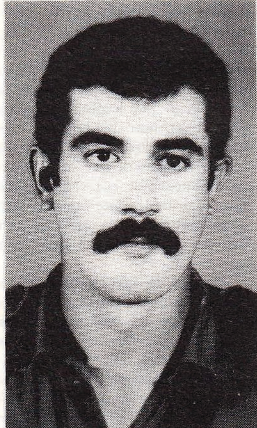
Direniş şehitlerimizi anarken, bir kere daha verdiğimiz sözü yineliyor ve diyoruz ki; bize devrettiğiniz direniş bayrağını asla yere düşürmeyecek ve zulmün kalelerine birer birer dikmeye devam edeceğiz.

– Direniş Şehitlerimiz Onurumuzdur!

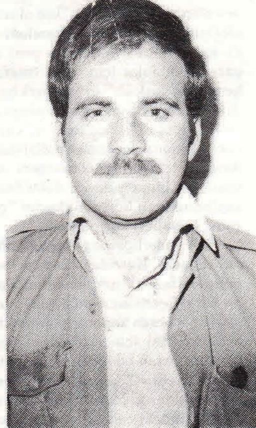

M. Nazif AKTAŞ

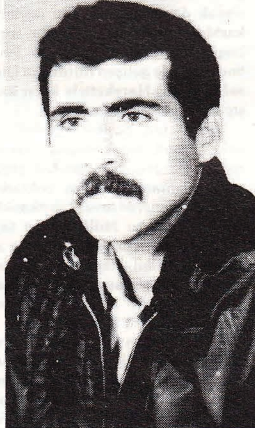
Süleyman ORAK

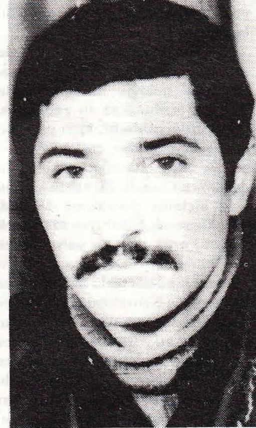
Darar AKAY

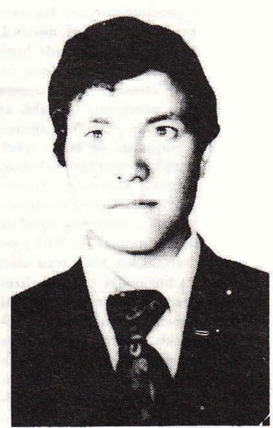
Mustafa ERDAL

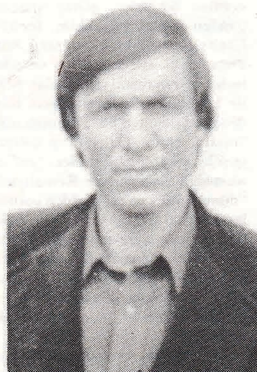
Ziyattin ÖZER

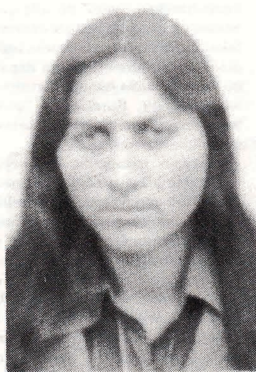
Hüseyin DURMUŞ

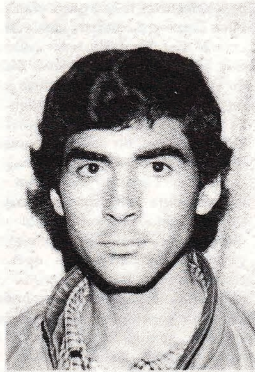
Mahir CAN

İbrahim KAPLAN

Azime DEMİRTAŞ

Mehmet ÖZGÜL

Yılmaz KALMAN

Cevher MAN
İbrahim YOLDAŞ
Aziz BÜYÜKERTAŞ
Bekir SAVCI
Mehmet EROĞLU
Selahattin KURMUŞ
Hüseyin ASLAN
Kazım YETİM
Yılmaz KAYAOĞLU
Hulusi AYDAR
A. Kadir ŞÜLEN
Mehmet OKAY

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Baştarafı 1. sayfada

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler, varlıklarını bağladıkları statükonun çok derinden çatladığını görmenin telaşıyla, bu çatlağın merkezi olan zeminde yeni manevraların hazırlıkları içindedir. Artık her türlü gelişme buna göre seyrediyor. Türk faşist rejiminin bütün ağırlığıyla kendini dayatması, kendisi açısından bütün yaşam yollarını son bir nefesle zorlaması da buna dayanıyor.

Şimdi, şunu söyleyebiliriz ki, Kürdistan gerçek bir tarihi hesaplaşmanın yapıldığı, işgalcilerin en son temsilcileriyle, tükendi denilen bir halkın şahsında insanlık değerlerinin temsil kuvvetinin karşı karşıya geldiği, kesinlikle ulusal sınırlara bağlı kalmayan evrensel karakterli bir savaş zeminidir. 1980'lerin ortasında tarih Kürdistan'da bu savaşımın gelişimi doğrultusunda işlemektedir.

Kürdistan'ın özelliği bir kez böyle belirlenince, güçlerin burada neyin arayışı, neyi koparma peşinde oldukları da kendiliğinden anlaşılacaktır.

Türk gazetelerine, "aydın çevrelerine", birtakım siyasi "otoriteler", sağ ve sol eğilim temsilcilerine, rejimin yasal partilerine vs. bakılırsa, Türk burjuva egemenlik sisteminin, sömürgeci devletin dayandırıldığı temel bir ayak olan Kürdistan'ın kopuşu ile nasıl bir akibetle karşı karşıya olduklarını bilmenin telaşını saklamaya bile gerek görmeksizin alenen ortaya koyup yoğun olarak tartıştıkları görülmektedir. Kerkük üzerine yapılan tartışmalar bunun en somut belgesidir. Ancak tartışmalar Kerkük üzerinde yoğunlaşmış olsa da, belli ki bunun çok daha ötesinde anlam ifade etmektedir.

Kerkük, Türk burjuvazisinin kaybettiği anda bile onun üzerindeki işgalci emellerini taze tuttuğu bir alandır. Kemalist burjuvazinin "Misak-ı Milli"ye dahil ettiği, Musul ve Kerkük, zengin petrol yatakları nedeniyle emperyalist güçler arasında da yirminci yüzyılın başında bir çatışma noktası olmuş, ancak I. Emperyalist Savaş içerisinde İngiliz emperyalizmi payına düşen bu pastayı hiç kimseye kaptırmama kararlılığını göstermiş ve tabii ki hayalindeki sınır çizgisine rağmen kemalist burjuvazi de buna içten gelen tüm tepkilerine rağmen boyun eğmek zorunda kalmıştır. Ancak, Musul-Kerkük üzerindeki hesapları daima canlılığını korumuş, işgal ve talan, tarihi karakteri olan Türk egemen sınıflarının son temsilcisi olan sömürgeci burjuvazi bu alan üzerindeki gerçekleşmemiş emellerini çözümlenmemiş sorun olarak kendisinde saklı tutmuştur. Musul-Kerkük üzerine çekişme İngiltere ve Türkiye arasındaki bir sorun olarak, Kürdistan halkı sözkonusu bile edilmeden tarihte düğümlenmek istenmiştir. İngiliz emperyalizminin önemli çıkarlar sağladığı bu alan, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında ABD'nin doğrudan devreye girmesiyle eskiye oranla daha da kesinleşmiş bir statüko içinde tutulmuş, Türk burjuvazisi de bu yıllarda böyle bir sorunla ilgilenme gücünü kendisinde görmemiştir. Bu yıllardan başlayarak sistem adına bölgenin hakim gücü de zaten ABD emperyalizmi olmuştur.

Gerek devletin kurulduğu yıllarda ve gerekse ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yaklaşımı inkar temelindedir. Zayıf ekonomik temelleri nedeniyle Türk burjuvazisi, bu yıllarda Kürdistan'ı daha çok askeri ve siyasal alanda sömürgeleştirmenin çabası içindedir; burayı ekonomik olarak da açma gücünü kendinde bulamamaktadır. İkinci paylaşım savaşı sonrasında ABD emperyalizmiyle girdiği yeni-sömürgecilik ilişkileri ile tekelciliğe yönelmesiyledir ki ancak o zaman cesaret edebilmiş, Türkiye'de tekelciliğin gelişimi Kürdistan'da da ekonomik sömürgeciliğin derinleştirilmesini beraberinde getirmiştir. Kürdistan'ın yeraltı zenginlikleri ve toprak ürünleri Türk kapitalizminin gelişiminin temel harcı olarak aşırı bir sömürüye ve talana maruz kalmıştır. 1970'li yıllara kadar yaşanan süreç en basit ifadesiyle Kürdistan'ın zenginliklerinin ve emek gücünün talanı, sömürüsü ve darmadağın edilişi biçiminde geçmiştir.

1970'li yıllar bilindiği üzere, hem Türk burjuva egemenliği ve hem de halkımız açısından bir dönüm noktasını oluşturur. Bu yıllarda doğumu gerçekleşen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk egemenlik sistemi için bir sonun başlangıcını ilan etmiştir. Devletin resmi ideolojisi olan Kemalizmin bugün daha da netleşen biçimiyle kapitalizmin tekelcilik aşamasına uyarlanması, daha açık bir deyimiyle her türlü muhalefet, sağ ve sol kavramını silerek faşizm biçiminde son ve gerçek şekline kavuşması da bu yılların alt-üst oluş sürecinde gündeme gelmiştir. Kürdistan gerçekliğinin bir kurtuluş hareketi biçiminde karşısına dikilişi, belli ki sadece siyasal ve ideolojik düzeyde değil; kültürel, sosyal, ekonomik, askeri her alanda kendini yeniden biçimlendirmeyi dayatmıştır. Sömürgeci devlet bütün gücüyle ezip yok etmeye çalıştığı Kürdistan gerçekliğinin en cılız çıkışları, sadece bir canlılık emaresi göstermesi karşısında bile tahammül gücüne sahip olmadığını, bünyesindeki tüm zayıflıkları sergileyerek gözler önüne sermiştir. Bu yıllardan sonra yaşanan, başlangıçta çok cılız çıkışlar biçimindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi ve bunun karşısında iç ve dış dayanaklarıyla tarihin suç düğümünün çözülmesini ve bu temelde de kendi yıkılışını önlemeye çalışan Türk burjuvazisinin arayışlarıdır.

12 Eylül, sadece bir arayış olarak değil, zorunlu bir çıkmaz olarak gündeme geldiğinde Türk hakim sınıfları tarihindeki en zavallı durumu yaşamaktadır. Onu var eden temel en derinden çatlamış ve bu çatlak bütün varlığını tehdit eder duruma gelmiştir. Bu nokta kaçınılmaz biçimde şovenizmi daha da körükleyecek, Kürdistan üzerindeki sömürü artık açık bir vahşet düzeyine varacaktır. Devletin varlığı ve bütünlüğünü her türlü kanunun üzerinde gören Kemalizm, nasıl ki devletin kurulduğu yıllarda aynı ilkeden hareketle Kürdistan'ı tam bir kan gölüne çevirmiş ve bunun üzerinde var olmuşsa, yirminci yüzyılın sonunda kendisi için bir son yazılırken bu kaderi tersine çevirmek için de yine Kürdistan'daki kan ve sömürüye dayanmak isteyecektir. 12 Eylül faşist rejiminin şahsında Türk sömürgeci egemenliğinin Kürdistan politikası bu iki olgu üzerinde en son biçimlenişine kavuşturulmaya çalışılacaktır.

On üç barajı içine alan GAP'ın hızlandırılışı, halkın son lokmasına kadar bütün varlığının gasp ve talan edilmesi ve bütün bunların azgın bir askeri şiddet altında yapılması, 1980 sonrası Kürdistan'ının nasıl bir gerçeklik içinde bulunduğunu açıkça ortaya koyar. Tekelci Türk kapitalizmi 1980'li yıllarda daha önce olmadığı kadar Kürdistan'ın kaynaklarına bağımlı kılınmıştır. Ama aynı zamanda da bu yıllar Kürdistan'ın kendisine karşı bir savaş gücü olarak dikildiği yıllardır. Bu çelişki çatışmanın şiddetini ve boyutlarını belirlemektedir. Kürdistan'ın hammadde kaynakları ve toprak ürünlerinin yanısıra, temel bir enerji kaynağı olan su (nehirler), Türk kapitalizminin hayat damarı haline gelmiştir. Petrolünü Suriye üzerinden akıtamayan Irak'ın boru hattını Türkiye sınırlarından geçirmesi de yine vazgeçilmez bir gelir kaynağı oluşturmuş ve İran-Irak savaşının ulaştığı boyut boru hattı ile kaynağı üzerinde Türk burjuvazisinin gizli emellerini, hak iddialarına varan düzeyde deşifre ettirmiştir. Barajlar ve petrol, iflas etmiş Türk tekelci kapitalizminin sarıldığı son iki dal olarak hasisçe savunduğu projeler durumuna getirilmiştir. Gerek barajlar ve gerekse petrol üzerindeki tasarımlar belli ki sadece Türk kapitalizmi için "fazlası göz çıkarmaz" kabilinden sermaye hırsından kaynaklanan bir nedene dayanmamaktadır; eğer böyle olsaydı Türk burjuvazisi bu tasarımlarını gerçekleştirme gücündedir anlamına gelecekti ki, bu da elbetteki bir zayıflığı ifade etmeyecekti. Ama durum tam tersinedir. Türk burjuvazisi için bunlar vazgeçilmez bir erek haline gelmişse, bunun nedeni işte yukarıda belirlenenin tersine tam bir çözülüş ve çöküş aşamasını yaşıyor ve kendisine hayat verecek yeni kaynaklara ihtiyaç duyuyor olmasıdır.

Türk burjuvazisinin kaderini belirleyen tümüyle Kürdistan'dır. Ekonomik açılım ve tıkanma da, siyasal hakimiyet ve çöküş de tümüyle bu zeminde belirlenmek durumundadır. O halde politikalar da buraya bağlı olarak gelişecektir. Nitekim gözler önündedir ki, Türk burjuvazisi hangi sahada bir arayış içerisine girerse girsin Kürdistan'dan hareket etmektedir. Ekonomik çıkmazı mı vardır; onun için çıkış sadece sömürü, talan ve yağmayı artıracağı Kürdistan'dır; sosyal-kültürel çözümsüzlükleri mi vardır arayış noktası-kendini deneme sahası Kürdistan'dır; siyasal krizi mi derinleşmiştir, ya da böyle bir çıkmaza mı itilmiştir nedeni Kürdistan'daki gelişmelerdir, çözüm yolu da orada olmak durumundadır. Bu devletin karakterinden ötürü böyledir, ama bugün bir de bu aşamada PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketiyle karşı karşıya olma durumu vardır.

Her şeyin deşifre edildiği bu nokta, açık bir çatışma, askeri zorun öne geçtiği, diğer her şeyin onunla anlam bulduğu noktadır. Yaşanan günlerde savaş çığırtkanlıklarının "Misak-ı Milli" dışına taşması, "Büyük Türkiye" idealinin aç tavuk misalini hatırlatır cinsten ayyuka çıkarılması kızışan bu savaşın getirdiği doğal bir sonuç olmaktan öte bir şey değildir.

Özellikle son iki yılı aşkın süredir, PKK önderliğindeki silahlı savaşım Türk ordusunu batağa çeken, bütün zayıflıklarını sergileyen bir yükseliş göstermiştir. 12 Eylül faşist rejimi ile siyasal, ekonomik ve kültürel planda gerçekleştirilmek istenen bütün hesaplar, bunların gerçekleştirici temel gücü olan orduya vurulan darbelerle elde edilen siyasal kazanımlarla boşa çıkarılmış, rejim çözmekle yükümlü olduğu sorunların altında boğuluşa itilmiştir. Bir çözüm olarak görülen 12 Eylül'ün gerçek bir çözümsüzlük olduğu gerçeği bir de böylece yaşamın içinde kanıtlanmıştır. Faşist generaller Türk burjuvazisinin çıkarları adına 1980 sonrası Kürdistan'ını adeta bir kobay gibi ele almalarına, sınıf egemenliklerini yaşatmak için her türlü operasyonu buradan başlatmalarına, yine ekonomik palazlanmanın önünde hiçbir engel(!) bırakmamalarına rağmen, sonuç, hiçbir sahada iç açıcı değildir. Bunu kendileri de açıktan söylemekte ve generaller nasıl ki devletin kurtarılması adına her şeye el koymuşlarsa, yine aynı gerekçe ile sivil burjuva kesimlerin eleştirileri altında rejimi kurtarmak için orduyu bataktan kurtarmanın çarelerini aramaktadırlar. Bu arayış içerisinde birbirine zincirleme bağlı olan bir dizi politika uygulamaya geçirilmekte, eski ve yeni birçok sima şimdi daha gerçekçi(!) olarak (çünkü kimlikleri deşifre olmuştur) bu arayışlarda yerlerini almaktadırlar.

Kürdistan ulusal gerçekliği açısından ele alındığında, ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizminin kimliğinin açığa çıkması, Türkiye sol güçleri açısından ele alındığında, bu güçlerin şovenizmin sol'dan temsilcileri olmasının inkara yer bırakmayan kanıtlanması; bölge güçleri açısından ele alındığında devrim ve karşı-devrim cepheleşmesinin kendini daha da dayatması ve dünya güçleri açısından da emperyalizmle sosyalizm güçlerinin bölgedeki cepheleşmelerle daha sıkı ittifaklarının kaçınılmaz hale gelmesi durumu yaşanmaktadır.

Savaşın karşı cephesinde bulunan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, karşı-devrimin örgütlendirilmesi ve çıkarlarının en aktif rolünü oynamakta, ama savaşın uluslararası boyut kazanmasını, yeni bir özelliğinin daha da netleşmesi ve ilişkiler düzeyinde ifadesini bulmasını önlemeye çalışmaktadır. Bunun için daha çok sınırlar dahilinde çözüme ulaşmanın hesaplarını yapmaktadır. Bölgedeki çözümsüzlük emperyalizm açısından bu ihtiyacı artırdığı halde ve dayatmalara rağmen, Türk burjuvazisi yüzyıllık emelleriyle çelişmenin acısını yaşasa, nitekim sınır ötesi operasyonlara, yani işgal hareketlerine girmeye pek cesaret edememektedir. Daha çok içerde ulusal kurtuluş hareketine karşı ajan-çete yapıyı çıkararak, Kürdistan adına hareket eden ilkel milliyetçilikle kısa dönemli uzlaşmalara girerek ve yine Kuzey Kürdistan zemininden sömürgeciliğin "piç"leri olarak türemiş Kürt reformist hareketleri ile kaşarlanmış ajanlarını yeni siyasal komplolar için hazır tutarak kendince "kırk set" örüp, "kırk hendek" kazarak, ama aynı zamanda da ordunun hala son darbeyi vuracak bir balyoz olduğuna kendini inandırmaya çalışarak sömürgeci savaşın batağına giderek daha fazla saplanmaktan kurtulmaksızın "çözüm" hayalleri kurmaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, sömürgeci-faşist Türk devletini öyle bir tuzak içerisine almıştır ki, nereye el atsa orada kapana kapılmakta, artık kendisi için attığı her adım bile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi lehine işlemekte, bu ise onu pişmanlıktan pişmanlığa düşürerek kendi içindeki çelişkilerin derinleşmesine götürmektedir. "Yeni" ideolojik-politik arayışlar, "yeni aydın tipi", "yeni bir gençlik", "yeni" bir kadın hareketi, "yeni" bir aile, yani her şey yeni baştan restore edilerek, fakat daha doğrusu faşizmin imbiğinden geçirilerek topluma dayatılıp yaşanan kaos bununla örtülmek istenmektedir. Kürdistan'a "yeni" bakış da bu "yenilik"ler dizisinin en önemli halkasıdır.

Savaşın batağında her şeyini yitirmekle yüz yüze olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu işi özellikle "sol"dan bir çözüme götürmeyi yeğler görünmektedir. Dünün ve hatta bugünün de "sosyalist aydın"ları memur edildikleri iş gereği özellikle son aylarda, gelişmelerin de bir sonucu olarak bütün dikkat ve çabalarını neredeyse bu konu üzerinde yoğunlaştırmış durumdalar. Kemalizmin inkar politikasının aşıldığını bunların dilinden itiraf etmek zorunda kalan Türk burjuvazisi, kendisinin doğrudan kaynaklık ettiği iki görüşü tartıştırmakta, birbirlerine alternatif gösterdiği bu görüşlerle gerçek çözümün yolunu tıkamaya çalışmaktadır. Bunlardan birisi klasik yaklaşım olan inkar ve imhanın açık savunusu, diğeri ise özü aynı da olsa günün gelişmeleri içinde daha gerçekçi olduğu ifade edilen inkarın inkarı ve bu temelde işbirlikçi çözümlerin gündeme getirilmesidir. Kerkük-Musul sorunu adeta bu tartışmalar içinde bulunmaz bir kaynak teşkil etmiştir. Ama aynı zamanda hangi kılıfa bürünürse bürünsün, bütün bu yaklaşımların tümünün Kürdistan üzerinde hakimiyet ve daha da genişleyen bir hakimiyet tutkusu olduğu açıkça sergilenmiştir. Sosyal-şovenizm de bu noktada kendisini çok güzel ele vermiştir. Bu güçlerin en radikal göründükleri anda bile Kemalizmin sol'dan bir yorumlanması olmaktan öteye gitmedikleri, Kürdistan'ı daha da genişlemesi gereken kopmaz bir vatan parçası olarak değerlendirdikleri ve bu nedenle de bu ülke üzerinde gelişen bağımsızlıkçı hareketi inkar ve imha amaçlarının kendilerinde aynı heyecanı yarattığı bugün çok daha açıktır. Üstelik bunlar, iktidar güçlerinden daha da "akılcı" bir yaklaşımla ve çok daha utanmazca sözde Kürdistan'daki hareketi destekler görünerek, baskı ve işkencelere "karşı çıkarak" halka sahiplik görüntüsü adı altında da kendini günün çıkarlarına göre yeni yorumlara uğratmayı esas alan Kemalizmin en son temsilciliğine soyunmakta ve iktidara da bu temelde oynamaktadırlar. Özellikle Avrupa bu yaklaşımın ürünü olan bir yığın siyasal düzenbazlığa şimdilerde sahne olmaya devam etmektedir. Yalnız şunu belirtelim ki, her ne kadar "yeni" gibi gösterilmek istense de bu yaklaşım 1970 sonlarının CHP yaklaşımının ve işbirlikçiliğinin günün gerçekleri içinde biçimlenmesinden öte bir şey değildir. O günün Dev-Yol'unun, yine TKP'nin ve Kürt reformist-burjuva hareketlerinin kendilerini on yıl önce hazırladıkları bu senaryo ne yazık ki faşizm koşullarında kendi yüzünü daha da açığa veren bir siyasal komplo olarak kesinlikle itibar görmeyecek bir özelliktedir. Sahipleri de bunu biliyor olsalar gerektir ki, buna fazla bel bağlayamamakta, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketinin "kırk set"le değil, olsa olsa ancak soykırım ve imha ile durdurulabileceğini görerek gerçekte tüm hazırlıklarını, ordunun gücünü yoğunlaştırma ve savaş kabiliyetini artırma noktasında toplamaktadırlar.

Türkiye'de eski simalarıyla sağ ve sol silinmiştir. Kürdistan gerçeği karşısında sadece yöntem tartışmaları vardır. Gündemde tartışılan tek ve gerçek konu da Kürdistan'dır.

Türk burjuvazisinin "İkinci Sakarya Zaferi" olarak değerlendirdiği "Güneydoğu Anadolu Projesi-GAP", petrol boru hattına bağlanan umutlar, Kerkük-Musul üzerindeki tartışmalar, İran ve Suriye'ye yöneltilen tehditler, güney sınırına yapılan askeri yığınaklar, İncirlik Üssü'ndeki son hareketlenme, Kürdistan'daki aşiret reisleri ve ağalarla yapılan resmi toplantılar, KDP ile karşılıklı göz kırpmaların Kürdistan'ın yeniden pazarlanmasında "mutlu" sona ulaştırılması çabası, gerillaya karşı özel timler, "sol"un alternatif önerileriyle Kemalizmin "dönüşümü", ya da yeniden yorumlanması vd. vd... Ve tabii ki başta ABD olmak üzere emperyalist kampın bu halkadan yakalamak istedikleri "yeni" çözümler ve uygulamalar bugün yeniden derli toplu bir değerlendirmeyi gerekli kılmaktadır.

1980'lerin sonunda gelişmeler Kürdistan'ı çok anlamlı bir kavganın içine getirmiştir. Bu kavganın boyutları derindir. Biz bunu ileriki sayılarımızda kapsamlı bir inceleme ile ve belgeleriyle geniş bir yazıda sunmaya çalışacağız.

EMPERYALİZMİN YOĞUNLAŞAN BASKILARI KARŞISINDA SURİYE'NİN BÖLGESEL GELİŞMELERDEKİ YERİ

Ortadoğu halklarına ve devrimci, ilerici güçlerine yönelik emperyalist baskı ve saldırılar, Ekim 1986'dan itibaren doğrudan ve açık olarak Suriye yönetiminin hedeflenmesiyle yeni bir düzey ve yeniden güncellik kazandı. Emperyalist sistemin en köhnemiş ve en dizginsiz saldırganlarından olan Thatcher yönetimi, uykudan uyanırcasına bahar ortalarında meydana gelen bir olayı güz ortalarında gündeme getirerek, "Bir İsrail uçağına bomba koyma girişimi ardında bulunarak terörizme destek olduğu" gerekçesini ileri sürerek, özelde ve görünürde Suriye'ye, genelde ve tam kapsamıyla ise Ortadoğu halklarına karşı yeni bir saldırı başlattı. Suriye'ye karşı bir dizi ekonomik ve diplomatik yaptırım koydu ve benzer tutumu takınmaları için müttefiklerine çağrıda bulundu. Bu durum zaten sadece İngiliz emperyalizminin işi değildi ve ortak emperyalist plan doğrultusunda oluyordu. Bu nedenle benzer tutumlar içine girmede ABD ve Alman emperyalistleri fazla gecikmediler ve birçok AET ülkesi de çeşitli biçimlerde bu plana katılacaklarını açıkladılar. Emperyalist devletlerin bu saldırgan tutumlarına karşı Suriye yönetimi de direnişle karşılık verince bölgede süren çok yönlü mücadele son derece keskin bir duruma yükseldi. Ve olaylar, bu yükselişin daha da artacağını göstermektedir.

Belli ki olayların çok doğru olarak ele alınması ve gerçekçi değerlendirmeler yapılması gereklidir. Emperyalist saldırılar neden bu dönemde Suriye'yi açıktan hedeflemektedir? Saldırılar sadece Suriye ile sınırlı mıdır, yoksa tüm Ortadoğu düzeyinde mi sürdürülmektedir? Suriye'ye karşı bu biçimde yöneltilen saldırıların gerçek nedeni belirtilen uçak olayı mıdır, yoksa bölgesel mücadele ve bunun içinde Suriye'nin mevcut konumu mudur? Bu durum bölgedeki gelişmeleri nasıl etkileyecek ve muhtemel gelişmeler nasıl olacaktır? Mevcut gelişmeler ortamında devrimci-yurtsever güçlerin görevleri neler olmalıdır? Açık ki son olaylar tüm bu soruları yeniden gündeme getirecek düzeyde bulunmaktadır.

Suriye'ye yöneltilen emperyalist saldırılar için sistemin günümüz şeflerinin gösterdikleri nedenin bir uydurma, maskeleme, bahane bulma olduğu açıktır. Aklı başında hiç kimse bu nedeni doğru olarak görmemektedir. Kaldı ki Suriye yönetimi de gereken açıklamaları yapmış, kendilerine karşı bir komplo ve provokasyon hareketi düzenlenmekte olduğunu belirtmiş, bunu düzenleyenlerin, İsrail, ABD ve İngiltere'nin geliştirdikleri terörist eylemleri belgeleriyle ortaya koymuştur. Bu açıdan, olayların gerçek nedenlerini görmek gerekir. Gerçekte bugün Suriye yönetimi üzerinde yoğunlaştırılmaya çalışılan açık baskı ve saldırıların, özellikle 1986 yılı başından beri bölge çapında yoğunlaştırılmak istenen emperyalist baskının, komplo ve provokasyonların bir devamı ya da daha da geliştirilmesi olduğu ortadadır. 1986 baharında bölgede yaşanan olayların bazılarının hatırlanması bile bunun böyle olduğunu açıkça göstermeye yetecektir. ABD emperyalistleri doğrudan Libya'ya hava saldırısında bulunmuş, Kaddafi yönetimini bu biçimde yıkmaya çalışmıştır. Türk faşizminin İran ve Suriye'ye yönelik tehditleri en açık ve kaba biçimlerde sürdürülür olmuştur. CIA-MİT-SAPO ortaklığınca İsveç Başbakanı Palme öldürülmüş, böyle bir komployla içinde partimiz PKK'nin de bulunduğu çok sayıda Ortadoğulu devrimci-ilerici güç teröristlikle suçlanmaya çalışılmıştır. Lübnan'da iç karışıklıkların yeniden geliştirilmesi için yoğun çaba harcanmış, Irak'a karşı yürüttüğü savaştan dolayı İran yönetimine yönelik tehditler artmıştır vd. Bütün bunlar, 1986 yılında emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericiliğin bölge çapında saldırı ve komplolarını nasıl tırmandırmaya çalıştıklarını gösteren somut olaylardır. Burada ilgi çekici olan en önemli husus, bölge güçleri üzerinde yoğunlaştırılan bunca saldırıya rağmen, bunların hiçbirinin doğrudan ve açık olarak Suriye yönetimini hedeflememesidir. Halbuki bütün bu saldırıların bir ucunun da Suriye'ye yönelik olduğu, fakat bunun özenle kapalı tutulmak istendiği açıktır. Demek ki, bu biçimde yoğunlaştırılan baskılarla, Suriye'yi açıktan hedeflemeyen ve fakat bu politikalarını işlemez kılmayı amaçlayan saldırılarla Suriye yönetimi geriletilmeye, etkisiz kılınmaya çalışılmıştır. O halde, bugün Suriye yönetiminin açıktan hedeflenmesinin nedeni nedir? Belli ki Suriye üzerinde beslenen umutlar boşa çıkmıştır, Suriye'yi emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişten vazgeçirmek mümkün olmamıştır. Bu durum Hafız Esat yönetiminin her türlü saldırı ve komploya karşı direnişçi ve boyuneğmez tutumunun kesinleştiği, en azından bir dönem daha Suriye'nin direnişçi konumunun gelişeceği anlamına gelir. İşte bu kesinliktir ki bugün emperyalistleri, bölge çapındaki saldırılarının merkezine açıktan Suriye'yi oturtmak zorunda bırakmıştır.

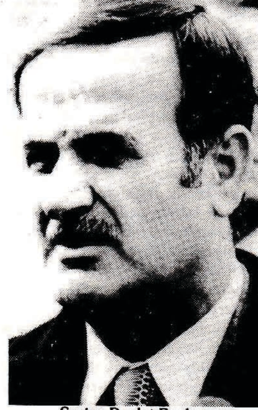
Suriye'ye yöneltilen son saldırıların emperyalizmin bölge çapında yürüttüğü çok yönlü saldırı planının bir parçası olduğu, bununla bölge çapında emperyalizm ve işbirlikçi-gericilik aleyhine bozulan ve daha fazla bozulmaya da aday olan statükonun tersine çevrilmek istendiği tartışma götürmeyecek kadar açık bir durumdur. Emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin bu amaçları karşısında duran bölge çapındaki en önemli güç ise, bugün Suriye'dir. Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, bölge çapındaki tüm olaylarda en önemli bir yere ve role sahip olan, emperyalizme ve gericiliğe karşı en önemli bir bölgesel merkez konumundadır. Ve saldırıların en yoğun bir biçimde Suriye'yi hedeflemesi, açık ki onun bölgesel gelişmelerdeki bu önemli yerinden ötürüdür. Suriye yönetimi, özellikle 1980'li yıllarda gösterdiği ciddi direnişle bölge çapında son derece önemli bir konumu kazanmıştır.

Ortadoğu çapında 1970'li yıllarda sağlanan devrimci-ilerici gelişmelerle emperyalizmin ve bölge gericiliğinin egemenlik sisteminin birçok yerden parçalandığı ve zayıfladığı, bu gelişmelere karşı emperyalist sistemin ise 1980'lerin başından itibaren planlı ve çok yönlü bir saldırı başlattığı bilinmektedir. Bu planlı saldırı çerçevesinde Türkiye'de 12 Eylül faşist-askeri darbesi gerçekleştirilmiş, Irak İran'a saldırtılmış, Lübnan İsrail'e işgal ettirilmiş, Arafat kliği satın alınmış ve Türk faşizmi tüm bölgeyi sürekli tehdit altında tutan bir güç durumuna getirilmiştir. Hatta saldırının düzeyi, daha sonra Libya olayında da yaşandığı gibi, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin Lübnan'a doğrudan müdahale etmesine kadar vardırılmıştır. Bütün bu saldırıların bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri ezmek, Camp David'i işletmek ve bölge üzerinde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin pürüzsüz egemenliğini kurmak amacına yönelik olduğu açıktır. Ama bölge halkları, devrimci ve ilerici güçleri bunlara karşı önemli bir direniş göstermiş ve bu emperyalist amacı boşa çıkartmıştır.

1980'li yıllarda emperyalist ve gerici saldırganlığa karşı bölge çapında gösterilen direnişlerde Suriye'nin önemli ve birçoğunda belirgin yeri ve rolü olmuştur. Suriye yönetiminin desteğiyle Lübnan alanında emperyalist ve siyonist komplo boşa çıkarılmış ve belli bir düzenlenmeye ulaşılmıştır. Arafatçılığın tecrit edildiği Filistin kurtuluş hareketinin yaşatılmasında ve Camp David'in boşa çıkarılmasında yine Suriye'nin rolü belirleyici olmuştur. Suriye, emperyalizme karşı direnişin önemli bir merkezi olarak, Türk faşizminin bölgesel politikasının işlemez kılınmasında, İran'ın Irak'a karşı etkin bir savaş yürütür durumuna gelmesinde, Saddam yönetimine karşı olan muhalefetin örgütlendirilmesinde ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesinde önemli roller oynamıştır. Emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı yürütülen bu mücadele ile Irak-İran savaşının sürmesi üzerinde bölge çapında yeni bir denge oluşurken, Suriye de bu denge içinde emperyalizme karşı direnen blokun önderi ve vazgeçilmez gücü haline gelmiştir.

Bugün de kendi lehlerine değişikliğe uğratmak ve yeni dengelere ulaşmak için karşıt güçlerin üzerinde yoğun olarak mücadele ettikleri bu dengede Suriye'nin yeri ve rolü belirgindir. Suriye, dengenin bir tarafı olan ilerici-devrimci blokun önderi durumundadır, bu açıdan bölgenin her alanındaki çelişki ve mücadelede politik bir yere sahiptir. İran ve Libya ile oluşturduğu bloka önderlik etmekte, bu güçlerin emperyalist saldırganlığa karşı gösterdikleri direnişin geliştirilip sürdürülmesinin yol gösterici politik gücü ve esas dayanağı olmaktadır. Lübnan sorununun ilerici bir çözüme ulaştırılmasının ana gücü durumundadır. Irak ve Körfez üzerinde yürütülen mücadelenin en etkin politik güçlerinden biridir. Arafatçılığın tecrit edilip Filistin devriminin yaşatılmasında belirgin bir rol oynamaktadır. Bütün bu politikalarıyla Suriye, bugün İran, Libya, Lübnan, Irak ve Filistin devrimlerini ayakta tutan ve emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişe sevkeden bir güç durumundadır. Ürdün krallığını denetlemekte, Mısır, Suudi gibi gerici Arap yönetimlerinin politikalarını işlemez kılmaktadır. Bu biçimde, Camp David'in boşa çıkarılması temelinde geliştirmeye çalıştığı Arap ulusal kurtuluş hareketiyle İsrail siyonizminin ve emperyalizmin karşısına dikilen en büyük politik-askeri güç olmaktadır.

Elbetteki Suriye'nin bu politik gerçekliği, benzer bir biçimde Türkiye cephesine de yansımaktadır. Tarihi olarak Suriye-Türkiye ilişkilerinin, Hatay sorunu, Fırat suyu meselesi, sınır anlaşmazlıkları gibi nedenlerden dolayı iyi olmadığı bilinmektedir. Bunlara, özellikle 1980'li yıllarda Suriye'nin bölge çapında geliştirdiği bu politikaları ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa karşı gösterdiği dostane yaklaşımları da eklenince iki devlet arasındaki ilişkilerin çetin bir mücadeleye dönüştüğü açıktır. Bu yıllarda Türk faşizminin, ABD'nin istemi doğrultusunda bölge gericiliğinin liderliği pozlarında oynamaya çalışması bu mücadeleyi daha da keskin ve derin hale getirmiştir. Bu çerçevede, Suriye yönetiminin Türkiye'ye karşı politikası son derece açık, kesin ve kararlıdır; Türk faşizminin kaba gürültülü tehdit ve şantajları Suriye yönetimini geriletemediği gibi, alabildiğine tavizkar ve bol vaatli tutumları da yanıltıcı olamamaktadır. Mevcut politikaları ve gösterdiği tutumuyla Suriye yönetimi, Türk faşizminin Ortadoğu politikasının boşa çıkarılmasında önemli rol oynayan bir güç olmaktadır.

Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat

Burada bölgesel gelişmeler içinde Suriye'nin yerini ve rolünü belirlerken elbetteki her şeyi yapan gücün sadece Suriye olduğunu söylemiyoruz. Belli ki bölgenin her alanında emperyalizme ve gericiliğe karşı yiğitçe direnen halk kuvvetleri vardır ve dünya sosyalizmi de bölgesel mücadelede belli bir yere sahip bulunmaktadır. Ancak sosyalizmin etkinliği ile bölgesel direniş kuvvetleri arasındaki koordinasyon ya da birlikteliği de bugün önemli oranda yine Suriye sağlamaktadır.

Ortadoğu'da 1980'li yılların ilk yarısında karşıt güçler arasında süren yoğun mücadele ortamında şekillenen bu dengeyi değiştirme mücadelesi 1985 yılından itibaren hızlanmış, 1986 yılı başlarında ise son derece şiddetli ve yoğun bir hale gelmiştir. Her iki blok da güçlerini ortaya koyarak karşıtının en zayıf olduğu noktadan sonuç almaya çalışmıştır. Bu durum, politik manevraları hızlandırırken, askeri harekatları emperyalist ve gerici baskı, komplo ve tehditleri de yoğun olarak gündeme getirmiştir. Suriye, İran ve Libya üçlüsü, aralarındaki dayanışmayı daha da güçlendirerek Saddam yönetimini yıkmanın, Irak'ta demokratik bir yönetime ulaşıp dengeyi bu biçimde değiştirerek yeni bir denge yaratmanın ve bölgedeki ilerici gelişmeleri bu yolla ilerletmenin yoğun çabası içine girerken, emperyalizm ve işbirlikçi bölge gericiliği de Libya, Lübnan, Filistin alanlarında bilinen olayları gündeme getirerek ve bir dizi komplo gerçekleştirerek bölge halklarına ve ilerici-devrimci güçlerine karşı baskı ve saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Ve bu saldırılar, kısa vadede bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri ve dengenin ilerici güçler lehine değiştirilmesini engellemeyi, uzun vadede ise bölgedeki ilerici güçleri ve direnme odaklarını ezerek dengenin emperyalizm ve gericilik lehine bozulmasını amaçlamıştır. Elbetteki bölgede sağlanan ilerici gelişmeler içindeki konumundan ötürü bu saldırılar en çok Suriye yönetimini hedeflemiş ve ona yönelik olmuştur. Bu durum, 1986 yılı baharında da, güzünde de böyledir; baharda Suriye'ye yönelik örtülü bir durum arzederken, güzün bu örtü kaldırılıp saldırılar açık hale getirilmiştir.

Belli ki burada en önemli sorun olarak ortaya şu çıkmaktadır: Kendisine yönelen tüm bu saldırıları acaba Suriye yönetimi göğüsleyebilecek midir? Bölgesel gelişmeler içindeki mevcut aktif konumunu sürdürebilecek midir? Bu konuda gelişme olasılıkları nasıldır? Açık ki, tüm bu saldırılara karşı koyabilmesi ve mevcut rolünü sürdürebilmesi için, Suriye yönetiminin, emperyalizme ve gericiliğe karşı içte ve dışta direnişini derinleştirmesi, direnişçi konumunu geliştirmesi gerekir. Ve bu derinleşmeyi zamanında ve sürekli yapması gerekir. Gelişmenin bu doğrultuda olacağına ilişkin bugün epeyce güçlü veriler vardır. Bir kere, Hafız Esat başkanlığındaki yönetim, geçen dönemde içteki komprador gericiliği belli oranda zayıflatmış, bu güçlerin gelişme ve egemen olma çabalarını boşa çıkarmıştır. Mevcut yönetimin kendisini sağlamlaştırması ve politikalarını uygulayabilmesi demek olan bu durum son derece önemlidir. Ve yönetimin bu konuda oldukça duyarlı ve dikkatli davrandığı gözlenmektedir. Önümüzdeki dönemde palazlanacak olan bu tür güçlerden gelebilecek tehlikelere karşı yönetimin aynı tutumunu ve başarısını sürdürebilmesi, onu aynı rolünü oynar bir vaziyette ayakta tutacaktır.

İkinci olarak, Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, emperyalizme ve siyonizme karşı bir Arap ulusal kurtuluş hareketi geliştirmeye çalışmakta, kendisini bu hareketin bir parçası ve önderi olarak ele almakta, politik ve askeri strateji ve taktiklerini böyle bir anlayışa bağlı olarak oluşturmaktadır. Bu durumda, bölgesel mücadele, bunun içinde Suriye'nin yeri ve yönetimin direnişte derinleşmesi açılarından büyük öneme sahiptir. Çünkü bir ulusal kurtuluş hareketi ancak aktif bir direniş ile var olabilecek ve gelişebilecektir, bu da o gücün sürekli direnişte derinleşmesini gerekli kılacaktır. Eğer Suriye yönetimi bu anlayışı doğrultusunda kararlı bir çalışma sürdürürse, emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçiliğe karşı Arap ulusal kurtuluş hareketini geliştirebilirse, bu durum hem kendisini yaşatan önemli bir kuvvet olacak, hem de bölgedeki ilerici-devrimci mücadeleler açısından çok büyük roller oynayacaktır.

Üçüncü olarak, emperyalizmin yöneltti̇ği son saldırılar karşısında yaptığı açıklamada Başkan Hafız Esat şunları söylemiştir: *"Bize karşı tavır alacak ülkeler bu durumdan kendilerinin zararlı çıkacaklarını bilmelidirler. Biz, terörizmle ulusal kurtuluş hareketleri arasında kesin ayrım yapıyoruz ve en haklı davalar olan ulusal kurtuluş hareketlerini geçmişte olduğu gibi gelecekte de desteklemeye devam edeceğiz. Bize yöneltilen saldırılar karşısında bir adım geri atmak bile cepheden çekilmek, davaya ihanet etmek demektir; ihanetin karşılığı da kurşuna dizilmektir."* Belli ki bunlar son derece açık olan ve cesurca yapılan belirlemelerdir. Başkan Esat yönetiminin, her türlü emperyalist ve gerici saldırıya karşı direnişi sürdüreceğini, direnişi daha da derinleştirip geliştireceğini ve bunda kararlı olduğunu açıkça gös-

Devamı 27. sayfada

TC-PKK ÇATIŞMALARINDA "ARADA SIKIŞANLAR" KİMLERDİR VE KURTULUŞU KİMDE, NASIL GÖRÜYORLAR?

Sömürgeci-faşist Türk ordusu Türkiye cumhuriyeti devletinin güney sınırlarında "olağanüstü" bir güç yığınağında bulunuyor. Son günlerde gazeteler yoğunlaşan hazırlıkların ve amaçlananların dışa yansıtılmasında bazı ipuçları veriyorlar. Dünya basını İran-Irak savaşının Körfez'de yoğunlaşacağı yolunda ve Türkiye'nin burada oynayacağı rol üzerinde yorumlarda bulunuyor. 15 Ağustos 1985'de Türk savaş uçaklarının Türkiye-Irak sınır boyundaki yerleşim merkezlerini bombalaması ve ardından yaşanan gelişmeler canlılığını koruyor. 28 Eylül'de Türkiye'de bir ara seçim yapıldı. ANAP iktidarını korudu ve yeni düzenlemelerle uygulanan politikada devam edeceğini ilan etti. Ecevitlerin soluklarını kesen bu "seçim"de parlamentoya girmeyi başaran İnönü de "sosyal-demokrasi"nin zaferini ilan etmekten geri durmadı. Öte yanda ise yaşanan bir savaş gerçeği var. PKK önderliğinde gelişen Küdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek daha da büyüyen bir çığ halini alıyor. HRK düzenlediği kesintisiz saldırı eylemleriyle başta ordu olmak üzere, Türk sömürgeci-burjuva egemenliğini lime lime parçalıyor. Bu noktada karşı cephede ordunun Kürdistan'da sömürgeci imha ve saldırı savaşını tırmandırma yolundaki pratik hazırlık ve uygulamaları esas yönelimi ifade ederken ve Türk burjuva egemenliğinin yaşadığı gerçek bu iken, "sivil siyasal yaşam" denilenin üzerinde ise gölge oyunları devam ediyor. Yaşanan bir savaş var. Savaşan güçler var. Bir yanda PKK önderliğindeki Kürdistan halkı, diğer yanda askeri, siyasi, ekonomik, kültürel bütün güç, olanak ve kurumlarıyla sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki odak etrafında sayılabilecek çokça gelişme yaşanıyor. Bu iki güç birer çekim merkezi olarak güçleri etkiliyor, sınıfsal çıkarlara bağlı biçimde ya yanına çekiyor, ya da karşısına itiyor. Politikalar, yönelimler, çağrılar, ilişki ve ittifaklar bu iki karşıt gücün etrafında gelişiyor. Artık, bu zeminde bir yaprağın hafiften kıpırdanması bile bu iki gücün etkisi dışında yorumlanamaz hale gelmiş bulunuyor. Bu savaş Ortadoğu'nun kaderini elinde tutuyor ve dünyanın dikkatleri de bu nedenle şimdi artık burada kesin bir yoğunluk kazanıyor.

Ancak, merkezine bu iki gücü koymak şartıyla, her şey bu kadar değil. Çünkü bu iki karşıt güç, en net biçimde temsil ettikleri çıkarları ifade eder ve pratik bir olgu olarak da dayatırken, kendi başlarına ayakta duramayacak olan ara sınıflar ise kendi içlerinde en karmaşık durumu yaşamaktadırlar. Arada ortaya çıkan falsolu seslerin sahibi işte bu kesimlerdir. Bu hem Türkiye ve hem de Kürdistan zemininde yaşanan bir olgudur. Yeni Gündem dergisinin 26. sayısında işlenen konular bu bakımdan okumaya değerdir. Bu dergide "Bir yanda jandarma, bir yanda PKK" başlığı altında işlenen tema, Türkiye'de orta sınıfların bulundukları ara yerde nasıl bir sıkışıklığı yaşadıkları, ama tercihlerinin düzenin sınırları içerisinde onları nasıl gerici bir konumda tutup, faşizmin yanında saf tutmaya ittiği gerçeğini çıplak biçimde ortaya koyuyor. Konuya şu paragrafla girilmiş: *"Son günlerde Güneydoğu Anadolu'da herhangi bir kahveyi boşaltmak isteyen kişinin oturanlara 'ne var ne yok, nasılsınız?' demesi yetiyor ve boşalma işlemi 15 dakikada bitiyordu. 'Jandarma ile aranız nasıl, baskı var mı?' sorusu ise bu süreyi üç dakikaya indiriyordu. Bunu soranların milletvekili ya da gazeteci olması da durumu değiştirmiyordu. Yıllardır yenilemeyen 'makus talihi'nin getirdiği sayısız sorunlara, son yıllarda bir de 'Apocu-jandarma' sorunu eklenen Güneydoğu halkı, artık kendi deyişiyle, 'sıkışıp kalmıştı."* Bunun açılımı içinde sözde halkın dilinden bir iki otorite arasında sıkışıp kalma düşüncesinin işlendiği yazı, *"Jandarma ile PKK arasında sıkışıp kalmak daha ne kadar sürecek?"* sorusuyla bitiyor.

Bu, önemli bir soru. Çünkü bazılarının kaderini bağlayan bir soru.

Karakterleri gereği ara sınıflar, sınıf çatışmasının kızıştığı mücadele ortamlarında kendilerine varlık bulamazlar. Bizzat, iki karşıt gücün arasında tuttukları yer buna olanak tanımaz. Temsil güçleri zayıftır. Hele böylesi dönemlerde, kendi çıkarları adına hareket etmek için bile bir başka gücün gölgesinde hareket etmek, varlıklarını bu otoritelerden birine tabi olmakta bulmak durumundadırlar. Zaten, karşıt güçlerin yanına çekmek için üzerinde en yoğun savaş verdikleri kesim de bunlardır. Küçük-burjuva ara sınıfların en karakteristik ögesidir. Bu gerçeklik Türkiye zemininde ele alındığında karşımıza çıkan görünüm, özgün yanlarıyla birlikte çok daha çarpıcıdır.

Türkiye toplumu tarihi boyunca egemen tek otorite tanımıştır. Bu, egemen sınıfların otoritesidir ve ifadesini orduda bulur. Proletarya da dahil hiçbir sınıf ve katman bu otoriteye karşıt bir otorite olarak tarih sahnesinde belirmemiştir. Bunlar daima bu otoriteye tabi olmuş, onun gölgesinde varlık bulmaya çalışmışlardır. Kemalizm, Türkiye toplumunda tüm sınıf çelişkilerinin bu otorite altında eritilmesinin, inkarının adıdır. Ve toplum, yine bu otoritenin dayatmaları altında bunu benimsemiştir, benimsetilmiştir. Üye sayısı milyonları da bulsa işçi sendikalarının, siyasal partilerin, demokratik kurum ve örgütlerin gerçekte hiçbir gücü temsil etmemelerinin nedeni buradadır. Bunların her birisi kof bir gövde gibidir. Devlet ve tabii ki ordu bütün güç ve yetkinin, bütün bir toplum adına konuşmanın tek ve gerçek sahibidir. Bunun dışındaki görünümler sadece bir yanılgıdır ve bu yanılgı Türkiye gerçeğinin bütünüdür.

Kürdistan ise varlığı inkar edilen bir gerçeklik olarak zaten Türk burjuvazisinin sömürgeci tahakkümü altında bulunmaktaydı. Böyle bir zeminde bu ülke ve halk adına söz söylemekten dahi bahsedilemezdi. "Yenilmez... yıkılmaz" devlet ve ordu efsanesi altında ve askeri şiddetle bu gerici otorite aşılmaz bir güç olarak kabul ettirilmişti. Yerel feodal güçlerin ve dini çevrelerin otoriteleri ise bu güce tabi olarak yaşamak durumundaydılar. Yani otorite adına her şey sömürgeciliğin yaşamasına hizmet etmek ve ancak onunla varlık bulmak durumundaydı. Ona karşıt gelişen bir güç olmak düşüncede bile ulaşılamayacak bir olgu olarak görülüyordu.

Bu koşullarda Türkiye'deki orta ve küçük-burjuva sınıflar zorlanmaya, düzen çerçevesi içinde kısmen at koşturabilme olanaklarına sahiptirler. Muhalefet adına yapıp söyledikleri düzen için herhangi bir tehdit oluşturmuyordu. Ve zaten kendileri de bu çerçevenin dışına çıkmak gibi tehlikeli işlere girecek kadar muhayelelerini yitirmiş değillerdi. Düzenin yaramaz çocukları olarak zaman zaman bazı ileri çıkışlar yapsalar da bunun doğurduğu sorunlar yine de halledilebiliyor, parlamentonun kapıları, devlet daireleri ve bazı ekonomik olanaklar kendilerine açık bulunuyordu. Kürdistan'da da yine küçük-burjuva reformistleri Türkiye'deki bu olgunun gölgesi altında yaşam yolları arayabiliyor ve kısmen bulabiliyorlardı da. Ve üstelik tüm dünyalarını bunun üzerine kurmuş, siyaset ve ekonomi sahnesinde varlık bulabilmenin biricik yolu olarak bazı reformist yöntemleri görmüş, yaşamlarını bundan sağlayacakları kırıntılar umuduna bağlamışlardı.

Ancak bu bozuldu. Türk sömürgeci egemen sınıfları lehine, karşıt hiçbir otoritenin gelişmesine olanak vermeyen ve önemli oranda da benimsettirilmiş olunan kurulu düzen, bu otoritenin kendisini en çok hakim kıldığı bir zeminde altüst oldu. Düşüncesi, eylemi ve bir bütün olarak iradesi felç edilmiş olan Kürdistan halkı, PKK'nin şahsında kendi özgür iradesinin temsilini yarattı, bu temsil gücünü onda buldu. Henüz bir çekirdek halindeyken bile, PKK hareketinin doğuşunun tahammülsüz bir şiddetle karşılık bulması bu nedenleydi. PKK'nin bu süreçlerde gerçekte ne örgüt, ne de eylem gücü devlet karşısında pratik bir tehlike oluşturmuyordu, ama onda bu sömürgeci otoriteye karşıt, onu yıkacak olan halkın iradesinin proletarya şahsında temsil gücü vardı. Türk sömürgeciliğinin yaşamak için yıllardır ezdiği ve yok etmeye çalıştığı iradenin eylem kuvvetine, bir kurtuluş hareketine dönüşmesi işte bir gerçek haline gelmiş, sömürgeci Türk burjuvazisinin kâbusu karşısına dikilmişti. O nedenle ki, ilk karşılık büyük maddi dengesizliğe rağmen şiddet oldu ve sıcak çarpışma biçimindeki savaş, düşüncenin filizlenmesiyle birlikte başladı. Ancak PKK henüz işin başında bulunuyordu, sömürgeci Türk devleti ise bir sonu yaşıyordu.

Savaşın bir cephesi yaşanan günde maddi açıdan ne kadar zayıf görünürse görünsün gerçekte iki kuvvetin amansız çarpışması yaşandı. Türk burjuvazisi bütün güç ve olanaklarını seferber ederek ve karşısında savaştığı gücün gerçekte bir halkın kuvvetini temsil ettiğini bilerek saldırdı. PKK de yine aynı gerçekten hareketle temsil ettiği kuvveti örgüt ve eylem gücüne dönüştürmenin ve sömürgeciliğin karşısına böyle çıkmanın savaşını verdi. Ve, maddi zorlukları ve zayıflıklarına rağmen sömürgeciliğin saldırılarına karşı aktif bir savunma içerisinde halkın eylem kuvvetinin de tavizsiz bir temsilini gerçekleştirdi. Zindanlarda, dağlarda, şehirde ve diğer her alanda yaşanan bu gerçek oldu. Milyonların bir eylem kuvveti haline gelişi bunun üzerinde gerçekleşti.

Şimdi yaşanan, işte bu iki kuvvetin çok daha şiddetli bir çarpışması, yani egemenlik savaşıdır. Gericiliği, çürümeyi, ölümü temsil eden sömürgeci-faşist Türk egemenliği taraflardan biri olma sıfatıyla bu egemenlik savaşında durumunu korumaya çalışırken; karşıtı ise egemenliğe doğru yürüyen, gelişmeyi, ileriyi ve yaşamı temsil eden bir konumda bulunmaktadır. Bu durumda PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin attığı her adım TC için bir geri adım anlamını taşımakta; kısaca günün gerçekleri de göstermektedir ki, Kürdistan halkının PKK'nin şahsında somutlaşan otoritesi karşısında sömürgeci-faşist otorite her gün yeni bir yenilgiyi daha yaşamaktadır. Yani, gelinen aşamada Kürdistan halkı eline aldığı bu silahla sömürgeciliğin üzerine üzerine yürüyerek, onu köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

Nasıl ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin PKK olgusu karşısındaki yönelimi çıplak bir şiddet olmuşsa, onun düzen çerçevesi içerisinde varlık bulmaya çalışan diğer tüm güçler de aynı yönelimi göstermişlerdir. Bu, kaçınılmaz bir durumdur. Bugün yaşananlar ise, bu gerçeğin vardığı en uç nokta olmaktadır. Ama bunların çerçevesi içinde yaşadıkları TC'den farklı olarak durumları, kızışan savaş ortamında bağımsız bir kuvvet olmadıkları için daha da silikleşmeleri, ezilmeleridir. Bu nedenledir ki savaş kızıştıkça onlar daha çok boğulduklarını hissetmekte ve canhıraş bağırmaktadırlar. Fakat yuvalarından ötürü tercihleri de zaten belli olduğundan, onlar için çekim merkezi sömürgeci-faşist otorite olmakta, varlığı onun gölgesine sığınmakta bulmaktadırlar. Burada, en keskin sözlerle bile olsa ve sözde "demokrasi", "halk" adına da görünse, koparılan feryat TC için olmaktan öteye geçmemektedir. Yenilmiş küçük-burjuva devrimciliği ve orta sınıf politikacılığı bugün daha açık bir biçimde tek bir cephede ve hatta tek bir partide birleşmişlerse bu, bu durumunun açık bir itirafıdır. Burada yaftaların artık hiçbir önemi kalmamaktadır. Tek bir bayrak, tek bir cephe vardır. Gerisi, hangi biçimler verilmeye çalışılırsa çalışılsın bu gerçeği örtecek ince bir zar olma özelliğini bile gösterememektedir. Sol Birlik-SHP işbirliği bunun "sol" adına en açık örneğidir.

Tüm bu güçlerin bugün de bir çırpınış içinde oldukları doğrudur. Ama bu çırpınış, devrim saflarına doğru, bu cephede yer almak için değil, TC bünyesi içinde yer tutmanın çırpınışıdır. Onlar bunu sömürgeci-faşist rejimden görev talep etmeye kadar vardırmışlardır. Yaptıkları muhalefet değil, görev talebidir. Sol Birlik partilerinin ve diğer "sol"un Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderliği karşısındaki tutumları da tümüyle budur. Kendilerini bu iki otorite arasında sıkışmış hisseden bu kesimler, sözde Kürdistan gerçeğine yaklaştıkları durumda bile, kendilerini dünyanın tek kurnazı zannederek hareket etmekte, hem bir mazlumun hakkını savunmuş olarak egolarını tatmin etmekte ve hem de tabi oldukları otoritenin karşısında bu vesileyle ellerinde bir koz bulundurmuş olmaktadırlar. Kendilerini yamamak istedikleri yere ancak böyle kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. 15 Ağustos tarihli Atılım'da şu satırları okuyoruz: *"Kürt sorununun dile getirilmesini rejim karşıtlarının birlik çabalarının karşısına koymak, sorunun dile getirilmesinin oluşturulması gereken geniş birliği daraltacağını söylemek doğru mudur?*

Durum, bu soruyu 'doğru' ya da 'yanlış' diye yanıtlayamayacağımız kadar karmaşıktır. Ama demokrasi içinde Kürt ulusal sorununa çözüm bulunması gerektiğini dile getiren TKP, bunu hiçbir zaman bir yük olarak görmüyor. Tersine programımızda Kürt ulusal sorununun çözümüne yer vermemiz komünist partisinin derin demokratik inançlarının yadsınmaz kanıtı oluyor. Bağlaşıklarının TKP'ye güvenebileceklerinin somut kanıtı oluyor." Yine Kitle dergisinin Eylül 1986 sayısında da aynı mantığın başka tarzda ifadesini görüyoruz: *"Apocular 'savaş içindeyiz' derken, militarist şefler de aynı şeyi söylemektedirler. Oysa ortada savaş filan yoktur. Ortada askeri-bürokratik mekanizmanın T. Kürdistanı'nı karış karış kontrolü altına almasını hedefleyen planının uygulanması vardır." "Apoculara gelince yaptıkları faşizmin ve militarizmin Kürdistan'daki zulmünün şiddetlenmesine, mevcut devletin Kürdistan'da daha fazla örgütlenip yerleşmesine, bölgedeki yığınağını artırıp özel harp konusunda eğitimini geliştirmesine, uzman askeri kadrolarını genişletmesine araç olmaktan, rejimin her türlü haydutluğuna, korsanlığına bahane oluşturmaktan başka bir şey değildir. Apocular üç beş asker veya subay öldürdükçe Ankara'daki şefler timsah gözyaşları içinde ellerini memnuniyetle oğuşturmaktadırlar."*

Ve bu baylar, gelinen noktada doğura doğura şunları doğurmuşlardır: *"Kürtler üzerindeki baskılara derhal son verilmesi, Kürtçeye konan yasağın kaldırılması; Kürt ulusunun varlığının ve anayasal hak eşitliğinin tanınması; Kürtlerin kendi görüş ve isteklerini özgürce dile getirebilmesini; Kürt halkına kendi dilinde yayın ve eğitim hakkının sağlanması; Kürt dilinin devlet dairelerinde serbestçe kullanılması, askerlikte, öteki devlet görevlerinde, rütbe ve tayin işlemlerinde Kürt kökenlilere uygulanan her tür ayrımcılığa son verilmesi; Kürt kentlerinin ve köylerinin gerilikten kurtarılması için öncelikle ivedi bir bölgesel kalkınma programının yaşama geçirilmesi; topraksızlıktan en büyük zararı gören, sıkıntı çeken Kürt köylüleri için bir toprak reformu yapılması."* (Atılım, 15 Ağustos 1986) Bu son alıntının yapıldığı yazının başlığı ise "Kürt halkının kurtuluş yolu..." olarak belirtilmiş.

Bunları okuyanlar, "yeni ve bu nedenle de ilginç olan ne var ki?" diyebilir. İşte önemli olan da burasıdır. Amerika'yı yeniden keşfetmişcesine "Kürt halkının kurtuluş yolu"nu... bularak, yaraya merhem olmanın rahatlığını duyan bu çevreler ne yazık ki içinde bulundukları sefil durumu farketmeyecek kadar da bakar kördürler. "Kürt" sözünü ağızlarından çıkarıvermiş olmayı hala büyük bir olay olarak gören, ve bunu bir yandan TC'ye karşı şantaj unsuru, diğer yanda ise "sosyalist" ve "halkçı"lıklarının kanıtı olarak elde tutmaya çalışan bu efendiler, bu iki kuvvetin amansız bir savaş içerisinde olduğunu, kendilerinin de ister istesinler, ister istemesinler bu ateşin orta yerinde bulunduklarını görmeye yanaşmıyor bile. Bunu bilerek ve özellikle yapıyorlar. Çünkü yaşamları tümüyle buna bağlı. Bu savaş onları boğan, yaşam olanaklarını tıkayan bir kabus, ateşten bir gerçek oluyor onlar için. Kürdistan'da bir halk yüzlerce şehidini katık ettiği bir mücadele ile bağımsızlığa doğru yürüyor ve onlar hala Kürt dilinin, kültürünün üzerindeki yasakların kaldırılması, ekonomik kalkınma vb. hikayelerden bahsediyorlar. Kendilerinin çokça sevip kullandıkları deyimlerden biriyle ifade edecek olursak, burada adama şunu söylerler: "Günaydın.." ya da "buyrun cenaze namazına..."

Fakat burada sorun bu da değil. Yapılmak istenen şeyler var. Bu efendilerin gerilerinde akıl hocaları var. 1-7 Eylül 1986 tarihli Yeni Gündem dergisinden aktaracaklarımız, amacı da aracı da ortaya koymaya yetecektir. Alıntı yapacağımız yazının başlığı "Sıcak takip: Nereye kadar?" Yazarı, Baskın Oran: Baş-

lığından da anlaşılacağı üzere, yazı 15 Ağustos 1986 günü Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan sınırına düzenlediği bombardıman saldırısının ardından yazılmış, yapılan değerlendirmelerden bazı noktalar şunlar: *"Gerek yerel komutanların gerekse Ankara'daki yetkililerin ısrarla belirttikleri gibi tek bir bombalama sözkonusu olabilirdi ama, ya sonrası? Her PKK cinayetinden sonra bir 'şehitlerin kanını yerde bırakmama sıcak takibi' olacak mıydı? Üç yıl önce yapılan, üstelik karadan gerçekleştirilen ilk operasyon PKK çetelerini temizlemeye yetmemişti. Yetemezdi de, çünkü karşı taraf, adı üstünde çeteydi. Çete savaşı yapıyordu. Ne zaman ve hangi uluslararası fiyata yapılacağı belirsiz bir üçüncü operasyon PKK'yi ne kadar süreyle sindirecekti? Yoksa, bir diğer PKK cinayeti bir başka sıcak takibi, bu sıcak takip başka bir pusuyu ya da bir konsolosluğumuzun basılmasını, bu eylemler de bir diğer sıcak takibi mi gerektirecekti?*

Öte yandan, ayrılıkçı Kürt militanların karşı eylemlerinden sonra başka bir operasyon yapılmazsa, hem Türkiye pes etmiş duruma düşecek, hem de 15 Ağustos operasyonu sipsivri ve anlamsız gözükecekti." Alıntı uzun olsa da okuyucunun affına sığınarak devam edeceğiz:

"Eğer olay böyle makro açıdan alınmaz da, sırf askeri taktik açısından alınırsa, Güney Lübnan'da İsrail'in yaptığına sürüklenmenin tek çıkış yolu olarak belirivermesi kaçınılmaz olurdu. Tabii, 'Dünyanın kokarcası' ünvanını İsrail ve Güney Afrika'nın elinden kapma garantisi bir yana, Türkiye'nin işgal edecek bir değil, en az üç Lübnan'ı vardı.

Churchill'in ünlü 'Askerlik askerlere bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir' sözü herhalde bu mikro-makro farkını kastediyor olmalıydı.

TBMM'deki genel görüşmenin arifesinden bakıldığında, Irak operasyonunun ortaya çıkaracağı ikinci önemli tartışma çok daha önemli ve Türk ulusunun uzun vadeli çıkarları açısından çok daha önemli gözükmekteydi.

SHP'nin girişimi ürkek, ürkek de olsa, Türkiye'deki iki kocaman tabuyu yeryüzüne indirmekle sonuçlanmış sayılmalıydı. Bunlardan biri, sanki korkunun ecele faydası varmış gibi adından bile söz etmeye çekinilen Kürt sorunu, diğeri de milli savunmaya ilişkin sorunlar tabusuydu. Türkiye'de birtakım insanlar, en az zararın açık demokratik tartışmadan geleceğini bir türlü kabullenmiyorlardı. Bunlara göre, sanki bir sorun tartışılmazsa, o sorun yok oluyordu. Oysa, yara içerden içerden işlemekteydi. Üstelik, birtakım önemli işleri yönetenlerin gerçekten ehil olup olmadıklarının kapalılık yüzünden bilinememesi tehlikesi bir yana, tartışma olmaması yüzünden, en güçlü ve enforme olması gereken yöneticilerin bile astları tarafından kolayca aldatılıverdikleri –ancak o da çıkarsa– yıllar sonra çıkıyordu. Orgeneral Cemal Gürsel'e Menderes'in idam edildiği yalanını bir yüzbaşı tarafından kolayca söylenebildiği ve bunun da ancak 26 yıl sonra ortaya çıktığı daha belleklerde pek tazeydi.

Dahası, Türkiye'de birtakım insanlar hala sanıyorlardı ki, birtakım ulusal sorunlar açıkça tartışılır ve hatta eleştirilirse, bu ulusal çıkarlara aykırı bir durum yaratır, çünkü düşmanın eline koz verir.

Düşman bu 'durum'ları zaten fazlasıyla bildiği bir yana, böyle düşünenler, biraz da, kimi çevrelerin çok beğendikleri İsrail ve ABD'den örnek alsalar iyi ederlerdi, çünkü ipliği pazara en sık çıkanlar arasında en ön sıraları işgal eden bu iki müttefik, tüm dünyanın gözünde duha kötü duruma düşmeyişlerinin sadece ve sadece açık toplum oluşlarına borçluydular. Vietnam'da tüm dünyanın lanetini üzerine toplayan ABD bu haksız savaşın eleştirisini başka hiçbir ulusun yapamayacağı kadar sert biçimde kendi içinde yapmış, Amerikan askerlerinin Saygon'lardan başları eğik çekilmeleri önemli ölçüde Washington'da gösteri yapan Amerikan gençlerinin kopardıkları gürültü sonucu gerçekleşmişti. Ama son hesapta ne olmuştu? Amerika, kendi başkanının suistimalini yakalayan, kendi yöneticilerinin girdiği bataktan kendini çekip çıkaran, kendi hatasını başkasına bırakmayıp kendi düzelten, açık toplum sayesinde kendini daha iyi biçimde yeniden üretebilen insanların ülkesi olarak tüm dünyayı kendine yeniden hayran etmişti.

Aynı olgunun mümtaz bir örneği de İsrail'di. Sabra ve Şatila katliamlarıyla İsrail devleti tüm dünyayı kendinden iğrendirmişti. Bu kaçıncıydı! Ama bizzat İsrail devlet radyo ve televizyonu katliamı yansıtınca, o disiplinli İsrail ordusundan bir binbaşı Filistinli kadın ve çocukları öldürmeyi açıkça reddedince, İsrail gençleri Knesset (İsrail Parlamentosu) önünde katliamı kınayan gösteriler yapınca, Şaron istifa ettiriliverince, o iğrenç faşist devlet imajı yerini birdenbire, dünyaya parmak ısırtan bir demokrasiye, pek saygıdeğer bir açık topluma bırakılıvermişti. Katliam sonrası İsrail'i, demokratik bir toplum, faşist devlet mekanizmasını bile nasıl daha fazla rezil olmaktan kurtarabildiğini gösteren paha biçilmez bir örnek olmuştu."

Herkesin bildiği bir gerçeği bir kez daha tekrarlarsak; bu görüşler askeri-faşist rejimlerin bulunduğu ülkelere dayatılan Avrupa reçetesidir. Ve Türkiye'de bu reçetenin sözcülüğünü-savunuculuğunu SHP altında toplanan tekelci-burjuvaziden Sol Birlik partilerine kadar rejimi yamamaya, daha fazla rezil olmaktan kurtarmaya çalışan bir kesim yapmaktadır. Adına muhalefet denilen şey de sadece ve sadece bundan ibarettir; "daha fazla rezil olmayalım!" Bunlara göre, Kürdistan'da her türlü katliam yapılması, vahşet, işkence, soygun vs. her şey meşrudur, yalnız bu asker kafasıyla değil, bir politikacı kafasıyla yapılmalıdır. Doğal ki, bunu en iyi yapacak olan da kendileridir. ABD ve İsrail de çıkarları gereği her şeyi yapmışlardır. Ama onlar aynı zamanda işleri profesyonelce yoluna koymayı da bilmişler, bunun için demokrasi maskesini yüzlerinden indirmemeye özel bir dikkat göstermişlerdir. Oysa Türkiye'de generaller yıllarca bu gerçeği görmezden gelerek sivilleri küçümsemiş, her şeye asker kafasıyla yaklaşmış ve işte sonuçta yangını alevlendirip içinden çıkılmaz hale getirerek TC'yi rezil-i rüsva etmişlerdir. Bu devletin geleceği açısından son derece tehlikeli bir gidiştir. "Jandarma ve PKK arasında sıkışma...", Kürdistan'da yaşayan savaşın çarpıtılması ve reddi, "yeni", "kurtuluş" reçeteleri vs.'nin anlamı işte burada gizlidir. Tüm bu güçler, savaşın alevlenmesi karşısında canhıraş bağırırken, görüldüğü üzere yangını en iyi kendilerinin söndüreceğini söyleyerek görev talep etmekte, generalleri bunun için eleştirmekte, istedikleri "demokrasi" yangınını söndürmenin olanağı olarak önerilmekte, onlar bunun için çırpınmaktadırlar.

Fakat, şu "sol" adına, "sosyalizm" adına hareket edenler akıl hocalarının anlattıklarını bile fazla anlamışa benzemiyorlar, yine gelişmelerin çok ama çok gerisinden gidiyorlar. Ortalıkta yuvarlanıp duruyorlar. Onların akıl hocaları TC sınırları içinde sömürge bir ülkenin olduğunu, bu ülkenin adının Kürdistan olduğunu, bu ülke ve halkı adına PKK'nin önderliğinde bir kurtuluş hareketi yükseldiğini, Kürdistan üzerinde PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı ile Türk sömürgeciliği arasında bir savaş yaşandığını çok iyi biliyor, bunu açıktan söylüyor ve bu açık gerçek üzerinde çareler arıyorlar. Bir de, şu "sol"a bakın: *"Kürt'lerin de okulu olsun, onlar da dillerini konuşsun, yolları yapılsın"* vs.

Olmaz! Böyle olmaz! İsterdik ki, hiç değilse şimdi biraz yürekli olun, kimin adına konuşuyorsanız, cesaretle konuşun, söyleyeceklerinizi yarım ağızla söylemeyin. Çünkü artık her şey çok açık. Ama korkarız, siz yine arada oynayarak kendinize bir yer kapmaktan da olacak, ortalıkta kalıvereceksiniz. Bu durumunuzla efendilerinizin size itibar edeceğini zannediyorsanız işte bir kez daha yanılıyorsunuz; tüm yaşamınız yanılgılardan örülü olması gibi.

Söyleyelim, bir kez daha tekrarlayalım: Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor. Bu savaşın bir tarafında PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı var; diğer tarafında sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki otorite çatışıyor ve hem de amansızca çatışıyor. Savaşın boyutları giderek daha da büyüyor. Türkiye'yi, Türkiye proletaryası ve emekçi kitlelerini derinden etkiliyor. Tüm bir Ortadoğu üzerinde de etkisi büyüyor, sorunların çözümünün odak noktası olarak dikkatleri üzerinde yoğunlaştırıyor. Taraflardan birincisi haklıyı, gelişmeyi, yeniyi ve zaferi temsil ediyor. Diğeri; çürümeyi, gericiliği ve yenilgiyi temsil ediyor. Tercih sizin. Yapmış olduğunuz tercihe rağmen, yine de tercih sizin diyoruz. Çünkü artık ağzınızda eveleyip-geveleddiğiniz zırvalara, şu gevezeliklerinize bir son vermek zorundasınız.

"Arada Sıkışanlar"ın nasıl ortaya çıktığına dair bir toplantıdan özetlenerek hazırlanmış bir belge

TOPLANTI NOTLARI

1986 Haziran ayı içerisinde "Apocular sorunu" ile ilgili üç toplantı yapıldı. Birinci toplantı Belediye Başkanının çağrısı üzerine belediyede; ikinci ve üçüncü toplantılar Garnizon Komutanının çağrısı üzerine Komando Jandarma Taburunda yapıldı. Birinci toplantıda hükümet sözcüsü Belediye Başkanı idi. Toplantıya yalnız Çukurcalılar çağrılmıştır. Her kabile ve aile temsilcisi olan kişiler toplantıya katılmıştır. Ayrıca iki muhtar da toplantıya katıldı. İkinci toplantıya yine yalnız Çukurcalılar çağrılmıştır. Bu toplantıya Belediye Başkanı ve kabilesi temsilcileri dışında, birinci toplantıya katılan herkes katılmıştır.

Direniş savaşımıza karşı örgütlendirilen bir grup "köy korucusu"

Hükümet sözcüleri kaymakam, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi. Üçüncü toplantıya köy muhtarları, köylerdeki kabile ve aile temsilcileri çağrılmıştır. Çağrılanların hemen hemen hepsi toplantıya katılmıştır. Hükümet sözcüleri Kaymakam, Belediye Başkanı, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi.

BİRİNCİ TOPLANTI
Yapılan Konuşmalar:

Toplantı açılmadan önce Garnizon Komutanı, Belediye Başkanını makamına çağırdı. 40-45 dakika kadar görüştükten sonra başkan toplantı salonuna geldi ve toplantıyı açtı. Özetle şöyle konuştu:

"Sizi, Apocular sorununu görüşmek üzere toplantıya çağırdım. Biliyorsunuz ki, ilçemiz halkı özellikle biz Çukurcalılar bu sorun yüzünden sürekli baskı altındayız. İki yönlü töhmet altındayız. Hükümet bizi Apoculardan yana, Apocular bizi hükümetten yana zannediyor. Böylece her iki taraf da kuşkuludur. Olaylar, durgunluğumuz, suskunluğumuz her iki tarafın da haklı olduğunu, aramızda her iki taraftan olanların bulunduğunu kanıtlamaktadır. Böyle olmaz. Hep birlikte ya hükümetten yana, ya da Apoculardan yana olalım. Yanımızı, yönümüzü belli edelim. Suskunlukla sorun geçiştirilmez. Siz hangi tarafta olsanız ben de o taraftayım. Benim yerimi siz belli edeceksiniz. Ben şimdiye kadar hem kendimi, hem de sizi her iki tarafa karşı savundum. Bunun için bütün yeteneğimi ve etkinliğimi kullandım. Benim yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. Bu konuda benden bir şey beklemeyiniz. İkinci bir konu da şu: Çevremizdeki bütün aşiretler açıkça hükümeti desteklemeye karar vermişlerdir. Silahlanarak kendilerine karşı olduklarını Apoculara bildirmişlerdir. Hükümet silahı serbest etmiştir. Silahı olan çıkarmış, olmayan almış, alamayana hükümet vermiştir. Bunu yapmayan aşiretimiz (Pınyanış aşireti) kalmıştır. Bu olay hem hükümet ve hem de aşiretler nazarında önemli ölçüde itibarımızı sarsmış, hakkımızda olumsuz bir kanı yaratmıştır. Silahlanma konusunda başta biz Çukurcalılar olmak üzere aşiretimizin görüşü bilinmek isteniyor. Siz buna ne diyecekseniz deyin ki, ona göre hareket edelim. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Artık karar sizindir. Siz de görüşlerinizi söyleyin."

Toplantıda bulunanların konuşmaları:

"Bir kere bu sırada hiç kimse 'Ben Apocuyum' demez. Silahlanma konusuna gelince: Burada hep yaşlılar bulunuyoruz. Silah bize verilmez, gençlere verilir. Biz değil gençler öne sürülür. Bütün ağırlık gençlere yüklenecek. Bu işe biz değil, gençlerin karar vermesi gerekir. Bizim vereceğimiz karar gençleri bağlamayabilir." Bu görüş çoğunlukla benimsendi. Yalnız başkan, "Kimse ben Apocuyum demez" sözüne karşı sözcüye, *"Senin dediğin idealistlik olur"* dedi. Bir konuşmacı şöyle konuştu: *"Şimdiye kadar her işte sen bize değil, biz sana tabi olduk. Şimdi neden sen bize tabi oluyorsun? Şimdi de, şimdiye kadarki gibi biz sana tabi olalım. Sen hangi tarafta olsan biz de o tarafta oluruz. Ancak, birlik olmak, birbirimizi uyutup harcamamak şartıyla. Ölümse beraber, kalımsa beraber olmak şartıyla. Silahımız yoktur. Silahlanacaksak ve devlet silah verirse hep birlikte silahlanalım. Her kabilenin erkek sayısı oranında silah alınmalıdır. Bir kabile silahlansın diğeri emir versin, bu olmaz. Kimse kendine cahş dedirtmek istemez. Böyle olmazsa silah alınmamalıdır."* Başkan, yanını yönünü belirtmedi. Başka bir şey de söylemedi.

Herkes konuyu kendi yakınlarıyla görüşmek, varılan sonucu 3 gün içerisinde başkana bildirmek üzere toplantıya son verildi.

İKİNCİ TOPLANTI
Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Syy. J. Tabur Komutanı ve Garnizon Komutanı binbaşı açtı. Özetle şunları söyledi: *"Toplantımızın konusunu biliyorsunuz. Önceki toplantınızda Belediye Başkanı size söylemiştir. Bununla beraber konuya değinmekte yarar görüyorum. Halk arasında Apocu adıyla tanınan bir grup anarşist hem devletin, hem de halkın başına bela olmuştur. Bunlar devlet, millet ve din düşmanları kimselerdir. İslam olan devletimizi yıkmak, yerine din, namus mülkiyet hakkı, örf ve adet tanımayan bir düzen kurmak için çalışıyorlar. Amaçlarına ulaşmak için gerilla savaşı vererek, vahşice ve üzücü eylemler sergiliyorlar. Kadın, çocuk demeden masum ve savunmasız vatandaşlarımızı, hiçbir günahı olmayan garip erlerimizi pusuya düşürüp öldürüyorlar. Kadın ve kızları dağa kaldırıp tecavüz ediyorlar. Halktan zorla para ve mal alıyorlar. Soygun yapıyorlar. Bunlar her taraftan kıstırılmıştır. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Ancak, bunlardan bir grup bölgemize ve sınırlarımıza yakın yerlere kaçmış, buralarda tutunmaya ve eylemlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bunları etkisiz hale getirmek için sizlerle birlikte çalışmanın uygun ve yararlı olduğunu düşündük. Bölgenizde hala aşiret düzeni sürmektedir. Batıdaki gibi herkes kendi başına ve kimse kimseyi takmaz değildir. Burada herkes kendi aşireti ve kabile reisine tabi ve bağlıdır. Biz bunu gözönünde tutarak sizlerle toplantı yapmayı ve konuyu size getirmeyi uygun bulduk. Bize yardımcı olmanızı istiyor ve bekliyoruz. Sözü arkadaşlarıma bırakıyorum."* Kaymakam, Komando J. Tb. Komutanı Binbaşı, İlçe J. Bl. Komutanı Yüzbaşı sıra ile birer kısa konuşma yaptılar. Konuşmalar önceki konuşmanın bir tekrarı idi. Yalnız Apocuların eylemlerinden örnekler verildi. Bu arada Çukurca, Şemdinli ve Eruh eylemlerinden söz edildi. Bundan sonra konuşma sırası davetlilere verildi. Sıra ile herkes konuşturuldu.

Yapılan konuşmalarda genellikle şunlar söylendi: *"Babalarımız devletimize sadıktı. Her zaman, her olayda devlete yardımcı olmuşlardı. Kurtuluş savaşında, Hakkari isyanlarında devletin yanında yer almışlar. Eğer dedelerimiz, babalarımız isteseydi Çukurca, belki de Hakkari ilinin yarısı şimdi Türkiye'de değil, Irak'ta olurdu. Biz de devletimize sadıkız. Devletimize karşı olan hiçbir örgütle ilişkimiz*

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARA

Son derece zorlu ve bir o kadar da gelişmelerle yüklü geçen sekiz yılı geride bırakıp 9. yıla girdiğimizde, tarihin ve çağın halkımız hakkındaki birçok hükmünün yanlışlığı ve haksızlığı çok daha iyi anlaşılmış durumdadır. Aynı zamanda, insanlık tarihinde somut yaşamın gelişim kanunlarına tabi olma hakkını yeniden yakalayabilmek için girdiğimiz bu mücadele yılları, öğreti ve eylem alanında verdiği dersler yanında, tamamlanmaya ihtiyaç gösteren birçok şeyin mevcut olduğunu da ortaya çıkarmıştır.

Ortada insanlık tarihinin yeniden gözden geçirilmesini şart kılan çetin bir sorun vardır. Bu, bizzat tarihsel gelişmenin içinden süzülüp gelen bir sorundur. Ne var ki, çağımız da ona gereken karşılığı verememiştir. Ne çağa katılışı, ne de onu reddedişi yapamayan, buna kendi lehçesiyle bile olsa bir anlam kazandıramayan, ama etkisinden de kurtulamayan bir gerçeklik içinde (bir halkın yaşamında) olumsuz maddi zeminin manevi alana yansıyışı bütün boyutlarıyla sergilenmiş ve burada insanın nasıl karmaşık bir sorunla karşı karşıya olduğu görülmüştür.

Kürdistan, çağın ister ilerleten kuvvetleri, isterse geriye çeken kuvvetleri açısından olsun, güncel ideoloji ve politikaların kendisini sorumlu hissetmediği, adeta insanlık hanesinden kopmak durumunda olan bir sayfa biçiminde ele aldığı, o da olmazsa kendi özünden kopuşu tamamlaması gereken bir olgu biçiminde yaklaştığı bir gerçekliktir. Kürdistan için ancak böyle bir çözüm kabul görüyor, daha ötesine geçilmemesine bir yasa hükmüymüş gibi bağlı kalınması gerektiği söyleniyor. İnsanlık adına bir küçüklük olan bu hükmün, kendini inkar anlamına gelen birçok hususu içerdiğini ve kabul edilmez olduğunu belirtmek gerekir.

Kürdistan bugün bir İran-Irak savaşında düğümlenen çelişkilerde görüldüğü gibi aynı zamanda tarihin ayırdedici vesilesidir. Sorun adeta bin yılların ötesinden başını uzatıp kendini tekrar ortaya koyuyor ve sınırlı da olsa güncel mantığa dayatıyor. Coğrafi olarak çeşitli dönem ve biçimlerde değerlendirilse de adına Kürdistan dediğimiz bu ülkede tarihin akışı ve tabii ki en başta da mücadeleler tarihine zaman zaman birkaç cümlecikle dokunulmanın ötesinde, tarihin sayfalarında fazla bir yer açılmadığı görülüyor. Ama yine de sorun kenar notları biçiminde de olsa kendisine bir yer buluyor. İster sosyal, ister ulusal gelişmelerin bütün içeriği ile ele alınışında olsun bu sorun her çağda ana öğretiler ve eylemlerin bu biçimde sınırında kalıyor ve fakat bir türlü kendini tarihin içine itemiyor.

Oysa ki Kürdistan, insan türünün uygarlığın başlangıcı anlamına da gelen yerleşik yaşama geçişinin, dolayısıyla uygarlık gelişimi için şart olan bir yaşamın mayalandığı bir zemindir. Köleci uygarlıkları en eskiden ve çok uzun süre yaşamış, yanıbaşında feodal uygarlıkların yükseldiği bu zemin tarih boyunca işgal ve istila hareketleri için daimi bir çekim merkezi olmuştur. İşgal ve istila hareketlerinin en yoğun biçimde yaşandığı bu zeminde adeta gelişime imkan tanımamak için her türlü olumsuzluk derinleştirilmiş ve bu daha sonraki yüzyıllarda da aynı biçimde devam etmiştir. Feodalizm ve kapitalizmi en olumsuz biçimde yaşamış, ama 20. yy. başlarında kapitalist sistem içinde doğuşa geçen sosyalist sistemin yansıyışı da yine çok zayıf kalmıştır. Günümüze doğru geldiğimizde ise, bu zemin, dünyamızın en çok boşlukta duran bir noktası durumundadır. İran-Irak savaşının daha da açığa çıkarttığı bu gerçeklik, nitekim iki sistemi de endişeye sevkedebiliyor. Kürdistan Devrimi'nin anahtar rolü, mevcut gelişmeler ortamında daha açıklık kazanıyor. Belki iki sistem ilişkilerini anlaşmalarla kontrol altına alabiliyor, fakat İran-Irak savaşında görüldüğü gibi bu zemindeki savaş böyle bir kontrolü kabul etmiyor ve bu kontrolsüzlüğün en temel hareket ettirici gücü yine Kürdistan Devrimi'nde ortaya çıkıyor.

Belli ki tarih bu zemin için son sözünü söylemiş değil. Henüz söylenmesi gereken bazı sözler ve eylemler olacak.

Dünyamız Hangi Tarihi ve Güncel Gerçeklerle Hesaplaşmak Durumundadır?

Tarihe, ödlek adımlar ve inandırıcı gelmeyen ideolojik yaklaşımlarla yaklaşmak kadar iddiasız bir yaklaşım olamaz. İnsan soyunun ana gelişim sayfalarındaki bütün kritik dönemlerine bakıldığında bazı gerçeklerle karşılaşılır. Din, felsefe ve günümüzde zafer kazanan bilimsel bilginin diyalektiği incelendiğinde bunun izahı daha anlaşılır olacaktır.

Toplumsal güçlerin yeni gelişim aşamasında henüz büyük bir zayıflığı yaşayan insan türü, düşünme ve konuşma yetisine sahip bir tür olarak mevcut zayıflığı içerisinde kendisine daima manevi bir sığınak aramıştır. İnsan türünün sığındığı bu manevi güç din olmuştur. Din, gelişme doğrultusunda ilerleyen, ancak henüz doğaya ve toplumsal gelişmelere hakim olamayan, bunun çok uzağında bulunan insanın, aradaki bu boşluğu kapatmak için sığınmak zorunda olduğu manevi bir güç, böylelikle de kendi geleceğini biraz korkusuzca yaratabilmek için onsuz yaşayamayacağı bir yanılsamadır. Ama, buna rağmen toplumsal yaşamın uzun bir kesitini oluşturan bir gerçekliktir. İnsana, onsuz da bir çıkış yapılabilirdi dedirtemeyecek kadar, onun gerçeğine sinmiş, onu yönlendiren, etkileyen ve kuşatan bir kuvvettir.

Bu olay, bilimsel bilgilerin en gelişmiş aşamasında bulunduğumuzu iddia ettiğimiz bu dönemdeki yanılgı ve yanlışlıkları izah edebilmek ve giderebilmek için de tanımı iyi yapılması gereken bir husustur. Yeni din öğretileri, eski dinin yeni yorumları, dine çok benzeyen bazı öğretiler eğer anlamına kavuşturulmak isteniyorsa,

bu başlangıçtaki tanım sağlam ele alınmalıdır.

Üretimdeki zenginleşme ve doğa güçlerine daha çok hükmedebilir duruma gelme iledir ki, kendini daha özgür hissetmeye başlayan insan, dinden felsefeye yönelir. Felsefe, bu anlamda insanın hayal ve yanılsamadan kendi gerçekliğine biraz daha yaklaşması; korkusunun azaldığı ve kendine güveni arttığı oranda geliştirdiği bir kategoridir. Felsefe, dini bulutlardan yavaş yavaş yere inilmesiyle giyilen bir elbise, üretim araçlarının gelişmesine bağlı olarak insan zihnindeki temel değişikliktir. Ne tam dinden arınmış, ne de bilimsel bilgilerin tam bir toplamına dönüşmüştür. Din ile bilimsel bilgi arasında bir durumu yaşamıştır. Etkinlikleri güçlü olan dinlerin geliştiği yerde biraz da felsefe vardır. Yani, dinler tarihinin gelişmesi bir ucuyla felsefenin de gelişimi olmuştur. Aynı zamanda, felsefenin ortaya çıkışı ve gelişimi bilimsel bilgilerin bir kapısının aralanması anlamına gelmektedir.

Yeni bir sınıf olarak doğan burjuvazi üretim güçleri üzerindeki hakimiyetini geliştirdikçe, dinin etkisi zayıflayarak, felsefeye daha fazla bağlanmış akılcılık çağı denilen çağın kendisini daha fazla kabul ettirdiği görülüyor. Nasıl ki peygamberler dinlerin kendilerinde simgeleştiği kişiler olmuşlarsa, bu aşamada da artık filozoflar çağından bahsetmek gerekiyor. İnsanlık bu aşamada biraz daha olgunlaşmış, mantığını zorlayan yanılgılardan daha fazla kurtulmuş, düşüncesindeki hayal oranı azalmış, dolayısıyla bilimsel gelişim kanunlarına daha fazla yaklaşmıştır. Bilimsel bilgi, bu gelişme zincirinin günümüze kadar gelen ve son halkasıdır. İnsan pratiğinin alt ve üst yapı içindeki gelişiminin zenginliği, tecrübe birikimi artık bilimsel izahların ortaya çıkışının da bütün koşullarını hazırlamış oluyor. Bu gerçekten hareketle 19. ve 20. yy.'lar bilimler çağı olarak adlandırılır. Bilimsel bilgiler, doğayı denetim altına alabilmeyi önemli oranda becerebilen, manevi kuvvetlere sığınmanın gereğini azaltan, sadece doğal koşulların değil, toplumsal koşulların da izahını önemli oranda yapabilen, buna dayanarak toplumu daha planlı, daha güvenli kılabilecek kadar ilerleyen insanın temel zihinsel faaliyetidir.

İnsan soyunun tarihinden –özellikle onun manevi yaşam tarihinden– çıkarılabilecek bu üç bölüntü, tüm iç içeliğine, aralarında sıkı bir diyalektik bağın varlığına rağmen, aynı zamanda temel bir eylemlilik özüne de sahiptir. Yani bunlar sadece düşünce hareketleri olarak kalmamışlardır. Tersine büyük eylemlerin ortaya çıkış aşamalarında karşımıza çıkan düşünsel faaliyetidir.

Örneğin din ne idi ve eylemlilik alanında karşılığını nasıl buluyordu? Her yeni dinin doğuşunun büyük bir eylemlilik olduğu biliniyor. Dinler tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, maddi koşulların acımasız gerçekliğinin yaşandığı, ondan kurtulmak için çareler arandığı ve bunun organize bir hareket olmayı şart kıldığı her dönemde yeni bir din ve yeni bir peygamber doğmuştur. Zincirleme gelişen bu olayda güçlü dinler, çok zor koşullardaki toplulukların ve insanın eyleminin eseri olmuştur. İslamiyet, hıristiyanlık, musevilik gibi dinler etkilerini günümüze kadar yayıyor ve hatta büyük hareketlerin esin kaynağı olabiliyorlarsa, nedeni bu gerçekte aranmalıdır. Acımasız çöl koşullarındaki İsrailoğullarının milli görüşü olarak ortaya çıkan musevilik, gerçekten çok güçlü bir tarihi gelişmeyi yaşamış ve siyonizmde en uç noktaya varmıştır. Hıristiyanlığın doğuşu da köleliğin en çok geliştiği ve bütün acımasızlığını sürdürdüğü yüzyılın başlangıcına tekabül etmektedir. İslamiyet ise, kızgın çölün bitirici etkisiyle çevresindeki nefes kesen köleci imparatorluklara tepki olarak doğmuştur. Çöle sıkışmış ve hiçbir umut vaadetmeyen ilkel Arap toplulukları, islamın bir öğreti olarak kendilerine verilmesiyle birlikte, patlayan bir atom gibi yeryüzüne yayılan bir kuvvet haline gelmiştir. Görülmektedir ki, maddi gelişme ortamında çok sıkışmış olan topluluklar manevi alanda güçlendikçe maddi koşullarını da rahatlıkla değiştirebilmektedirler. O halde din, sadece sıradan pasif bir yanılsama, bir hayal olarak görülemez; tersine o, aynı zamanda büyük altüst oluşlara yol açan bir kuvvettir de. Felsefe ve bilimsel bilgiler gibi, din de, maddi sonuçları olan gelişmelere damgasını vurmuştur.

Dinsel izahlar ve hatta dinde reformların yeni toplumsal güçlerin gelişimine karşılık verememediği, insan mantığının hurafeleri ve din elbisesini kesinlikle soyup bir tarafa fırlatmaya karar verdiği ve gerçekten de yeni bir dünya için kendini büyük bir güçle donattığı,

ILIŞINDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

adına burjuva özgürlükler veya liberalizm çağı denilen çağa girildiğinde burjuva felsefesi ortaya çıkar; diğer bir deyişle eskiden zayıf olan felsefe zafer kazanır. Özellikle Avrupa, burjuva felsefesindeki çok çeşitli ekollerin ve buna bağlı olarak öğreti sahiplerinin, düşünürün ortaya çıktığı alan oluyor. Büyük burjuva eylemi, eski dinin mezheplerinden daha fazla olan büyük burjuva felsefe ekolleri biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Onun mantık planında bir gelişimi vardır. Yine karşılıklı olarak ekonomi ve siyasetin felsefe biçimleri üzerinde etkisi ve ondan etkilenmesi vardır. Bu aynı zamanda bilimsel bilginin toprağına kavuştuğu, beslenip büyüyeceği zemini bulduğu anlamına da gelmektedir. Büyük proletarya eylemi geliştiğinde, hem felsefenin, bilimsel bilgilerin bir toplamı olarak tanımını bulması, hem de bilimsel bilginin toplumsal yaşamdaki etkisinin artması ortaya çıkmaktadır.

Felsefenin en gelişmiş ve aynı zamanda bilimsel bilgilere dayanan bir biçimi olarak gelişen diyalektik materyalizm bu aşamada öne çıkıyor. Proleter sınıf hareketi geliştikçe ona duyulan gereksinme artıyor ve bu karşılıklı etkileşim içinde siyasal ve ekonomik eylemini yaratıyor. Burjuva felsefelerinin hesabı çok iyi görülüyor. Kalıntılara kadar dinsel düşünceye karşı bir eleştiri gelişiyor. Aydınlanmış toplum denilen, tamamen bilimsel izahlar ve bu temelde programlanan toplumsal faaliyet çağı başlıyor. Ve insanın kendine güveninin en çok geliştiği, sadece mantığın zafer çağı değil, bilimsel mantığın zafer çağı denilen çağ sosyalist sistemde vücut bulabiliyor. Ama sorunlar bitmiyor...

Bugün insanlık, hem maddi, hem de manevi planda bu gelişmenin en üst noktasındaki ve fakat ortaya çıkardığı önemli sorunlarla yüzyüze bulunuyor. Özellikle bilimsel bilginin en gelişmiş ürünü olarak ortaya çıkan atom fiziği insanlığın gelişimine kattığı büyük değerle birlikte ciddi bir tehditi de insanlığın karşısına çıkarmış durumdadır. Atomun parçalanması ile ulaşılan nükleer tahrip gücü bu gelişmenin doğal bir sonucudur.

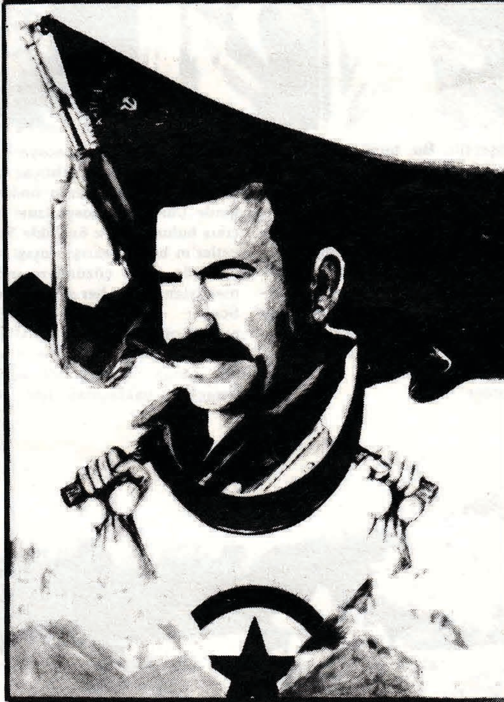
Günümüz sosyalizmi kendisini bu sorunun yakıcı ateşi içinde bulmaktadır. Sosyalizmin kapitalizmin bağrından doğuşu, kapitalizmin hastalıklarının devralınması anlamına da gelir. Atom bombası patlatıldığında din, felsefe ve hatta bilimsel bilgiye dayalı felsefe kapitalizmin vardığı aşamada büyük bir sorunu da beraberinde getirmiştir. Yani atom bombasını patlatan mantık, ona yol açan sistem insanlığın üzerindeki kara bulutları da peşisıra getirmekteydi. İlk atom bombasını patlatan ABD, günümüzde atom ve yıldız savaşları tehditine sarılmadan sistemi yürütemez durumdadır. Kapitalizmin sınırsız kar mantığı ve ruhu emperyalist aşamadaki çöküş süreci onu nükleer savaş çılgınlığına kadar getirmiştir. İlk atom bombası da zaten emperyalizm aşamasında zirveye çıkan sömürü ve baskı ruhu ve mantığının ürünü olarak kullanılmıştır. Ve bu durum, karşıtı olarak insanlığı büyük bir arayış içine itmiş, bizzat emperyalizmin metropollerinde "barış", "çevre" vs. hareketlerinin doğuşunun temel kaynağı haline gelmiştir. Kısaca insanlık, bu kadar uzun bir tarihi gelişim sürecinde kendini en çok özgür, aydınlık ve güven içinde hissettiği bir aşamada en büyük tehlikelerden birisiyle karşı karşıya bulunuyor.

Kapitalist sistemin gelişimi, yol açtığı bilimsel gelişmelerle çok sıkı bağlantılıdır. Medemki sosyalizm de buradan doğmuştur, o halde o da bu gelişmelerle bağlantılı olacaktır. Mevcut tıkanıklığı çözmek ve daha iyi bir platforma gelmeyi denemek açısından şöyle bir ikilemden hareket edilebilir: Bu gelişim safhaları içinde insanın gelişimini sağlayan yanla, onu tehdit eden yanı ayırdetmek. Belli ki, insan türünün, tarihi gelişim içindeki zayıflıklarını açıkça belirtmesi ve bilmesi gerekiyor. Günümüzün mevcut sosyalizmi, istediği kadar bu zayıflıklarda payı olmadığını söylesin, o insanlık tarihi açısından taşıdığı anlamından ötürü bütün insanlık tarihini yeniden ele alıp ondaki temel zayıflıkları ve yanılgılı yaklaşımları bularak ortadan kaldırmakla mükelleftir. Örneğin bir nükleer tehdit içinde sosyalizmin sorumluluğu fazla olmayabilir; ama o, eğer insanlığın en son aşamasını ve onun tüm tarihsel sorumluluğunu devralmışsa yalnız yakın geçmişle ve kendi reel tarihiyle ilgilenemez. Bugün kapitalizmin insanın dinsel duygularının çerçevesini, felsefesini ve hatta bilimsel bilgiye bağlılığını parçalayıp dizginsiz bir tırmanış içinde insanlığın kaderiyle oynamak istediği bir duruma gelmiş olması, şüphesiz sosyalizmi-ilerici insanlığı çok ilgilendirir. Ama bu, nasıl ve hangi yöntemle olacaktır. İşte günümüz sosyalizminin bu konuda zorlandığı görülüyor.

Öncülüğünü Sovyetler Birliği'nin yaptığı sosyalizm, iki bin yılına merdiven dayatırken atom bombasını yeryüzünden silme önerisinde bulunuyor. Ama bunun için gerçekte güvencesi nedir? Nitekim yapılan bütün girişimlerin daha başlangıcında gerici kuvvetler tarafından nasıl boşa çıkarıldığı açıkça görülüyor. Sürekli insanlıkla oynayan bir taraf ve bu tarafa hakim olan mantık, ilişki ve egemen çıkarlar var oldukça bu sorunun kolay çözülebileceğine inanmak mümkün olmuyor. Burası aynı zamanda sosyalizmin kendisini biraz gözden geçirmesi gereken nokta oluyor.

Çağımızda somutlaşan bir ilişki tarzına değinilirse, bu konuda söylenmek istenenler daha iyi anlaşılacaktır. Çağımızın sorunlarının, ister onun çöküşe giden kolu olan kapitalizmin sistematiğinde, isterse reel sosyalizmin sistematiğinde olsun güncel siyasal ve ekonomik çıkarı esas alan ve bunun için büyük bir diplomasiyi harekete geçiren yaklaşım ve ilişkilerle çözümlenemeyeceği açıktır. Eskiden böyle bir ilişkiyi tüccarlar esas alır ve onlar dışındaki toplum kesimleri başka işlerle uğraşırlardı. Bugün büyük çoğunlukla bütün uluslar, devletler, örgütlerin, yani çağımıza yön veren bütün kurum, kuruluş, yöneten ve yönetilenlerin mantığına ve ruhuna egemen olan bu ilişki tarzı, yaşanan kördüğümün en temel nedenidir. Mevcut ilişkiler ağı ve tarzıyla, özellikle de bunun somut bir ifadesi olan diplomasiyle işlerin fazla ilerleyemeyeceği ortaya çıkmıştır. Ne var ki insanlık kendisine hiçbir şey katmayacak olan son derece kaba maddi çıkarlara dayalı bir ilişki tarzını yaşıyor.

Bugün bilimsel gelişmenin vardığı doruk noktasında bile hala din, barış için bir esin kaynağı olarak insanları çekebiliyorsa bunun nedeni, insanların dinde aradığı gerçeklik, dini tehlikelerden kaçışın bir sığınağı olarak görebilmesinin sebebi nedir? Felsefe buhran geçiriyor, yeni arayışlar kendini dayatıyor, sorunlar giderek büyüyor, yeni sorunlar çözülmeye çalışılırken eski sorunlar yeniden gündeme geliyor, nükleer tehdit önlenmek istenirken yıldızlar savaşı tehlikesi ortaya çıkıyorsa bunların nedenleri nasıl belirlenmelidir? Elbetteki en önemli olarak emperyalist sistem bütün bunların asıl nedenidir; ancak sadece böyle bir belirleme yapmak günümüz dünyası için yeterli midir? Açık ki yeterli değildir ve burada günümüz sosyalizmine egemen olan ilişki tarzının da önemli bir payı vardır. Şimdi bütün bunlara verilecek en anlamlı karşılık, bugün insanlığın kaderinde birincil derecede kendini sorumlu kılması gereken sosyalizmin tarihi yaklaşımını daha sorumlu ele alması, onu kaba materyalist yorumdan geçirmekle yetinmeyip gerçekte bütün derinliğiyle kavrayışı esas alması ve günümüzde kaba materyalist bir yaklaşımla sorunların çözülemeyeceğini anlamasıdır.

Güncel somut politikada dile getirildiği gibi, iki devletin karşılıklı çıkarına göre ve hem de en son kuruşuna kadar hesaplanmış ilişkiler, sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ve özellikle de uluslara ve onların içinde bulundukları devlet sistemlerine bu biçimdeki yaklaşımı, onu giderek daha da gelişecek bir tehlikenin içine itmekten öteye gitmiyor. Bugün insanlığın sorunlarının ne denli karmaşık olduğu ortaya çıkmıştır. Örneğin, barış hareketine çok umut bağlandığı ve çok çaba harcandığı halde gelişim kaydedilmemektedir. Üstelik her gün artan tehlikeler, sorunlar ve çatışmalar insanlığı günümüzün en büyük gerginlik noktasında tutabilmektedir. Bütün çabalara rağmen nüfus patlaması önlenememektedir. Bütün bunlar niye? Yeni savaşlara nükleer tehlike nedeniyle girilmeye cesaret edilemiyor, ama bu savaşın kendisinin çözmesi gereken en önemli araç olarak sürekli koşullarını hazırlama durumu da var ve tabii ki bu gerginliğin daha da yoğun yaşanması demek oluyor.

Kısaca, insan türü, en çok bilimsel izaha kavuştum, doğal ve toplumsal güçleri denetim altına aldım, hem siyasal, hem de ekonomik düzeyde son derece bilimsel ilişkiler aşamasına geldim dediği noktada, kendisini, belki de hiçbir yy.'da görmediği gerginlik ve tehlike ortamında bulmaktadır. Bu, tarihi gelişimindeki temel zayıflıkların zincirleme gelişmesinin sonucu olarak görülebilir. Yani insan soyunun zayıflıkları günümüzde de bitmemiştir. İnsanlığı önemli aşamalardan geçirmiş ve önemli rahatlıklar getirmiş de olsa dinler bu zayıflığı aşarak kurtuluşu gerçekleştirememiştir. Bunu felsefe de yapamamıştır. Bilimsel bilgi de, bu konuda büyük gelişmeler ortaya çıkarmış olmasına rağmen, henüz sonuca tam olarak ulaşamamış, özellikle yaklaşımda ortaya çıkan hata ve yetersizlikler bugün önemli sorunların ve tehlikeli bir ortamın oluşmasına neden olmuştur. O halde, günümüzde siyaset ve ekonomi tartışılırken güncel mantık ve yaklaşımlarla yetinmemek, sorunların düz bir izahı ile köklü sorunlardan kopuşu yaşamamak gerekiyor.

20. yy.'da insanlık gelişmesinin zirvesini yaşamaktadır. Ama kendisini bir o kadar da gerginlik ve tehlikeler içinde bulmaktadır. Bundan çıkarılması gereken dersler vardır. Var olan reel ilişkiler mantığı sosyalizmde bile dar menfaatlere dayalıdır. Şüphesiz menfaatler her zaman önemli rol oynamıştır, ama sosyalizmin bunu aşması gerektiği de çok açıktır. Eğer sosyalizmi insan türünün her bakımdan esenliğe kavuşturulması gereken aşaması olarak ele alacaksak, bu kadar kaba materyalist yöntemlerle kendisini ilerletemeyeceği, bu konuda bir dönüşümü sağlaması gerektiği ortaya çıkıyor. İşte bugün ABD ile Sovyetler'in ilişkisinde somutlaşan ve hem NATO, hem de Varşova Paktı'nda tartışılan sistemler arası veya Doğu-Batı ilişkisi ve bütün bunların üzerinde artan büyük tehlike, günümüzde düz-basit mantıkla yetinilemeyeceğini, işleri ilerletmek için başta sosyalizmin tarihi olmak üzere tarihsel gelişmeden çıkarılacak derslerin önemini ortaya koymaktadır.

Sosyalizm, sorunların çözümünde kendisini etkin ve sonuç alıcı yöntemlere ulaştırmak zorundadır. Bu ise, ideolojik ve siyasi yaklaşımlarda yanılgıları aşıp yeni anlamlara kavuşan, sadece birkaç ülke veya ülkeler topluluğunun çıkarlarını değil, bütün bir insanlığın çıkarlarını esas alan, insanlığın kaderini ortak bir platformda tartışan, Sovyetler Birliği'ndeki insanlık kadar ABD'deki insanlığın da sorunlarını bu platforma getiren ve en geri ülkedeki insanı da yine bu problemlere ortak eden bir yaklaşıma ulaşılması demektir. Elbetteki ne bir dinin ve ne de yeni bir felsefenin yaratılmasından bahsediyoruz. Bahsedilen şey, insanın baskı ve sömürüye karşı en özlü başkaldırışının ve bu temeldeki barışa özleminin güçlü bir temsilinin gerçekleşmesidir. Burada, insanlığın karşı karşıya olduğu tehditi önlemenin yolunu sistemler arası görüşmede aramak yerine, kapitalist sistem içindeki bireyi köklü bir isyana yöneltmek, felsefe, kültür ve her şeyi bunun için ayaklandırmak, yani çözümü içe taşırmak gerekmektedir. Barış hareketi, Çevre hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerini böyle işler bir gelişim olarak ele almanın önemi ortadadır. Tavizkar politika ve uzlaşmalar yönteminin tehlikelerine dikkat edilmesi gerekiyor. Çok açık ki, sorunların başında gelen

zor sistemlerinin varlığı aşılmadan diğer her sorunda çözüm sınırlı kalacaktır. Yani askeri zor bütün sorunların kaynağını teşkil etmektedir. Buna karşılık insanın öz savunmasının mutlaka geliştirilmesi gereğini görmek, politik faaliyetlerde dinsel vaazcı durumuna düşmemek, sosyalizmin devrimci özünü sürekli barış niyaz eden bir din vaazcılığına dönüştürmemek, halkları bu konuda silahsızlandırmamak gerekiyor. Bu, insanlığın kaderinin bağlı olduğu ve uğruna mücadelede başarı kazandıkça ilerlemenin sağlandığı, tarihin diyalektik yorumunun da kanıtladığı bir gerçektir.

Hayalperest olmamak gerekiyor. Siyasal zor aracı durdukça, bu problemlerin gelişim olanağı da o kadar artar. Gericiliğin çıkarlarını ayakta tutan siyasal şiddet kurumları, nükleer tehditin, doğanın tahribinin, nüfusun kontrol altına alınamamasının kaynağıdır. O halde sosyalizm günümüzde devrimden vazgeçemez; tarihin yorumlanmasında nasıl ki kaba materyalist yaklaşımla yetinemezse, günümüzde de devrimi dıştalayamaz ve gericiliği ayakta tutan şiddet ögesini görmemezlikten gelemez. Onun devrimle halledilmesi görevini bir tarafa itemez.

Gerici şiddet kurumlarıyla anlaşmak ve ittifaka girmek tehlikeleri büyütmekten öteye gitmeyecektir. Özellikle 1960'lardan itibaren varlığını gittikçe güçlendiren "barış içinde birlikte yaşama ilkesi temelinde görüşmeler yöntemi" bunun en çarpıcı örneğidir. Sistemlerin sivriliklerini törpüleyip böylelikle birbirine yaklaşır duruma getirmek, gerçekte en bayat reformizm yönteminden öte bir şey değildir. Ama tüm dünyada bugün bir yöntem olarak sürüp giden de budur. Doğu-Batı, azgelişmiş-çokgelişmiş ülkeler gibi tanımlamalarla ayrımlara tabi tutulan ve buradan çözüme götürülmek istenen sorunlarda arpa boyu kadar bile yol alınamadığı gibi, aradaki uçurumlar ve güvensizlik daha da derinleşmektedir. Bütün bunlar, 20. yy.'ın sonuna doğru geldiğimizde yeni platformlarda yeni yaklaşımlarla tartışmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir.

İnsanlık tarihinin önemli evrensel dönüm noktaları vardır. Örneğin önemli günlerin doğuşunda bu böyledir. Hem islamiyetin ve hem de hıristiyanlığın bir dünya toplumu yaratma amaçları vardır. Bunlar, hiçbir kavim, ırk, kabile ve aşiretle sınırlı kalmak istemeyen özellikteki dinlerdir. Felsefelerin de başlangıçta ulusallıkla fazla bir ilişkisi yoktur. Birçok ulusun bireyine hitap etme özelliklerine sahiplerdir. Bazı felsefelere bazı uluslar damgasını vurmuştur, ama evrensellik özellikleri yine de çok güçlüdür. Bilimsel bilgi ise, zaten ulus tanımaz, burada evrensellik, enternasyonalizm tamdır. O halde, günümüzde gerek öğreti, gerekse eylem düzeyinde başatlık rolü birkaç büyük ulusun tekelinde kaldıkça tehlikelerin daha fazla gelişmesi kaçınılmazdır. Bunları önlemenin yolu, siyasete, ideolojik sorunlara ve maddi planda ekonomik ilişkilere ihtiyaç duyulan yeni yaklaşımların geliştirilmesidir. Örneğin, Kuzey'in zengin ülkeleri Güney'deki ülkelere karşı borçlar meselesine yeni çözümler getirmek zorundadırlar. Yine, gerçekleşen sosyalizm yoksul halklara mevcut ilişkiler sistematiği içinde yaklaşamaz. Dünya böylesine ciddi tehlikelerle karşı karşıya ve yoksulluk alabildiğine gelişirken, günümüz sosyalizmi kendisini komünist refah seviyesine ulaştıramaz. Kendisini buna ulaştırmaya zorladığında bir ütopya ile ve dolayısıyla yıkımla karşı karşıya gelme tehlikesi çok güçlenir. Bu, komünizme yöneliş-te tehlikeli bir sapma olur ve kendisi de bir ütopya durumuna

düşebilir. Bu, bugün kapitalizm koşullarında da böyledir. Batının bir avuç mutlu ülkesi, bugün, açlıkla boğuşan Afrika, Latin Amerika ve Asya'nın kuşatı çemberini yaşıyor ve kendisini ciddi bir tehdit altında görüyor. Kısaca insanlığın kaderi müşterektir. Bir kesim alabildiğine gelişir, ama diğer kesimin yoksulluğu sürerken barıştan ve tehlikelerin nihai olarak önlenebileceğinden bahsetmek zordur.

Buradan yine evrensel bir yaklaşıma ihtiyaç olduğu noktasına varıyoruz. 1., 2. ve 3. Enternasyonal'e yeni bir enternasyonalin katılması anlamına gelmese de gerçekleşen sosyalizmin çerçevesini aşan, onda bir değişikliği zorunlu kılan ve hatta mevcut ilişkiler yöntemini kıran, daha yaratıcı ve kapsamlı, zorlayıp da sonuç alamadığı birçok şeyin yerine yeni ve yaratıcı olanı koyma cesaretini gösteren, kısaca yeniliğe kendisini hazırlaması gereken bir **sosyalist devrim tartışmasına** ihtiyaç duyulmaktadır.

Dünyanın özellikle Doğu-Batı ikilemi ile tanınması daha çok Batı lehine sonuç yaratmakta, Batı'nın nükleer tehdit ve yıldızlar savaşına giderek daha fazla sığınmasını birlikte getirmektedir. O halde, Doğu-Batı, Kuzey-Güney ayrımlarını silmek, hepsini sorunların çözümüne ortak katacak, ama bu anlamda da ulus bencilliğini bir tarafa bırakacak, sosyalizmin üstün gelişim yeteneklerini bütün insanlığın emrine sunacak ve çözümü burada arayacak bir sosyalist yaratıcılığa-sosyalizmde kendini yenilemeye ihtiyaç vardır. Bugün Sovyetler'in önderliğinde yürütülen sosyalizme bir çıkış bulunmak ve özellikle Sovyetler'in büyük barış arayışı konusunda nihai çözümlere gidilmek isteniyorsa, her şeyden önce Sovyet sosyalizminin kendini aşması gerekmektedir. SBKP 27. Kongresi'nde de eleştirilen ve yeni bir aşama olarak ifade edilen amaçlara yaklaşmak için gerçekten özlü çabaların harcanması, geçerli resmi bürokratik anlayışların mutlaka aşılması gerekiyor. Sovyetler'deki yeni önderliğin yeni arayışları, bu bakımlardan, henüz sonuçlanmamış da olsa anlamlıdır.

Bunun gibi, diğer ilerici perspektiflerin de kendilerini yenileme ihtiyaçları vardır. Özellikle Sovyetler Birliği'nde, atom tehditi altında ideolojik ve politik sorunlara yeni yaklaşım ve tezler cesaret vericidir. Yine, fazla güçlü, yaratıcı özelliklere kavuşmamış da olsalar, mevcut kapitalist ülkelerdeki çevre, barış vd. hareketleri de önemli belirtilerdir.

Bütün bunlar, sorunun varlığını dayatan ve çözüm için çok şey yapılması gerektiğini hissettiren belirtiler, birer çağrışımdır.

PKK Gerçeğinde Evrenselliğin Dile Gelişi Ve Kazandırdığı Değerler

Burada Kürdistan gerçekliği ve onun en özlü çözümünü kendi gündemine alan PKK hareketi üzerinde durmak gerekiyor. Tabii, hemen, dünyamızın yaşadığı böylesine ağır sorunlar ortasında ve hem de çağın bu kadar dıştalanmış bir gerçekliğinin ne anlamı olacağı sorulabilir; dünyanın bir kenarında kalakalmış bir Kürdistan'ın oynayacağı rol nedir veya bununla ilgilenmenin gereği var mı denilebilir... Ama hatırlamak gerekir ki, tarihte insanlığı ileri götüren her eylem biraz da kenarda-köşede unutulmuş halkların toprağından fışkırmıştır. Arabistan'ın çöl topluluklarının nasıl büyük bir kuvvet yarattıkları, Musa'nın çöl yürüyüşünün nasıl gelişmelere yol açtığı, İsa'nın trajik hikayesi ve yarattığı büyük hareket unutulmamalıdır. Yine, dünyanın gelişmiş ülkelerinin en çelimsizi ve çöküşe gideni olan Çarlık Rusyası'nda gelişen Leninizmin ve Ekim Devrimi'nin tüm dünyaya yön veren nasıl büyük bir kuvvet haline geldiği iyi bilinmelidir. Gerek dayandıkları zeminin ve gerekse bu zeminden kalkanların başlangıçtaki inanılmaz zayıflıkları, onların, müthiş bir kuvvete dönüşümünü engelleyememiştir. O halde, Kürdistan'ın günümüzdeki unutulmuş olduğu, buradaki çöküş ve Parti hareketimizin doğuşuna damgasını vuran zayıflık ve yaşanan çelimsizlik ne fazla yadırgatmalı, ne de ürkütmelidir.

Kürdistan'da boy verecek hareket, evrensel ve insani olmaya son derece yatkındır. Çünkü Kürdistan, çağın yaşadığı birçok sorunu ve uygulamayı olduğu gibi yaşamamaktadır. Güncel çıkarlar adına fazla endişeli olmayan, insanlık adına sonuna kadar özgür konuşabilecek maddi koşula sahiptir. Ayağa kalkar, doğruları söyler, özgürlük isterse, bundan kimin zarar, kimin zarar göreceği hesabını fazla yapmamaktadır. Kürdistan'daki devrim hareketi ne diplomasiyle, ne de ölçülüp-biçilmiş politik ve maddi çıkar hesaplarıyla gelişen bir hareket-tir. Bu anlamda, insanlığın en özlü ve olumlu taleplerine kendi somutunda en iyi karşılığı verebilecek bir konumda bulunmaktadır.

Çok az kirin ve geriliğin bulaşacağı özgür bir eylemin bütün rahatlatıcı ve geliştirici özelliklerine sahip durumdayız. Örneğin Türkiye gerçeği için bunu bu kadar rahat söyleyemiyoruz. Çünkü oraya hakim olan ve sosyalizmin de, demokratizmin de gelişmesi önünde engel oluşturan bir mantık vardır. Bireyi iliklerine kadar koşullandırmış ulusal çıkarlar ve bu ulusal çıkarın bekçisi olan ordu kimseye özgür eylem yapma imkanı tanımamaktadır. Bu milliyetçilik hastalığı, eski aşiretçilik hastalığından daha fazla bir biçimde diğer bütün ulusları ve sistemleri sarmış durumdadır. Sosyal-şovenizm, biraz da sosyalist ülkelerdeki bencilliğin bir ifadesidir. Burada ulusal bencillik ve hatta sistem bencilliğinden bahsedilebilir. Oysa bunlar Kürdistan için, özellikle başlangıçta sınırlayacak özellikler değildir. Tersine Kürdistan, özgür düşünce ve eyleme yönelmenin şartlarına sahiptir. Burada kendimizi mecburen bağlı kılacağımız hiçbir çıkar yoktur. Bu nedenle de şu veya bu çıkarın peşinde koşma durumu da yoktur. Var olanları da başlangıçtan beri gerici gelişmenin kararlarıdır ve eğer özgür eylemde ısrar edilirse hemen atılabilecek ögelerdir.

PKK, böyle bir ortamın üzerinde yükselen harekettir. Belli ki PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmemek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır. Örneğin bir ABD'nin de evrenselliği vardır, ama bu ABD'nin hakimiyeti altındaki bir evrenselliktir. Yine, Sovyetler'in de bir evrenselliği vardır, ama bu da, sosyalizmin evrenselliği biçiminde de olsa bir sistemin belirlenen sınırları içindedir. Ama bizde ulusalcılık konusunda iddia yok denecek kadar sınırlıdır. Sadece var olan kesin iddia, Kürdistan'ı eşit ve özgür uluslar seviyesine getirme gereğidir. Bir özelliği böyle iken, onun da üstünde tamamen insanlık adına düşünebilmede sınırsızlık vardır. Burada doğrular herkese karşı sonuna kadar savunulabilir, kişisel, sınıfsal, ulusal bencil çıkarlardan sonuna kadar kopma gerçekleşebilir ve burada şu açıkça söylenebilir ki, PKK türü hareketlerin doğuşları bu özü sonuna kadar korursa, kaba materyalist yaklaşımla hemen ulus sınırlarına çekilmezse, eylemini insanlık adına –ki bu enternasyonalizmdir– yoğunlaştırırsa, kazanılan her mevziyi dünya devriminin giderek derinleşen yorumuna temel bir zemin olarak hazırlarsa, bu onun evrensel boyutunu güçlendirebilir. Ve bu evrensellik, mevcut güncel kargaşalığı, karışıklığı, tehlikeyi ve çözümsüzlüğü kısmen durdurabilecek örnek olma rolünü oynayan bir başlangıç olabilir. Yani bugün, nükleer tehdit altındaki sosyalist sistemde ideolojik-politik arayış nasıl ki kendisini daha fazla duyuruyor, bugün barış hareketleri, ya-

rın daha başka gelişmelerle kendini zenginleştirecek bir arayışı daha fazla önemli kılıyorsa, yine kapitalist ülkelerde "çevre" hareketlerinin giderek gelişim gösteren bir özelliği varsa, bizim ulusal kurtuluşçuluğumuzun da hem kapitalist ülkelerin ve hem de asıl sorumlu kendileri olmasa da sosyalist ülkelerin de yaşadığı tehlikeleri yaşamama, kendi eylemini hem bir ulusun eşitliği-özgürlüğü temelinde geliştirme ve hem de bunu yoğun bir evrenselliğe ulaştırma özelliği vardır.

Açık ki, evrensellikten bahsederken coğrafik bir özellikten değil, insanın evrenselliğinden, insan türünün maddi çıkarlara dayalı ilişkiler sisteminden daha çok ortaklaşa hareketine ulaşma, güçlü manevi anlaşma ve bütün önemli tehlikeler karşısında birleşmeyi ve dayanışmayı mümkün kılan, herkes için eşitlik ve özgürlüğü esas alan, onu vazgeçilmez bir ilke olarak sürekli gündeminde tutan, fırsatlardan yararlanma adına dar çıkarlara saplanmayan bir mantığa ve ilişkiler sistemine ulaşmak kastedilmektedir. Elbetteki insanlığın çıkarları olan devrimin çıkarları esastır. Ama en has sosyal-şovenizm ve milliyetçiliklerin de bu ad altında geliştirildiği bilinmektedir. PKK bütün bunları aşan, bu temelde kendini sosyalizme ve kapitalist ülkelerdeki ilerici eyleme katan bir harekettir ve bu anlamda da evrensellik yönü belirgindir. PKK bundan böyle de, dar ulusçuluğa ve kaba materyalist yaklaşıma düşmemeye büyük özen gösterecektir. Özellikle, kapitalizmin gerici şiddet kurumlarına tavizkar davranışı ve onların reformist kırıntılarıyla geçinmeyi kabul etmediği gibi, kendini tecrit de ettirmeyecek, tersine giderek kendisini evrenselleştirecek araçları geliştirerek doğuşuna hakim olan özü bütününe de hakim kılacaktır. İşte, PKK'deki tamamlanması gereken olay budur derken, önemle kavranması gereken bir özelliğine değinilmektedir. Evrenselliğe böyle ulaşılabilir.

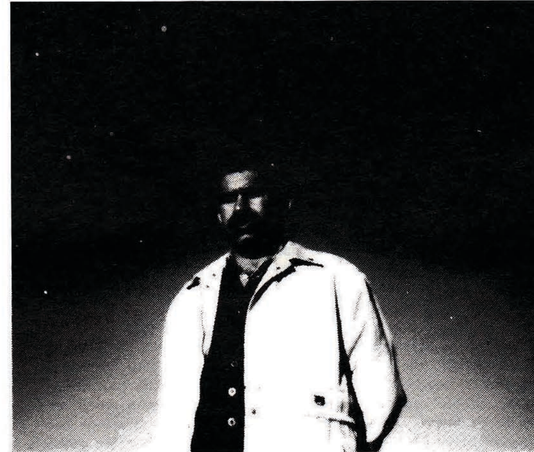
Bunun için gerekli olan büyük eylem potansiyeli nerede bulunacak denilirse, cevabımız, Kürdistan'ın bu konuda son derece bitek topraklar olduğudur. Uygarlığın beşiği olan bu toprak, eğer ısrar edilir ve onun kaderi insanlığın ortak kaderinin iyi bir zemini olarak düşünülürse, buradaki ulusal kurtuluşçuluk son derece güçlü bir evrenselliğin temel taşı haline getirilebilir; sosyalizme yönelmiş olanları da dahil birçok ulusal kurtuluş hareketindeki ve tabii daha çok kapitalizm koşullarında vücut bulan ulusçuluğu da çok aşan, biraz da Ortadoğu halklarına has olan ve onların din ve felsefelerinin başaramadığını gerçekleştirmede ifadesini bulan halkların ve insanların özgürlüğü ve eşitliği temelindeki bir evrenselliği günümüzde tamamlayabilir. Geçmişte dinin de etkisiyle yaratılmış olan halklar arasındaki yakınlaşmayı, güncel koşullarımızın esası üzerinde ve halkların eşitliği ve özgürlüğü temelinde yeni bir kavrayış ve eylemliliğe kavuşturarak evrenselliği tamamlama olayını güçlü bir şekilde yapabilir. Ama bunu, ne sosyalist sistemin kazanımlarını görmezden gelerek, ne de kapitalizmin reformist bir yorum ve uygulamasına kendisini kaptırarak yapmalıdır. Tam tersine, dayandığı toprakların özgünlüğünü sonuna kadar dikkate alan, insanlığın ondan alacağı verimi gösterebilen bir konumda olmalıdır. Bu topraklar insanlığın doğuşunun bu kadar bağlı olduğu bir zemin olarak, insanlığın temel sorunlarının çözümünde de elbette büyük bir rol oynayabilecektir. Bu konuda Kürdistan önemli bir sıçrama zemini olabilecektir. İşte ona bu sıçratma rolü tanınmalıdır. Bu rolü orynatmalıyız.

Bu topraklarda ne yeni bir din çıkabilecek, ne de yeni sosyalizm ve felsefeler icat edilecektir. Sadece dinlerin, felsefelerin ve hatta yanılgılı bilimsel bilgilerin de çözmekte zorluk çektiği sorunlara, tüm insanlık tarihinin gelişiminin olumlu özelliklerini özümseyen ve bunu günümüze taşıran, özellikle de uygarlığın doğuşundan günümüze kadar önemli evreleri yaşamış halklar gerçekliğine doğru bir yaklaşım sözkonusudur. Ortadoğu halklarının devrim sorunlarını (ve genelde günümüzdeki devrim sorunlarını) böylesine özgün ele alan, ne Batı'nın birkaç yüzyıldan beri yarattığı sahte uygarlaşmayı-yabancı tipi kabul eden, ne de henüz tam ulaşılmayan sosyalizmin yetersizliğini yaşayan, bundaki yetersizliği kendi somutunda gideren, kapitalizmin yarattığı tipi ise eski silahlarla savaşarak değil, gerçekten onu aşacak yaklaşımlarla ortadan kaldıran, kendi tarihi kadar güncel olumlu gelişmeleri de buna katan bir eylemin sahibi olunur ve eylemin zemini olarak Kürdistan'da ısrar edilirse, çağa bu biçimde dayatılan Kürdistan, insan umudunun en çok yeşerebileceği bir alan haline getirilebilir. Kürdistan, insan türünün ilk yerleşime geçtiği dönemde de umudun yeşerdiği bir cennet olma rolünü oynamıştır.

Mezopotamya insanlığın cennet özleminin ifadesidir. Bugün aynı Mezopotamya yine bu anlamda bir ükeye dönüştürülebilir. Her ne kadar TC de, GAP'da olduğu gibi ve petrol kaynaklarına yakınlığından ötürü bir umut olarak bakmak durumunda ise de bunun kirliliği, sömürücülük ve çıkarcılığı gözönüne getirildiğinde umut değil, umutsuzluk yaklaşımı olduğu açıktır. Bunu kırmanın ve böylesine bir umut kaynağına dönüştürülmenin de böyle sağlanabileceği açıktır.

O halde, bizim eylemimiz, Kürdistan zemininde ulusal kurtuluşçuluk olarak biçimlense de, çok büyük evrensel özü olan bir hareket olmaya adaydır. Tarih ve çağ bunu zorlamaktadır. PKK'nin somutu da budur ve bunun son derece yoğun anlaşılıp uygulanması gerekmektedir. Eğer PKK gerçeğine dayatılan bütün tarihsel ve güncel zorluklarla başetmek, insanı giderek hiçleştiren ruhu ve biçimlenişi kırmak ve burada büyük insanlığın bazı değerlerinin yeniden yaratılabileceğini ispatlamak istiyorsak yapılması gereken budur ve bu mümkündür. Eylem geliştirilirken böylesine bir evrensellik içinde yapılırsa, gerçekten birçok umuda kaynaklık etmiş bu zeminin güçlü umutlara yeniden kaynaklık etmesi zor olmayacaktır. Kendi eylemimizi, bu eylemimizde somutluk kazanan ve giderek gelişen devrimimizi böyle anlıyoruz. İnsanlığın soylu kazanımlarını asla inkar etmeksizin, fakat ondaki büyük zayıflık, yanlışlık ve özellikle de dar milli, güncel ve karşılıklı çıkar denilen, ama özünde birçok savaşı, yıkımı, çöküşü, bir tarafın yükselişini diğer tarafın ezilişini getiren ilişkilere asla yer vermeksizin kendi bayrağında insanlığın en önemli kazanımlarının ifadesi olarak özgür, eşit ve barışçıl gelişimin ancak soylu eylemle mümkün olduğunu kazıyan, bunu hiçbir zaman gözardı etmediği gibi giderek yetkinleştiren, bunu kendi kişiliğinde bir tip, giderek de bir toplumsal düzenleniş olarak gerçekleştirebilen hareketimiz, belli ki sadece yaşamaya şanslı olmakla kalmayacak, tarihi gelişmenin çok şerefli önde gelen bir gücü de olabilecektir.

PKK'nin kısa tarihçesi, bunun yakın pratikte yaşanmasıdır. Bu tarihçe içinde her yıl başlı başına bir anlam ifade eder. Ama bu yıllar içinde 1986'nın ayrı yeri ve önemi vardır.

1986 yılı eylemliliği, yalnız Kürdistan halkına değil, dünya halklarına da Kürdistan'da soylu bir eylemin yükselebileceğinin kanıtlandığı ve bu eylemciliğin, binlerce yıllık egemen sömürücü sınıfların diktasının son demlerini yaşadığı, emperyalist sistemin en gerici kodamanlarının desteğini sürekli arkasında tutan kara bir rejimin azgın çizmeleri altında gelişim gösterdiği, bu hareketin ezilmesinin hiç de kolay olmadığının gösterildiği bir dönüm noktasını teşkil etme özelliğine sahiptir. Özgür eylemimizin dayandığı direniş, 1987'de artık sökülmemecesine Kürdistan'da kök salmıştır. Bu bakımdan çapı ne kadar küçük gözükürse gözüksün, tarihsel ve bölgesel temele kendini dayatıp buradan evrenselliğe uzanması, 1986'nın bu konuda bir ilan yılı olarak kendini adlandırması çok önemlidir. Denilebilir ki, artık özellikleri, amaçları, boyutları olan direnmenin kendini çorak, çok aç ve susuz hisseden, ama en soylu gelişmeyi vaadeden bu topraklara ve insanına katıketmesi sözkonusudur. Bu yıllarda, büyük şehitlerin yitirilişi ve acısı, ama aynı zamanda da yeni insanlığın doğuşu yaşanmıştır. Dolayısıyla 1986 yılı, tarihe geçmesi gereken direniş kahramanlarının dayattığı bir yıldır; şehitler zincirinin en son halkası ve onların büyük sözcüsü Agit yoldaşın damgasını taşımaktadır. Bu anlamda bizi güçlü kılan olumluluklarla olumsuzluklar arasında kızıl bir şerit oluşturan ve bunu önemli kesimlere duyurtan bir yıldır.

Ve bu yıl, gerçekleşen PKK III. Kongresi'yle direnişin yeni bir zirveleşmesi yaşanmıştır. III. Kongre, Kürdistan'ın insanlık ailesine anlamlı katılımına yön veren, çözümleyen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin evrensel özünü ortaya koyan gerçek bir doruk olmuştur. Kongre sürecindeki çözümlemelerle ulusal kurtuluş mücadelemizin ve bu mücadele biçimindeki bireyin özellikleri daha da netleşmiş, evrensel boyutu incelenerek açığa çıkarılmıştır. Çok zayıf konumda yaşayan bir halkın somutunu arındırma hareketiyle insanlık kültürünün ögelerinin kaynaştırılması deneyi olan III. Kongre, bu anlamda kendine has özellikleri sergilemiş ve rolünü oynamıştır.

PKK hareketi, bütün bunlar üzerinde geleceğe doğru yönelişte iddia sahibi olma gücünü son derece artırmış, bunu kanıtlamış ve insanlığın gündemine ciddi biçimde girmiştir. Belki yine de henüz tecrübesiz ve donanımsızdır, ama iddiası ve eyleminin özü büyüktür. Bu anlamda, önümüzdeki döneme yönelirken, çağrı, daha olgun bir biçimlenişe ve dönemi daha fazla başarılarla kapatmaya yöneliktir. Böylesine özü olan ve böylesine biçimlenmesi gereken eylemin içinde yer alanlar –öncü ve kitlesi–yanına çekmesi gereken yandaşlara yönelik tutumu ve karşısına aldığı hedef her zamankinden daha net ve Partimizin kendine güveni daha fazladır. Burada, bireysel, sınıfsal ve hatta ulusal anlamda kaybedilecek fazla bir şey yoktur. Bilinir ki, büyük amaçlar büyük öğretilere ve o da büyük eylemlere yol açar. İşte şimdi bunu yaşıyoruz. Her türlü gerici-çıkarcı bağlardan kopmuş bir ruh ve mantık, çok çekici sağlam amaçları somutlaştırabilir. Aynı zamanda bu gelişmiş düşünceye, doğru ideoloji ve siyasete yol açabilir ve çok büyük eylemi doğurtabilir. Öncümüzün bugün içinde yaşadığı durum budur.

PKK hareketi, bir yandan çağın inkarcı yaklaşımlarıyla mücadele ederken, aynı zamanda, bunun dayandığı bütün tarihsel temele giderek daha fazla açılan gözler ve duyargalarla yaklaşıyor. Burada insanlığın büyük zayıflık, yanlışlık ve hatalarını görüyor, kendini bundan uzaklaştırıyor ve insanlık için barış ve özgürlüğün garantisini sürekli bayrağında kazıyan, gelişmeye ulaşan bir hareket olarak eylem kapasitesini gün geçtikçe artırıyor. Öncünün bu biçimde gelişimi, olgunlaşması, kitlesini bu temelde hazırlaması ve eğitmesi önemlidir. Öncü kendini çağa bu biçimde katarken, açık ki bunu, basit güncel çıkarlara her şeyi kurban eden bir politikacılığı sonuna kadar reddederek, gerçeği bütün zayıflıklarıyla görüp onu aşma gücüne ulaşarak ve bunu gündemleştiren bir politik kimliğe bürünerek gerçekleştiriyor.

Artık, gelinen aşamada eylemler istenildiğinde sonuna kadar geliştirilebilir, bu gerici hedefin durumuna bağlıdır. Halk savaşının şiddeti, tanımı yapılmış bu hedefe göredir. Bu hedefin yıkılması, insanlık adına büyük bir kabustan kurtulma anlamına gelecektir. Düzenlenecek eylemlerin boyutları, eğer yetenekler sonuna kadar kullanılırsa ulaşılması mümkün ve zorunlu olan hedeflerdir. Bu ise bizim ilkesel özümüzdür. Tüm bunlar, bugün, PKK'nin geleceğe yürüyüşünde her zamankinden daha fazla anlam bulabilen, onun temelini teşkil eden gelişmelerdir. Biz de en az insanlık tarihindeki zayıflıklar ve yanlışlıklar kadar zayıflık ve yanlışlıkları yaşadık ve yaptık. Ama bunları önümüzdeki dönemde de yaymak şart değildir. Zayıflık ve hatalardan daha fazla arınmış, öze uygun biçimlenişi daha güçlendirmiş ve yenilgilerden daha fazla dersler çıkararak zaferlerin şansını artırmış biçimde dönemi yakalayabilir, onu yeniden yaratabiliriz. Açık ki böylesine bir dönemin üzerine yürümek, bu zorluklar ortamında büyük eylemle karşılık vererek, yine yanlışlık ve haksızlıklara doğru cevaplar geliştirerek mümkündür. Yük ancak böyle kaldırılabilir. Bunun dışındaki çıkışların bizi yarı yolda ve çok güç durumda bırakacağını bilmek gerekiyor. Sorunlara böylesine kapsamlı cevap veremez ve bu cevaplar kapsamlı eylemsel yeteneklerimize yansımazsa felaket her an bir karabasan gibi bizi arkadan izleyecek ve hiçbir zaman rahat bırakmayacaktır. Onun için hesap hatası yapılmamalıdır. İster çağdan, isterse tarihten kaynaklanan gerçeğimizin çözümünde öncünün rolünü belirlenen öze uygun oynamasından alıkoyan olumsuzluklarla savaş, doğru ve yetkin verilmelidir. Bunun yanında olumlu yanlar yoğunlaştırılmalı ve geliştirilmelidir.

Mevcut öncünün şekillenmesi, yeni bir toplumun doğuşuna örnek teşkil edecek her şeyi şimdiden oluşturmak durumundadır. Bunun üstesinden ise ancak, büyük bir düşünce ve ruh zenginliği yanında, günlük pratik ilişkilerde de rahatlığı yaratarak, bunun için her türlü çabayı harcayarak, bu konuda bireyin tahammülsüzlüğünü hiçe sayarak, insanın her şeyin esası olduğu ve kendisini bu evrende en uygun biçimde yaşatabileceğine dair yeteneklerine sonsuz güvenle gelinebilir. Parti hareketimizin yeni bir yıldönümüne ve bir bütün olarak yeni bir dönemine doğru yürürken gelmiş olduğumuz seviye budur.

Bugün buna ulaşmış olarak daha rahat ve kendine daha fazla güvenen bir konumda olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Alçakgönüllü olduğumuz kadar olgunuz da. Bu ne boş bir güven ve ne de şu veya bu güce ya da çıkara dayanan bir güvendir. Bu güven, insanlığın hep taze umut yaratan ve böylelikle bir yaşam biçimi olarak dinde, felsefede ve bilimlerde ifadesini bulan evrensel özüne verdiğimiz bir karşılıktır. Bunun bizi yaşatacağına inanıyor, tüm Partilileri ve kitlemizi, kendi gerçeklerimizi bu biçimde kavrayıp uygulamaya çağırıyoruz. Bu günlere gelmeyi başaran hareketimiz, bundan sonrasını da daha üstün başarılarla dolu kılmasını bilecektir.

2. *Ovacık Katliamı: 8 İlerici Daha Katledildi*

TÜM İLERİCİLER, DEVRİMCİLER, YURTSEVER, DEMOKRAT GÜÇLER BU OYUNA DUR DEMELİDİRLER!

Dersim'in Ovacık ilçesinde kısa bir süre içinde toplam 17 devrimcinin şehit düşmesiyle sonuçlanan iki katliam yaşandı. Ağustos ayında 9 devrimcinin katledilmesinden sonra kasım ayı sonlarında da, sömürgeciler, büyük bir zafer kazanmış edasıyla 8 kişiyi daha vurduklarını açıkladılar. Gerçekten de sömürgeci burjuvazinin Türk solu üzerindeki oyunlarında kazandıkları başarıyı yansıtıyordu. Çünkü olay, bir ölçüde Türk solu üzerinde kazanılan zaferin bir parçası ve sonucudur. Kahramanca direnerek şehit düşen devrimcilerin kahramanlıklarına en ufak bir gölge düşürmekten ısrarla kaçınarak ve direnişlerine leke sürmek isteyenlerin karşısına çıkarak, aksine direnişe duyulan saygının gereği olarak, olayı siyasal, örgütsel gerçekliği içinde ele alıp değerlendirmek, anlamını ortaya koymak gerekmektedir.

Şehit düşen insanların yiğit direnişi, sömürgeci faşizmin teslimiyet ve ihanet dayatmalarına verilen anlamlı bir karşılık olduğu gibi, devrimci direnişçiliğin ve savaşın egemen kılınması için, sorumluluk duyan herkese yapılan çağrıdır da. Sadece vurulanların halkımızın bir parçası olmasından dolayı değil, esas olarak bu çağrıya duyduğumuz saygıdan ötürü, gücümüz ölçüsünde olaya yol açan nedenleri izah etmeyi ve doğruları göstermeyi görev biliyoruz. Gerçek şu ki, bu görev bizden önce bu kişilerin içinde yer aldığı harekete ve genelde Türk solu'na düşüyordu. Ama bu göreve sahip çıkılmadığı gibi, sahip çıkılmamasının kendisi bile olayın en önemli nedenlerinden biridir. En azından pratik olaylardan hareket ederek kendilerine yönelip, sorumluluk duyarak gerçekleri bulmaya çalışsaydılar, bu tür acı sonuçlar fazla yaşanmayacak ve biz de bu tarzda bir yazı yazma gereği duymayacaktık. Elbetteki bu eleştiriler biraz da olsa devrimci özünü, hatta insanlık özelliklerini koruyanlaradır; yoksa sol adına çoktan düşmanla işbirliğine girenlere değil. Çünkü onlar zaten olayın suçluları arasındadırlar. Ne var ki, Türkiye devrim ve halk şehitlerinin anılarına sahip çıkmak ve bunun gereklerini yerine getirme görevi de bugün PKK'ye düşmüştür. PKK bunu yaparken devrimci bir görevi yerine getirdiği inancındadır ve bundan da gurur duymaktadır.

Açık ki, devrimci mücadele içinde çok daha büyük kayıplar verilir. PKK bu tarzda birçok kayıp vermiştir. Bunlar savaşın doğal bir sonucu ve devrimin bir bedelidirler. Bu anlamda –her kayıpta kendi payımızı ortaya çıkarma görevimiz olsa da– fazla yadırganacak yanları yoktur. Ama, düşmana karşı etkili bir mücadele içinde olunmadan, ciddi bir savaş yürütmeden bu tür kayıplar vermek son derece üzücü ve bir o kadar da düşündürücüdür. Bu noktada, köklü eleştiri, özeleştiri ve değerlendirmelere gitmek zorunludur. Fakat bu hareketlere egemen olan mantığın sahipleri böyle bir sorumluluk göstermedikleri gibi, salt kendi hataları ve güdülerinden dolayı halkın onca değerli evladının sömürgecilerce katledilmesinden hiç acı duymamakta, hatta bırakalım kendilerine yönelmeyi, düşmanla flört etmekten ve birçok insanı buna kurban etmekten çekinmemektedirler. Ama açık ki halk bunların hesabını er-geç soracak ve bu hesap ağır olacaktır.

8 devrimcinin katledilmesinin nedenlerini bu gerçekler içinde aramak gerekir. Anılarına bağlı olmak ve sahip çıkmak bunu emreder. Ajitatif anı yazıları, afişler, sloganlar ya da "konsolosluk basma"lar anıya sahip çıkmak için yeterli değildir. Hele bunlar bir de özü gizlemenin aracı yapılırsa (ki çoğunlukla öyle yapılıyor), bu bir alçaklıktan öte bir şey olmaz.

Olayın nedeni ne sömürgecilerin güçlülüğü, ne ortamın elverişsizliği, ne coğrafya ve ne de halk olur. Bunların tümü şu ya da bu tarzda etki etse de, asıl neden hareketin kendisinde aranmalıdır. Pratikte görülen neden, basit ihbarcılığa karşı mücadele düzeyine indirgenen sakat mücadele anlayışının bir sonucu olan siyasal amaç ve perspektiften yoksun, dağınık, kuralsız, rastgele, legal çalışma ve hareket tarzıdır. Bunlar taktiğin pratikte somutlaşmasıdır. Lafta ne kadar konuşulursa konuşulsun, ne kadar halk savaşından, ordusundan, gerilla savaşı, üsleri ve komutanlıklarından bahsedilirse edilsin, pratikte yapılan, ihbarcı denilen tek tek insanların vurulmasından veya "avare dolaşan asi gruplar"dan öteye bir şey değildir. 12 Eylül sonrası hemen tüm örgütler geri çekilmeyi (çoğu bu adla kaçkınlığı) temel alır, hazırlık süreci içine girerken, bu hareket, kuru köylü kabadayılığı ve böbürlenmesini andırır bir tarzda "ben kaçmayacağım, silahlı savaş yürüteceğim" dedi. Ve başta PKK olmak üzere herkesi kaçkınlıkla suçladı. Fakat koşulların silahlı mücadele için çok daha olgunlaştığı ve PKK'nin pratiğiyle bunun ispatlandığı koşullarda ise, "cunta istikrar sağlamıştır, silahlı mücadele yürütülemez" deyip geri çekilerek hazırlık sürecini başlattı, pasif savunma içine girdi. Ama ortam kızışmış, pratik olarak bir savaş durumu yaşanıyordu. Savaşmadan yaşamanın dahi olanakları kalmamıştı. Bu koşullarda temel alınan silahlı şiddeti dıştalayıcı taktik, teslimiyetin resmen kabul edilmesidir. "Taktik" bu olmasına, silahlı mücadele yadsınmasına rağmen, pratikte tüm güçlerini sayıları 20-25'e varan bir-iki silahlı grup biçiminde örgütleyip hareket ettirerek mücadele düzeyi ile örgütlenme arasına korkunç bir çelişki sokulmaktaydı. Bu bir de (ve kaçınılmaz olarak) yanlış çalışma ve hareket tarzıyla birleşince, peşpeşe darbe yemek de kaçınılmaz oluyordu. Nitekim ciddi bir eylemlilik içine girmeden ard arda ve aynı alanda iki büyük darbe yemiş, 1985 yazından bu yana 30'a yakın kayıp verilmiştir.

Başta da belirttiğimiz gibi, bu sadece pratikte görülen durum. Belli ki durum sadece dış görüntülerle izah edilemez. Ve bu hiçbir zaman yeterli bir neden de olamaz. Görüntünün kendisi de hareketin içinde bulunduğu durumdan kaynaklanıyor. Nedenleri, esas olarak hareketin kendi gerçekliğinde bugün içinde bulunduğu durumda ve tehlikeli bir hal alan konumunda aramak gerekir.

Kendisini TKP-ML ismiyle tanıtan bu hareketin şekillenmesi 1960'lı yılların sonlarında başlar. Kemalizmin bir uzantısı biçiminde gelişen Türkiye sol hareketinin tarihine bakıldığında bu hareketin, olumsuzluklarına rağmen birçok olumlu özellikler de taşıdığı görülür. Aynı dönemde doğan, resmi düzen içinde bir sola ve reformizme tepki biçiminde gelişen diğer hareketler gibi, bu hareket de olumlu bir çıkış yapmak istemiş, "şafak revizyonizmi"nin kemalist çizgisine bir tepki biçiminde gelişmiştir. Türkiye solu'nu sımsıkı saran reformizme karşı hareket, kendisine devrimci şiddeti, ihtilalciliği temel almak istemiş, bu anlamda devrime samimi bir yaklaşım içinde olmuştur. Fakat aynı dönemde olumlu çıkış yapan diğer hareketler gibi, bu hareket de birçok zayıflığı aşamamış, Kemalizmin çeperlerini tamamen kıramamış, Türkiye devriminin temel sorunlarına köklü yaklaşımlar geliştirememiş, Kürdistan ulusal sorununda Kemalizmin bakış açısını aşamamış ve sonuçta darbe yemekten kurtulamamıştır. 12 Mart döneminde faaliyetlerini Kürdistan'ın kırsal alanlarına taşırma sürecinde, önderlerinin hemen tümü ya tutuklandı, ya da sömürgeciler tarafından katledildiler. Böylece başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan bu hareket kendisini yeterince formüle edemeden İbrahim'in katledilmesiyle büyük bir darbe yedi.

Hareketin Kürdistan'a yönelmesi ve Kürdistan'daki faaliyetlerine geçmeden önce bazı şeylere kısaca değinmekte yarar var: 12 Mart döneminde "Özel Harp Dairesi", özellikle ihtilalci çıkış yapmak ve bu temelde yasal zemini aşmak isteyen hareketlere karşı özel bir politika uygulamaktadır. Politikanın özü, hareketlerin lider kadrolarını imha etmek ve kalanlarını da cezaevlerinde ıslah edip uysallaştırmaktır. Bu politika, hareketlerin Kemalizm ve Türkiye'deki devlet yapısının özünü doğru tahlil edip kavrayamaması ve bu temelde doğru mücadele anlayışları geliştirememesiyle de birleşerek tam başarı kazandı. Dönemin ihtilalci çıkışlarının liderleri imha edilirken, kalanlar cezaevlerinde büyük oranda ıslah edildiler. Bu temelde çıkarılan '74 "affı"yla, hemen tüm hareketler cezaevlerinde parçalanmış olarak çıktılar. Ve bu parçalardan bir taraf (HK-HY-HB gibi) düşmanın uzantısı oldu.

TKP-ML de aynı süreci yaşadı. İbrahim KAYPAKKAYA'nın ölümüyle birlikte lidersiz kalan hareket, cezaevinde, "Halkın Gücü" ve "Halkın Birliği" biçiminde ikiye bölünmüş olarak çıktı. Başını cezaevinde teslim alınarak ajanlaştırılmış unsurların çektiği "Halkın Birliği" geçmişin eleştirisi adı altında, başta halk savaşı ve partileşme konusu olmak üzere İbrahim KAYPAKKAYA'ya ait olumlu ne varsa ona saldırarak tüm geçmişi ve kazanımları inkar etti ve süreç içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı bir milis gücüne dönüştü. İ. KAYPAKKAYA'nın ilkelerine bağlı kaldığını iddia eden ve "halk savaşı", "kızıl siyasi üs" sloganlarını dilinden düşürmeyen ve daha sonra "Partizan" ismini alan kesimse, pratikte bunun gereklerini yerine getirme, geçmişin tutarlı eleştirisini yaparak, KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini daha da geliştirip eyleme geçirme bir yana, tersine onun direnişçi özünden adım adım uzaklaşmaya başladı. Pratikte, silahlı mücadele diyerek yaptığı şeylerle KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini iyice sulandırdı ve halk savaşı anlayışını yozlaştırdı. Başka ülke devrimlerinde uygulanan yöntemleri dogmatik tarzda olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da uygulamaya kalkıştı ve bu açmaz içinde sadece yıllar değil, örgütün önde gelen birçok yiğit kadrosu da heba edildi. Böylece örgütte muazzam bir önderlik boşluğu doğdu ve giderek bir yozlaşma gelişti. Bu ortamdan da yararlanan birçok ipsiz-sapsız örgütü ele geçirmeyi başardı. İşte Kürdistan'da İ. KAYPAKKAYA tarafından başlatılan ve katledilmesinden sonra bir dönem kesintiye uğrayan çalışmalar, (İbrahim'in izinde yürüme adıyla) daha çok bu örgüt tarafından sürdürüldü ve örgütteki gelişmeye paralel bir gelişme izledi.

Türkiye solu içinde kırsal alana ilk yönelen hareketlerden biridir. Bu, hareketin toplumsal karakterine bağlı bir olaydır. Bilindiği gibi, o yıllarda devrimci hareket esas olarak aydın-gençlikle sınırlıdır. Küba ve Vietnam devrimleri ile Filistin kurtuluş hareketi, ilerici gençlik üzerinde büyük etkiye sahipti. Bu deneyimleri model alan ve buralardaki mücadele yöntemlerini sloganlaştıran THKP-C ve THKO hareketleri gençliğe daha çekici geliyordu. Esas olarak da, ihtilalcilik biçiminde gelişen THKP-C ve devrimci gençlik hareketi biçiminde somutlaşan THKO, bu yapılarından dolayı gençliğe daha yakındırlar ve onların eğilimlerini daha çok yansıtmaktadırlar. Bu iki olgu birleşince ihtilalci gençlik daha çok bu iki hareketin etrafında kümelenir. Model olarak Çin devrimi deneyimini ve mücadele yöntemlerini alan ve devrimci bir köylü hareketi biçiminde somutlaşan TKP-ML, bu özelliklerinden (ağırlıklı olarak toplumsal-sınıfsal karakterlerinden dolayı) gençlik içinde fazla gelişme sağlayamaz. Bu durum 12 Mart döneminin ağır baskıları ve hareketin "halk savaşı", "kızıl siyasi iktidar" anlayışlarıyla birleşince, hareket kırsal alana çekilmeye başlar. Kırsal alana çekiliş, aynı zamanda hareketin sınıfsal temeline oturma çalışmalarıdır ve bu çalışmalar ilk olarak Kürdistan'da başlar.

Çalışmaların, Kürdistan temel alınarak başlatılması tesadüf değildir. Yine bunu da hareketin karakterine ve Kürdistan'ın gerçekliğine bağlamak gerekir. Kürdistan, köylülüğün egemen olduğu sömürge bir ülkedir. Devrim dışında değişik yöntemlerle çözülemeyecek olan ulusal ve toplumsal sorunları vardır. Bu nedenle çelişkiler çok daha barizdir. Sömürgecilik ve yerli feodal-komprador kesimler işbirliği içinde ağır bir ulusal, sınıfsal baskı ve sömürü uygulamaktadırlar. Kendisini dayatan ulusal sorunu vardır ve bu özünde bir köylü sorunudur. Köylülüğün (köklü çözümünü demokratik devrimde bulan) sorunlarının hiçbiri çözülmemiştir. Feodal sömürü ve ağalık egemendir. Ulusal baskıya en çok maruz kalan köylülük, feodaller tarafından korkunç bir sınıfsal sömürüye, baskıya tabi tutulmakta ve feodaller bunu sömürgecilikle işbirliği içinde yapmakta, onlardan destek görmektedirler. Her türlü gerilik ve sefalet yaşanmaktadır. Bunlardan dolayı köylülüğün hem devletle, hem de feodal-komprador kesimlerle derin çelişkileri vardır. Kürdistan'ın bu özellikleri hareketin karakteriyle bütünleştiğinden, TKP-ML kendisine Kürdistan'ı temel almak istedi ve çalışmalarını esas olarak bu alanda başlattı.

İlk çalışmalar ağalığın egemen olduğu Siverek ve Diyarbakır alanlarında yürütülür. Fakat gelişme sağlanamaz. Çünkü bu hareket Kürdistan koşullarında değil, Türkiye'de doğmuş ve şekillenmiştir. Kendisine Kürdistan gerçekliğini temel almamış, bu gerçekliğin gerektirdiği yönelime girememişti. Kısacası Kürdistan'a yabancıydı. Kürdistan'da, Kürdistan ve Kürt gerçekliğinin inkarı temelinde örgütlenmek istiyordu. Her şeyden önce, Kürdistan halkının mutlaka çözülmesi gereken ulusal sorunu, kendi kaderini özgürce belirleme sorunu vardı. Fakat bu soruna doğru bir yaklaşım geliştirilememiş, doğru çözümler önerilememiş, ulusun kendi kaderini özgürce ve devrimci bir tarzda çözümü konusunda doğru devrimci anlayışa ulaşamamıştı. Aksine, özünde tüm bunların yadsınması sözkonusuydu. Ulusal, tarihi ve toplumsal olarak birbirinden farklı iki ortama aynı çözüm öneriliyor, Kürdistan gerçekliği hiç dikkate alınmadan Türkiye için öngörülen, olduğu gibi Kürdistan'da da uygulanmak isteniyordu. Kürdistan ayrı bir gerçekliği, bu hareket ayrı bir gerçekliği yaşıyordu ve birbirlerine uymuyorlardı. Bundan dolayı, bu hareket, Kürdistan gerçekliğinin, ulusal özellik ve duyguların canlı olduğu alanlarda gelişme sağlayamadı. İ. KAYPAKKAYA'nın bu alanlara gelirken, Kürdistan gerçekliğini yeniden incelemeye, ulusal soruna doğru yaklaşımlar geliştirmeye çalıştığı, bu yönlü çalışmalar içine girdiği, hatta daha sonra ortaya çıkan "KAWA"nın kurucularının İbrahim'in bu çalışmalarından esinlendiği, bu çalışmaların ürünlerini temel aldıkları söylenir. Fakat pratikte bu yönlü değişmeler görülememiş, İbrahim'in katledilmesinden sonra da bu yönlü çalışmalar sürdürülememiştir.

Kürdistan'ın ulusal özellikleri güçlü olan alanlarında fazla gelişme sağlayamayan TKP-ML ve takipçileri Dersim'e yüklendiler ve burada sonuç almayı başardılar. Dersim, Kürdistan'da kemalist politikanın en fazla vücut bulduğu, başarı sağladığı bir alandır. Türk egemenliğine karşı Kürdistan'ın en son direnme noktalarından biridir. 1938 direnişi tasavvur edilmesi bile zor olan büyük bir katliamla bastırılır. Ana rahmindeki çocuktan 80'lik ihtiyara kadar, kadın-erkek onbinlerce insan katledilmiş, kalanlar sürgüne gönderilmiştir. Çok büyük direnişlerle büyük ihanetler iç içe yaşanmıştır. Direnişin bastırılmasıyla yenilen sadece Kürt insanı olmamıştır; halkın kendisine güven duygusu, isyancı özellikleri de yenilgi almıştır. Katliam onbinlerin ölümü ve sürgünlerle durmaz, yeni biçimlerle devam ettirilir. "Süngü artıkları" üzerinde amansız bir "beyaz katliam" geliştirilir. Denilebilinir ki, bu, 38'in kanlı katliamından daha tahripkardır. Türk devletinin Kürdistan'daki ulusal yayılma-Türkleştirme politikasında Dersim pilot bölge olarak alınır. Ne pahasına olursa olsun Dersim'de Türk ulusunun bir maketi yaratılmak istenir. Ana-babaları öldürülen küçücük bebeler okullara doldurularak, tarihsel-ulusal gerçekliklerinden soyutlanıp Türkleştirme uygulamalarına tabi tutulur. Halk her zaman yeni bir "38" tehdidi altında tutularak kendi değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılır. Kürt ve Kürdistan'a ait her şeyin anılması bile yasaklanır. Bir yandan jandarma süngüsü, diğer yandan satın alınan din adamları eliyle bu politika tüm topluma dayatılır.

1970'lere gelindiğinde, Kema-

lizm, Dersim'de artık büyük oranda başarı kazanmıştır. Dersim, "beyaz katliamın" en başarılı uygulandığı alan olur. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında bir Türk olarak yetiştirilen, Türk gibi yaşayıp düşünen, sömürgeci kemalist kültürle yüklü, kendi ulusal ve tarihsel gerçekliklerine tümden yabancılaştırılmış bir aydın kesim oluşmuştur. Türkçe, Türkiye'dekinden bile daha düzgün konuşulur ve bu medenileşmenin, aydınlaşmanın ölçütü olarak kabul edilir. Okur-yazar oranı -Türkiye illeri de dahil– en yüksek olan yerlerden biridir. Sömürgeci eğitim ve kültür temelinde, yukarıdan aşağıya, maddi temeli olmayan, çarpık ve bu nedenle her türlü yozluğun gelişmesine açık suni bir sosyalleşme gelişmiştir. Kürt ve Kürdistan kelimeleri ağza dahi alınamamakta, hemen herkes kendisini Türk saymaktadır. Kürtlüğe ait özellikler sınırlı olarak, yolların ve okulların ulaşamadığı şehir merkezlerine uzak dağlık alanlarında yaşanmaktadır. Buralarda da gençlik esas olarak bunun dışındadır ve Kürtlük de alevicilik olarak yorumlanmaktadır. Kısacası Kemalizm egemen olmuş, toplum kendi gerçeklerine önemli oranda yabancılaştırılmış, her türlü yabancı akımın ve yozlaşmanın boy vermesine uygun zemin oluşturulmuştur. Türk bujuva partileri bu zemin üzerinde örgütlenip yer edinirler.

Kemalizmin yarattığı bu ulusal yabancılaşma zemini, Türkiye solu'nun da dayandığı esas temel olur. Burjuvazinin Misak-ı Millicilik anlayışını olduğu gibi benimseyen Türk solu'nun hemen tüm grupları, daha 1960'lardaki TİP çalışmalarından başlayarak, Dersim'e girer ve Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde varlık bulurlar. Sömürge Kürdistan'da "Bağımsız Türkiye" sloganını bayraklaştıran bu "sol"un Kürdistan'daki işlevi, devrimcilik adına Kemalizmin düşünsel ve giderek maddi egemenliğine hizmet olmuştur. Ve bu işlev en çok Dersim'de gerçekleşmiştir. Bu bir anlamda kaçınılmazdır da. Kürdistan'da Kemalizmin zemini üzerinde varlık bulan bu kesimlerin, sömürgeci egemenliğe karşı çıkmaları, köklü bir eleştiriye tabi tutarak ona yönelmeleri beklenemez; çünkü bu, onların kendi varlık koşullarına, temellerine yönelmeleri olur. Aksine, kendi temellerini güçlendirmek istemişlerdir ve dolayısıyla sömürgeci egemenliğin devamından yana olmuşlardır.

Aynı durum TKP-ML için de geçerlidir. Kürdistan'ın diğer alanlarında gelişemeyen bu hareket de, Dersim'deki ulusal yabancılaşma ortamında, Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde gelişme olanağı bulur. Dayandığı temellerin güçlenmesi, sömürgeci egemenliğin varlığına, güçlülüğüne bağlıdır. Bu egemenlik ve yarattığı tahribat bunların varlık koşuludur. Dolayısıyla bu güç de kendi temellerini güçlendirmek için sömürgeciliğin tahribatlarını derinleştirmek zorunda kalmıştır. Açık ki, bu bir niyet sorunu olmaktan öteye, Kürdistan'da varlık gösterme biçiminin ortaya çıkardığı bir durumdur. Kürdistan gerçekliğinin inkarı temelinde Kürdistan'da varlık kazanmaya çalışan her güç, şu ya da bu tarzda sömürgeciliğe hizmet etmek zorundadır. Bu olgu kavranmadan, "Ben Türk devletinin Kürtleri ezmesinden yana değilim, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesine taraftarım" demek hiçbir şeyi değiştirmez. Denilebilinir ki, bu konuda en bağnaz tavrı "Partizan" göstermiştir. Sömürgecilerin Dersim'de yarattığı tahribata yönelik her devrimci eleştiri ve çıkış doğrudan bu gücün temellerine yönelik olduğu için, büyük bir tepkiyle karşılamıştır. Başından beri konumu böyle olan bu gücün, bu konumundan uzaklaşmadıkça sömürgecilere karşı ciddi bir tavır alamayacağı, aksine onlarla uzlaşma içinde, Kürdistan halkına ve kurtuluş mücadelesine düşmanlık yapacağı başından bellidir. Nitekim yapılan da bu olmuştur.

Dersim'de İbrahim'in başlattığı çalışmalar, ölümünden sonra esas olarak TKP-ML'nin, daha sonra "Partizan" ismini alan kanadı tarafından sürdürülmüştür. Dersim'de ilk faaliyet yürüten örgütlerden biridir ve çalışmasını başından beri kırsal alanda sürdüren bir güçtür. Kırsal alana erken giriş, bu alanların çok yoksul yapısı ve hareketin ihtilalci görünüşüyle birleşince, kısa sürede kırsal alanda belli bir gelişme sağlayabilmiş, yoksul kesimlere mensup ve ihtilalci bir öze sahip birçok genci etrafında toparlayabilmiştir. Bu gelişmelerden umuda kapılan hareket, Dersim'i tüm faaliyetlerinin merkezi olarak almış, güçlerinin ağırlıklı kesimini burada tutmuş ve Çin devrim deneyini dogmatik tarzda uygulama çalışmalarında Dersim'i, "gerilla" ve "kızıl siyasi üs" bölgesi olarak ilan etmiştir. Biraz da bu tespitlerin sonucu olarak, diğer alanlarda fazla gelişme göstermeyen hareket, giderek hızla Dersim'le sınırlı olmaya, yerelleşmeye başlamış ve bir Dersim örgütü haline gelmiştir. Türkiye'de bile çalışmaları esas olarak Dersim'den oralara gidenlerle sınırlanmış, Dersimliler nerdeyse "Partizan" orda olmuştur. Öyle ki halk dahi bunları "Tunceli KP-ML" veya "Tunceli İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu" ("T"İKKO) olarak anmaya başlamıştır.

Yerelleşmede, bu süreç içinde hareketin önde gelen birçok militan kadrosunun, sömürgeciler tarafından çeşitli biçimlerde katledilmesinin de rolü olmuştur. 1977-80 sürecinde, Cemil OKA, M. Zeki ŞERİT, İsmail HANOĞLU gibi birçok yiğit önder kadrosu, hareketin dogmatik mücadele anlayışı ve buna denk düşen çalışma tarzı sonucu şehit düşmüş, harekette bir önderlik boşluğu doğmuştur. Bunun sonucunda, yine bu süreç içinde cezaevlerinde şüpheli bir tarzda kaçan bir-iki unsur, hareket içinde etkinlik geliştirmişlerdir. Bunların hareket içinde etkinlik kurmaları sonrasında, harekette de giderek bir yozlaşma gelişmeye başlamış, ilk etapta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşı-devrimci ve düşman olarak ilan edilmiş (fakat bu alt düzeydeki kadro ve savaşçı yapısınca fazla benimsenmemiştir), hemen peşinde önder kadrolarından Orhan BAKIR'ın esrarengiz bir tarzda öldürülmesi gündeme gelmiştir.(1) Aynı süreç içinde hareketin direnişçi özünden uzaklaşmaya başladığı, örgütün kadro yapısında bir yozlaşmanın, saflarda ahlaksal çöküntünün geliştiği ve tüm bunların kitle ilişkilerine yansıdığı, kırsal alanın yozlaşmış kesimlerine dayanma biçiminde bir ilişkinin ön plana çıktığı görülür. Bu gelişmeler ortamında hareket içinde bir de bölünme (Bolşevik Partizan) gerçekleşir. Hızla bir eşkiya hareketine dönüşme sürecine girilir.

12 Eylül dönemine girerken örgütün genel görünümü yukarıda belirlediğimiz gibidir. 12 Eylül darbesi karşısında hemen tüm örgütler hazırlıksız yakalandı, ağır darbeler aldılar ve örgütlenmeleri büyük oranda dağıldı. Bu durumda, yine hemen tüm örgütler zorunlu olarak geri çekilmeyi, yurt dışına çıkış (bazılarının farklı amaçları olsa da), toparlanma ve hazırlık sürecini başlatırken, "Partizan", "silahlı savaşım vereceğim" diyerek güçlerini Dersim'e topladı. Ve "herkes kaçtı, ben içerde kaldım, savaş sürdürüyorum" diye bir böbürlenme hastalığına tutuldu. Ama gerçek hiç de böyle değil. Cuntaya karşı tek eylem gerçekleştirmedikleri halde birçok dürüst insan sömürgeciler tarafından katledildi. Biraz sıkışınca örgütün şefleri, kapağı Avrupa'ya atarken, kadro ve savaşçılar cuntanın saldırıları karşısında örgütsüz ve donanımsız bir tarzda imhaya terkedildiler. "Partizan"ın cuntaya karşı eylem adına yaptıkları ise, muhbir oldukları iddiasıyla, bolca muhtar vurmak oldu. Rastgele yapılan bu eylemlerle bir yandan örgütün dürüst unsurları oyalanırken, diğer yandan toplumda tam bir kaos ortamı yaratıldı. Kim ajan-muhbir, kim değil, bunlar neye göre belirleniyor, ölçüt nedir, her şey birbirine karıştı. Toplum, kitleler şaşkın ve suskun, yer yer bazıları, bazı uyarılarda bulunacak olsa, bu onun "ajan" damgası yemesine yetiyor.

Bu koşullarda örgütün lideri Süleyman CİHAN ve Veysel UYAR gibi birçok savaşçı kadrosu katledilir. Örgüt tümden geçmişi karanlık bazı tiplerin denetimine girer. Bu süreç cuntanın tüm sol üzerinde sistemli bir tasfiye ve teslim alma uygulamalarının da hız kazandığı bir süreçtir aynı zamanda. 12 Eylül burjuvazisi, Türkiye solu'na ölümcül darbeler vurmuş, dizinin altında büyüyen bu yaramaz çocuğu ıslah etmek için cezaevlerinden Avrupa'ya uzanan bir tasfiyecilik uygulaması başlatmıştır. Bu uygulama başarılı olur ve sol büyük oranda terbiye edilir. Sol içinde örgütlenerek kimini "eşekleştirir", kimini ise daha beter eder.

12 Eylül sonrası, sömürgecilerin tasfiye çabalarının hız kazandığı bir dönemde, başlangıçta sol saflarda esas olarak iki eğilim belirir. Bunlardan birincisi, devrimci direniş biçiminde somutlaşan ve süreci direnişe hazırlık olarak alan, ağırlıklı olarak PKK tarafından temsil edilen ve FKBDC platformunda somutlaşan eğilimdir; diğeri ise reformizm, teslimiyetçilik biçiminde somutlaşan, mülteciliği öngören, Türkiye'de 12 Eylül öncesi koşulları oluşana kadar beklemeyi salık veren eğilimdir. Başlangıçta FKBDC içinde yer alan bazılarının da katılımıyla bu eğilim kendisini TKP önderlikli "Sol Birlik" biçiminde somutlaştırdı. Yine "Devrimci İşçi" bu eğilimin açık tasfiyecilik biçimindeki diğer bir ucu oldu. Bu iki eğilim arasında, ne dediği, ne yapmak istediği belli olmayan, kendisini formüle edememiş, ortamı bulandırmaktan başka bir şey yapamayan ara oluşumlar vardır. Kimsenin ciddiye almadığı bu oluşumlar yine kendilerini dünyanın merkezi saymaya devam ederler. "Partizan", bu oluşumların en tipik örneğiydi ve "iki cami arasında beynamaz" bir görünüm arzediyordu. "Ben komünist partisiyim, diğerleri de kendilerini küçük-burjuva vb. örgütler olduğunu kabul etsinler ve benim önderliğimde bir cephe olsun" anlayışıyla hareket ediyor ve tüm cephe ittifak çalışmalarına karşı çıkıyordu. Görünüşte bunun ideolojik-politik çarpıklıktan kaynaklandığı sanılabilir. Fakat işin özünün böyle olmadığı daha sonra PKK'ye karşı tavırda ortaya çıktı. Sonuçta teslimiyeti savunma eğiliminde ara oluşumlar da sömürgeciliğin yedeğine girmekten kurtulamadılar ve bunların tümü TC'nin güdümünde PKK'ye karşı –resmen ilan edilmemiş– bir cephede birleştiler.

Böylesi bir ortamda PKK'nin yeniden ülke içinde devrimci direnişi başlatması ve özellikle de bu direnişi gerilla savaşı düzeyine çıkaran 15 Ağustos Atılımı, "sol"un (ve bu arada "Partizan"ın) içinde bulunduğu durumun özünü açığa çıkardı. O zamana kadar birbirine "düşman" olan birçok grup bir anda bir araya gelip PKK'ye karşı ortak bildiriler dağıtmaya, ortak saldırı düzenlemeye başladılar. Kürdistan kurtuluş mücadelesi karşısında, Türk solu açıkça kendi burjuvazisinin yanında yer almıştı. Bu gruplar içinde "Partizan" ilginç bir görünüm sergiliyordu. O zamana kadar "silahlı mücadele, halk savaşı, gerilla savaşı" terimlerini dilinden düşürmeyen, başta PKK olmak üzere herkesi bu konuda cuntaya karşı teslimiyetçilikle ve kaçkınlıkla suçlayan "Partizan", Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi karşısında feryadı basıyor, silahlı eylemleri "sosyal-emperyalizmin oyunları, zamansız ve karşı-devrimci" ilan ediyordu. Tavır, sadece belirleme düzeyinde kalmıyor, pratiğine de yansıyor, kitle içinde "TİKKO"nun silahlarını "karşı-devrimci PKK"ye çevireceğinin propagandası yapılıyordu. Pratik gelişmeler, bunları "Partizan"ın kendiliğinden söylemediğini, sömürgecilerin söylettirdiğini ortaya koymaktaydı. Dersim bu konuda ilginç gelişmelere sahne oluyordu. Bu süreçteki pratik gelişmeleri biraz daha yakından izleyen herkes bunu rahatlıkla görmekteydi.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, 12 Eylül sonrasında, "Partizan", "savaş vereceğim" iddiasıyla güçlerini Dersim'e topladı. Gerçekten de bir savaş verilir; fakat bu örgütün başına çöreklenenlerin, örgütün dürüst unsurlarını bitirme, örgütü tümden yozlaştırma savaşıdır. Bu duruma tepki duyan birçok dürüst insan örgütten ayrılır. Örgütte hızla bir yozlaşma gelişir. Halkın bu duruma tepki gösterdiği yerlerde, örgüt, tehdit ve baskıyla insanları susturma yoluna gider. "Partizan"-ın şahsında, halkın devrimcilere ve devrimci mücadeleye olan güveni sarsılır. Kır küçük-burjuvazisinin yozlaşmış kesimleri örgütün dayandığı esas kesim olur ve "Partizan" bu kesimin temsilcisi, kırın yozlaşmış kesimlerinin hareketi durumuna gelir. Başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan hareket bu konumundan uzaklaşmış, siyasal muhtevasını yitirmiş, kır küçük-burjuvazisinin en yoz kesimini temsil eden bir eşkiya hareketine dönüşmüştür. Diğer örgütler (esasta PKK), yurt dışına çıktığında halkın sığınabileceği ve "Partizan"ı frenleyebilecek bir güç de yoktu.

Direniş ve savaş adına yapılan, halkı bundan vazgeçirme çabası olmuştur. Türk sömürgeciliği "38" sonrası hep "Dersim'de bir daha bana kurşun sıkılmaz, sıkılmamalı" anlayışıyla hareket etmiştir. 12 Eylül sonrası "Partizan"ın topluma egemen kılmaya çalıştığı anlayış da budur. Bu dönemde, "devlete karşı mücadele ediyorum" dediği halde devletin resmi güçlerine karşı tek ciddi eylem geliştirilmemiş, halkta, "devlete kurşun sıkmayan bir devrimcilik" anlayışının gelişmesine hizmet etmiştir. Kalabalık sayılacak sayılarla halk içinde çok açık, legal, laçka hareket etmesine rağmen (tabii "devrimcilik" adına), devlet de bu güce ciddi olarak yönelmemiştir. Halk içinde yapılan tek şey anti-PKK'cilik olmuştur. Bu dönemde gerek bunların devlete, gerekse devletin bunlara yönelimi göstermelik birkaç cılız operasyonu geçmez. Bu durum biraz uyanık olan hemen tüm insanların kafasında, "Partizan nereye gidiyor?" sorusunu doğurmuş ve pratikte görülen uzlaşmanın niteliğini ve düzeyini merak etmeye başlamışlardır.

Türkiye devrimci, demokratik güçlerinin tümden bitirilmesi çabalarına vurulan ağır bir darbe de olan 15 Ağustos Atılımı, bizzat "Partizan"ın atılım karşısında takındığı tavrın şahsında, insanların kafasına takılan soruların da cevaplanmasına, merak edilen şeylerin ortaya çıkarılmasına yol açmıştır. 15 Ağustos sonrası, içine girilen yönelim devletin yönelimleriyle tam bir paralellik oluşturmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı düşmanlık açıktan yapılmaya başlanmıştır. Tavırda hep sömürgeciler izlenmiş; onların planları doğrultusunda hareket edilmiştir. PKK saflarında geliştirilen "Semir komplosuna" var güçleriyle arka çıkmış, kitle içinde "Partizan"ı bırakıp provokatörlerin propagandası yapılmış, sömürgecilerin ağzıyla direniş karalanmıştır. Bir yandan halk içinde, "PKK'ye destek olmayın, eylem yapmasını engelleyin" diye telkinde bulunurken, diğer yandan ise, "eylem yaparsanız size karşı tavır alırız" diyerek kurtuluş güçleri tehdit ediliyordu. Kitleler içinde PKK'yi karalamak propagandalarında kullanılan kelimeler bile sömürgecilerin kullandığı kelimelerle aynıdır. Örneğin; valinin bir yerde konuştuğunun aynısını bir başka yerde "Partizan" konuşur. Vali de, "Partizan" da, "Buraların da Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini istemiyorsanız Apocuların eylem yapmasını engelleyin" der. Yine her tarafta, "silahlarımızı PKK'ye çevireceğiz" propagandasını geliştirirler. Bu ortaklık öylesine açıktır ki, birçok operasyon komutanı, köylerde halka "Partizan"dan bahsederken, "yerliler", "bizimkiler" diye bahsetmekte sakınca görmez. Bu durum hem halkta, hem de örgüt saflarında gerginlik yaratır, örgüt içinde huzursuzluklar gelişmeye başlar. Örgütün dürüst unsurları PKK konusundaki tavrını benimsemeyerek direnişin geliştirilmesini isterler. Direniş eğiliminden yana olan kesimin önde gelenlerinden ve örgütün askeri sorumlularından Hayrettin BAKIŞ (Kurêyş), sömürgeciler tarafından ilginç bir tarzda katledilir.(2) Bu sıralarda örgüt içi huzursuzlukları gidermek amacıyla bir Konferans yapmaktadır ve bu yaklaşık bir yıl kadar sürer. Böylesi gelişmeler içinde örgütün kesinleşen idam cezasının kaldırılması için hakkında yoğun bir kampanya geliştirdiği bir unsur, konulduğu hücreden "sakin" bir tarzda "kaçar" ve kısa bir süre içinde Avrupa'da örgütün başına geçer.

Konferans süreci içinde örgütün, örgütlenmesinde ve hareket tarzında gözle görülür değişiklikler olur. Fakat bu olumluya doğru bir değişiklik değil, tersine daha da olumsuz bir değişikliktir. Güçler belli bir mücadele düzeyine göre değil, rastgele düzenlenir. Ortada mücadele, savaş adına hiçbir şey olmamasına rağmen, 20-25 kişiye varan gruplar oluşturulur. Grupların silah ve donanım düzeyi dengesizdir. Hareket tarzında eskisine göre daha olumsuz, tamamen disiplinsiz, laçka, legal bir yapı egemen olur. Öyle ki bu gruplar ilçenin burnunun dibindeki köylerde hiçbir savunma ve güvenlik önlemi (nöbet vb.) almadan günlerce kalmakta, silah çatıp top oynamakta, ya da çay boyuna inerek balık tutabilmekte, hatta kurtuluş güçlerimizin eylem yaptıkları yerlerin yanıbaşında ve en çok deşifre olmuş köylerde (yaz günlerinde) günlerce aynı tarzda kalabilmektedirler. Bu konuda halk kendilerini uyardığında da, "Apocular, korkularından köylerde kalmıyor, gece geziyorlar" demekte ve halka karşı zor kullanmaktadırlar. Durum böyle olmasına rağmen, düşman bir kez olsun bunların üzerine gelmemektedir. Mücadele alanında ise yapılan, kurtuluş güçlerimizin eylemliliğini sabote etmeye yönelik bazı provokatif girişimler olmuş, kurtuluş güçlerimizin bulunduğu yerlerde –merminin bile zor yetişebileceği bir mesafede– askeri araç veya karakola ateş açmak olmuştur, bir-iki göstermelik çatışma yapılmıştır. Ki sıradan insanlar bile bu "eylemleri" provokasyon olarak nitelemiştir.(3)

Öte yandan halk içinde "PKK'yi vuracağız" propagandası hız ka-

zanmış, bu konuda kitlelerin nabzı yoklanmıştır. Bütün bu durumlar kitlede, "Partizan"ın devletin güdümüne girdiği, PKK'ye karşı düşmanla işbirliği yaptığı" kanısını egemen kılmıştır. "Partizan"la yakın ilişki içinde olan bazı çevreler de dahil, hemen her tarafta halk, "Partizan devletin oyununa geldi, devlet Partizan'ı size saldırtacak" diye arkadaşlarımıza uyarıda bulunuyor, buna tahammüllerinin olmadığını belirterek bu provokasyonun boşa çıkarılması için hareketimizin olgun davranmasını bekliyorlardı. Yine ilerici birçok bürokrat, "Partizan'ın ipleri devletin elindedir. Ona karşı dikkatli olun..." uyarısında bulunuyorlardı. Gerçek durum da buydu; "Partizan"-devlet ilişkisi artık açığa çıkmıştı ve herkes de bunu görüyordu. Yaratılmak istenen provokasyon ortamını boşa çıkarmak için, durumun bilincinde olan hareketimiz sürekli düşmana karşı mücadelenin yükseltilmesi ve bu esas üzerinde tüm ilerici, devrimci güçlerin birliğini, dayanışmasını dayatıyor, devletin oyunlarına karşı kamuoyunu uyarıyordu.

Nitekim bu dayatmalar olumlu sonuçlar vermiş, halk, "Partizan"a bu oyuna seyirci kalmayacağını belirtip sert tepki gösterirken, örgüt içindeki dürüst insanlar da bu durumu kabullenmemiş ve "Partizan" içinde, PKK'ye saldırı konusunda birlik sağlanamamıştır.

Sömürgecilerin istediği biçimde hareket etme olanağı bulamayan ve örgütün dürüst tabanına bunu benimsetemeyen "Partizan"da, '86 yazından itibaren yeni değişiklikler meydana gelmiştir. Bir yılı aşkın süren "uzatmalı Konferans" sonuçlanmış, güçler yeniden daha küçük gruplar biçiminde düzenlenmiş ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin –başta Diyarbakır olmak üzere– olumlu gelişme sağladığı alanlara güç kaydırılmıştı. Bu değişiklik, "Konferans kararlarına" bağlanmış, "Konferans"ın, Diyarbakır'ı "birinci gerilla bölgesi" olarak ilan ettiği, Dersim'in ikinci plana atıldığı belirtilmiştir. Tek bir ilişkilerinin olmadığı bir alanın I. gerilla bölgesi ilan edilmesinin, yıllarn "kızıl üs"sü Dersim'in arka plana atılmasının garipliği yanında, Diyarbakır alanında dayandıkları tek ilişkinin de, devletin (herkesçe bilinen) bir ajanı olması, bu çıkışın ulusal kurtuluş mücadelesini provoke etmek için yapıldığını ve arkasında sömürgeciliğin olduğunu açıkça göstermektedir. Yine bu süreçte yaratılan provokasyonla örgütün dürüst unsurlarının sömürgecilere katlettirmesi de bunun bir diğer kanıtı olmuştur.(4) Görülen o ki, "Partizan"ı açık bir milis gücü haline getiremeyenler, örgütün sömürgecilikle savaşmak isteyen dürüst unsurlarını bu tarzda tasfiye etme, ulusal kurtuluş mücadelesiyle provokatif ve komplocu yöntemlerle savaşma, mücadelenin olumlu gelişmeler gösterdiği alanlarda gelişmeyi sabote etme yoluna gitmişlerdir.

Kısacası, "Partizan" tümden devletin kontrolüne girmiş, örgüt içindeki dürüst unsurlar komplocu yöntemlerle safdışı edilmeye başlanmıştır. İşte 17 devrimcinin ölümüne yol açan nedenleri bu gelişim süreci içinde ve vardığı düzeyde aramak, olayı bu bağlam içinde değerlendirmek gerekmektedir. Ortada, halkın değerli evlatlarını katletmeye yönelik bir oyun vardır. Bu oyunu açığa çıkarmak ve buna dur demek, halka bağlı olduğunu söyleyen ve katledilen devrimcilerin anısı karşısında bir nebze olsun sorumluluk duyan herkesin görevidir.

Aslında "Partizan" süreci ve bugün gelinen noktanın fazla yadırganacak bir yönü yoktur. Varılan sonuç, hareketin karakterinden kaynaklanan zorunlu bir durumdur. Kürdistan'da, Kürdistan'ın inkarı temelinde örgütlenen ve bu anlamda varlıkları Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğe bağlı olan, Kemalizmle ideolojik-politik düzeyde tam bir kopuşu gerçekleştirmeyen, Türkiye devriminin ideolojik, politik, örgütsel sorunlarına doğru bir yaklaşım getirmeyen, sosyalizmi ve onun kazanımlarını yadsıyan oluşumların, başlangıçta çok iyi ve soylu niyetlerle yola çıksalar da sonuçta varacakları nokta bundan farklı olmaz. "Dev-İşçi" ve "Partizan" bu gelişmenin en tipik iki örneğidir.

"Partizan", temel olarak bu nedenlerden ve sınıf karakterinden ötürü bu sonuca varmıştır. Bu hareket tüm pratiğinde temel aldığı sınıfın karakterini yansıtmış, onu konuşturmuş ve bunu aşamadığı için de sömürgeciliğin ağından kurtulamamıştır. Dogmatizm, tutuculuk, ideolojik, politik sorunlara çok dar ve subjektif yaklaşma, dağınıklık, rastgelecilik, kararsızlık, kendine sevdalanma ve başkasını beğenmeme, kemalist milliyetçiliğin etkisini dünyanın merkezi sayma, taktiksizlik bu hareketin temel özellikleri olmuştur. MAO'nun ve İbrahim'in izinden gittiklerini ve "halkın temsilcisi" olduklarını kanıtlamak için kafalarına birer kasket uyduran bu güç, model olarak aldığı Çin devriminin özgül yönlerini de olduğu gibi getirip Türkiye ve Kürdistan'a uygulamak istemiştir. Birçok görüş ve yöntem bizzat pratik tarafından defalarca yalanlanmasına, geçersizliği ispatlanmasına rağmen ısrarla sürdürülmüş, bir parça verimsiz toprağından vazgeçmeyen köylünün hırsıyla bunlara sarılınmıştır. İdeolojik, politik darlık, her şeyin izahını ve çözümünü kendisinden başlatma, kendisini her şeyin merkezine koyma, pratikte dışlalayıcı, sekter bir politikaya yol açmış ve bu güç haline bakmadan kendisini "dünya komünist hareketinin önderi" ilan edip çıkmıştır. İkircikli, kararsız yapısıyla birçok konuda defalarca karar değiştirmiş (örneğin, PKK hakkında, PKK'de ideolojik, politik bir yapı değişikliği olmadığı halde üç defa görüş değiştirmiştir), örgüt mücadele biçimleri arasında bir türlü uyum sağlayamamıştır vb. vb. Bunlar, dayandığı toplumsal yapının özelliklerinin harekete yansımasıdır. Sömürgeciliğin hareket içinde etkinlik geliştirmesine paralel olarak hareketin de yozlaşmış yapılara dayanması ve bu kesimlerin hareketine dönüşmesi sürecinde her türlü yozluk hareket içinde yaşanmış ve yaşatılmış, bunları meşru görmüştür. Durumu böyle olan bir gücün sömürgeciliğe alet olması fazla tuhaf olmasa gerek.

Köylülük ekonomik temelinden dolayı sürekli dağılan, parçalanan, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayan, ikisinin de etkisi altında kalan bir sınıftır. Dar, bireysel ve istikrarsız üretim temeli üzerinde duran bu sınıf, dünyaya bakış açısında çok dar ve dogmatik, politikada istikrarsız ve uzlaşıcı, örgütlenmede dağınık ve bireyci, mülkiyetini her şeyin üstünde tutan ve sürekli onu kaybetme korkusu içinde tutucu ve sürekli burjuvalaşma, mülkiyetini büyütme eğilimindedir. Bu özelliklerinden dolayı çağımızda bu sınıf ve bu sınıftan kaynaklanan sınıf hareketleri toplumsal bir harekete, devrime önderlik edemez. Ama özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrimin temel güçlerindendir –özellikle yoksul köylülük–, proletaryanın temel müttefiğidir. Proletarya önderliğinde devrimde çok önemli roller oynar. Halk savaşının temel güç kaynağıdır. En çok ezilen, horlanan ve sömürülen bir kesim olduğundan egemen kesimlere karşı hınçlıdır ve ihtilalci çıkışlara açıktır. Fakat ihtilalciliği istikrarsız ve geçicidir. Proletarya ile ittifak halinde olmadan, proleter hareketin şahsında sosyalizmin eğitici, aydınlatıcı, yol gösterici etkisi olmadan, günümüzde, köylü hareketleri ihtilalciliğini koruyamaz, bu tarzda varlığını uzun süre sürdüremez ve sonuçta yozlaşırlar. Bunlar çağımızda defalarca kanıtlanan gerçeklerdir. "Partizan"ın şahsında yaşanan gerçeklik de budur. Bu süreçte Türkiye'de diğer sınıf ve tabakaları kendi önderliğinde bütünleştirip harekete geçirecek proleter bir hareketin şekillenememesi, "Partizan"ın da sınıf intiharına uğrayarak böyle bir şekillenmeye dönüşememesi varılan sonucun temel etmenlerinden olmuştur. Durum böyle olunca, bu hareketin Kürdistan'daki proletarya hareketi ile yakın ilişki ve dayanışma içinde olması da haliyle sözkonusu olamamaktadır. Çünkü, bırakalım bu hareketle yakın ilişki ve dayanışma içinde olmayı, Kürdistan gerçekliği dahi kabul edilmemekte, dolayısıyla bu hareket meşru bile görülmemektedir.

Köylülüğün esas çıkarı devrimdedir. Devrim, devrimde çıkarı olan tüm kesimlerin –proletarya önderliğinde– ortak çabasının eseridir. Bu anlamda, köylülüğün çıkarlarını temel alan bir hareketin proletarya önderliğinde, devrimci bir blok içinde yer alması zorunludur. Yukarıda belirttiğimiz gibi, proletarya dışındaki sınıfların devrime önderlik etme, ilerletip yönetme durumları olmadığı gibi, proletarya ile bağ içinde olmadan, yozlaşmadan varlığını sürdürmeleri de olası değildir. Bu açıdan, devrimden çıkarı olan proletarya dışı sınıflardan kaynaklanan hareketlerin, temsil ettikleri sınıfın çıkarlarını gerçekten savunabilmesi, proletaryanın önderlik ettiği blok içinde yer almasına bağlıdır. Çünkü bunların yalnız başına kendi çıkarlarını bile koruma gücü yoktur. Denilebilinir ki bu en çok da köylülük için geçerlidir. Proletarya önderliğinde bir devrimci-demokratik blok içinde yer almadan gerçek bir köylü hareketi olunamaz ve bu durumda sonuçta düşmana yem olmaktan kurtulunamaz. Çağımızda defalarca kanıtlanan bu gerçek, "Partizan" pratiğinde bir kez daha doğrulanmıştır.

Gelişim sürecini izah etmeye çalıştığımız "Partizan"ın bugünkü konumunu ve bunun nedenlerini bu hususlar içinde, hareketin karakterinde aramak ve izah etmek gerekir. Sorunu salt niyetlerle izah etmeye kalkışmak, insanı yanılgıya götüren idealist bir yöntemdir. Niyet en son ele alınacak şeydir. Niyetler kendilerini konuşturabilecekleri platforma sahip olunca etkili olabilirler. En düşmanca niyetler bile kendilerine yaşam olanağı sağlayan ortamı bulmadıkça fazla etkili olamazlar. "Partizan", en kötü niyetlerin bile yer bulabileceği bir platformdu. Nitekim bu niyet sahipleri kendilerini bu zemin üzerinde konuşturmuş, örgütü denetimlerine alarak sömürgecilerin saflarına çekebilmişlerdir. Bu hareket, bugün, ilerici, ihtilalci potansiyeli çar-çur eden, tüketen, kendi kendisine karşı suç işlettiren bir konum almıştır. Artık bu objektif bir konumda değil, subjektif olarak da düşmanla birleşmiş, ihtilalci yapısına karşı hesaplı ve planlı bir komplo içine girmiştir ve bunu önce kendi içinde başlatmıştır.(5)

"Partizan" olayı, en başta benzeri hareketler içinde yer alanlar olmak üzere, halka ve devrime karşı sorumluluk duyan herkesçe ibretle incelenmesi ve öğrenilmesi gereken derslerle doludur. Dürüst insanları katlettirmeye varan sonuç, belli bir süreç içinde birçok hata, yetmezlik ve yanılgının birleşmesiyle oluşmuştur ve bundan sadece "Partizan" değil, halka ve devrime karşı sorumluluklarını yerine getirmeyen herkes sorumludur, pay sahibidir. "Partizan"ı bu noktaya getiren en önemli etken, onun Kürdistan ve Kürt sorunu karşısındaki inkarcı tavrı ve Kemalizmle bu konudaki ortaklığıdır. Şovenizmin çeperlerini parçalayıp onun etkisinden tümden kurtulamayanların, sömürgeci-faşist TC'ne karşı tutarlı bir mücadele geliştirmeyeceği ve onun bir piyonu olmaktan kurtulamayacakları bu gerçekle bir kez daha ispatlanmıştır. Bu temelde doğru bir ideolojik, politik, taktik ve stratejik anlayışa ulaşmadan devrimci gelişme yaratmak bir yana, bu gelişme önünde engel olunacağı bir kez daha görülmüştür. Tüm güçlerin, olayın ortaya çıkardığı dersler ışığında kendilerini bir daha ve sorumluluk duyarak gözden geçirmeleri, sömürgecilerin bu tür katliamlarına karşı takınılacak devrimci tavrın da gereğidir. Bu görev en çok da "Partizan" içinde yer alan dürüst ve ihtilalci yapılara düşmektedir. Dürüst unsurların, "Partizan"ın gelişim sürecini iyi değerlendirmeleri, varılan sonucun nedenlerini özümsemeleri, hareketi bu duruma getirenleri ezip, hareketin ihtilalci özüne sahip çıkarak, hareketin yanlışlarıyla mücadele içinde bu özü güçlendirmeleri, şehit düşen yoldaşlarının anılarının da emrettiği bir görevdir.

Öte yandan olaylar, sömürgecilikle tutarlı ve kıyasıya bir savaş verilmeden ilericiliği korumanın ve bu tarzda yaşamanın da olanaksız olduğunu ortaya koymuştur. Görüldüğü gibi sömürgeciler iki seçenek dayatıyorlar; ya uşaklık, ya da ölüm! Açık ki hiçbiri de kabul edilemez. Sömürgeci faşistlere karşı onurlu yaşamanın yolu ve katliamlarına karşı takınılacak devrimci tavır, devrimci direnişi ve savaşı geliştirmek, bunun gerektirdiği ideolojik, politik, taktik yönelim içine girmektir. Katliamlar devrimci direnişin yükseltilmesiyle cevaplanmalıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgecilere vurduğu güçlü darbelerle aslında tüm bu oyunların ve katliamların da hesabını sormaktadır. Bu sadece genel bir belirleme değil, pratikte de böyledir. Ağustos ayında gerçekleştirilen ve 9 kişinin ölümüyle sonuçlanan komplonun hemen peşinde gelişen, 1 binbaşı, 1 astsubay ve 15 er ve erbaşın öldürülmesiyle sonuçlanan Uludere Eylemi, aynı zamanda sömürgecilerin bu katliamına verilen güçlü bir karşılık olmuş, böylece ölen devrimcilere sahip çıkılarak halkımızın acısı bir parça da olsa hafifletilmiştir. Katliamları önlemenin yolu sömürgeciliğe karşı savaşmaktan geçmektedir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK), Kürdistanlı tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin savaşçı birlik organıdır. Sömürgecilerin her türlü vahşetine, katliamlarına karşı olan dürüst, ilerici, devrimci tüm Kürdistanlıların bu cephe içinde yer alarak sömürgecilikle savaşması, halka ve devrime bağlılığın gereği ve vazgeçilmez bir görevdir.

Dersim'den
Bir Grup PKK Savaşçısı
Kasım 1986

Dipnotlar

(1) Orhan BAKIR, 1980 Mayıs'ında Karakoçan'da bir komplo sonucu katledilmiştir. Kendisi, TKP-ML içerisinde, yozlaşan ve direnişten hızla uzaklaşan yapıya karşı direniş eğilimini temsil etme durumundadır. Katledilmesinden birkaç ay önce Türk burjuva basınında manşet haber olarak, "Orhan BAKIR, TİKKO'dan ayrılarak MLKO'yu kurdu" biçiminde haberler çıktı. Ayrıca, TKP-ML içindeki gelişmelere bir tepki biçiminde ortaya çıkan "Bolşevik Partizan" grubu, Orhan BAKIR'ın eyleme gönderilme adı altında bir komployla ortadan kaldırıldığı iddiasında bulunmuştur. Olay gecesi polisin olay yerinde ve çevresinde aldığı önlemler (olay öncesi polis olay yerinde ciddi önlemler almıştır) bir bakımdan bu iddiaları doğrular niteliktedir(!).

(2) "TİKKO"nun genel komutanı olarak bilinen ve halk arasında belli bir saygınlığı olan Hayrettin BAKIŞ, Haziran 1985'de, sömürgecilerin kurduğu bir pusu sonucu katledilmiştir. Şüphe uyandırıcı birçok yönü olan bu olay, TKP-ML'nin uzatmalı "III. Konferası"nın yapıldığı bir ortamda yaşanır. İki kişi ile birlikte randevu noktasına giden Hayrettin BAKIŞ, randevu yerinde düşmanın "teslim ol" çağrılarıyla karşılaşır. Yanında bulunan iki kişi düşmana teslim olmak isterken, Hayrettin BAKIŞ tarafından vurulurlar. Hayrettin BAKIŞ'ın kendisi de sömürgeciler tarafından katledilir.

(3) 1985'in başından itibaren, çok sayıda kadro ve sempatizanı sömürgeciler tarafından katledilmesine rağmen, TİKKO ajan-muhbir yapıya karşı da eylemleri durdurmuştur. Ajan yapıya karşı tek bir ciddi eylem geliştirmeyen "TİKKO", devlet güçlerine yönelme adı altında ise, tümüyle başarısız birkaç yönelim içerisine girmiştir. Fakat bu "eylemler" esas itibarıyla mevcut ortamı provoke ederek, devrimci kurtuluş güçlerinin elyemliliğini sabote etmeyi amaçlamaktadır.

(4) 1986 Temmuz'unda Ovacık'ın Topuzlar köyünde 9 devrimci bir komplo sonucu sömürgecilerce katledilir. Olay şöyle gelişiyor: Hemen tümü yeni çekilmiş insanlardan oluşan 10 kişilik bir "Partizan" grubu, Topuzlar köyünde bulunmaktadır. Sabah saatlerinde başka bir yerde bulunan operasyon güçlerine erzak götürmekte olan bir askeri aracın köyden geçtiğini gören nöbetçi, elindeki kırma (av tüfeği) ile askeri araca ateş eder. Bunun üzerine evde bulunan diğer "Partizan"cılar dışarı çıkarak, köyden ormana doğru uzaklaşırlar. Olay üzerine alana gelen düşman kuvvetleri takip ve çember oluşturarak devrimcileri imha etmek isterler. Bu arada, provokasyonu yaratan nöbetçi, bir "Partizan"cının elindeki kalaşnikof silahı alarak geride kalır ve diğer grup üyeleri ormanda ilerlerler. Sözkonusu provokatör sağa-sola ateş ederek grubun çekilme yönünü ve yerini deşifre eder. Bu durum diğer grup üyeleri tarafından sert tepkiyle karşılanırsa da, artık o noktaya kadar provokatör rolünü oynamış ve düşman tüm grup üyelerini hunharca katletmiştir. Ne olduğu bilinmeyen provokatör nöbetçinin, daha sonra düşman tarafından helikopterle alınmış olduğu halk arasında sıkça anlatılan bir gelişmedir. Kasım ayı sonlarında gelişen ikinci olay da benzer tarzdadır. Bir helikoptere rastgele ateş açılır ve böylelikle grubun yeri açığa çıkarılır. Daha sonra –yine iki kişi kurtulur– tüm grup imha edilir.

(5) Dersim'de şehit düşen PKK partizanlarından bazılarının şehit düşme olayları "Partizan"ın komploculuğu ve kendi içiyle sınırlı tutmadığı konusunda dikkat çekicidir. 4 Mayıs 1981'de Çemişgezek'te katledilen Seyfi DOĞANAY ve Hüseyin TAŞCAN yoldaşların olayı şöyle gelişiyor: Çatışmadan bir gün önce bu yoldaşlar bir grup "Partizan"cı ile karşılaşırlar. Bunlarla yapılan konuşmalarda; karşılıklı olarak eylem yapma durumlarında birbirlerini haberdar etme konusunda görüş birliğine varılır. Diğer gün arkadaşların bulunduğu alanın yanıbaşında "Partizan" bir ajana yönelik eylem yapar. (Ancak durum hakkında arkadaşlara haber verilmiyor.) Operasyona çıkan düşman güçlerinin ilk bastığı yer arkadaşların bulunduğu yer olur. Daha sonra yapılan araştırmalarda da kuşkuların "Partizan"la yakın ilişki içinde olan bazı unsurlar üzerinde yoğunlaşması tesadüf olmasa gerekir.

Yine 1981 Aralık'ında Pülümür'ün Kırmeşe köyünde katledilen Metin YILMAZ ve Kazım AYDIN yoldaşların şehit düşme olayında da buna benzer bir gelişme yaşanmaktadır. 1985 Kasım ayında Gündüz TİLEK yoldaşın şehit edilmesi olayı ilginçtir. Arkadaşların o günlerde, o eve uğrayacakları bir "Partizan" grubu tarafından bilinmektedir. (Ev sahibinden öğrenilen.) Arkadaşlar eve yaklaştıklarında içerde pusuya yatan düşman kuvvetlerinin ateşi ile karşılaşırlar.

6 Aralık 1985'te Çemişgezek-Tekerli köyünde şehit edilen Mehmet ÖZGÜL, Kazım YETİM, Yılmaz KAYAOĞLU yoldaşların olayında da bu yönlü şüpheler duymamak mümkün değil. Olay günü aynı köyde dağınık bir şekilde "Partizan"cı bir grup da var.

Tüm bu vb. olaylara ilişkin şüphelerimize ve "Partizan" da bunu sezmiş olmasına rağmen bu olaylara açıklık getirilmemiş ve sahip çıkılmaktan kaçınılmıştır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Daha Güçlü Bir Atılıma Hazır Olalım!

PARTİZANIN MEKTUBU

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, öncekilerinden daha büyük ve kapsamlı olması gereken yeni bir atılımın eşiğindedir. Mücadeleyi daha geniş alanlarda ve boyutta geliştirme, bu temelde mücadeleye güçlü ivmeler kazandıracak ileri savaşım biçimlerine ulaşma görevleriyle karşı karşıya bulunmaktayız. Gelinen noktada halk savaşının –birleşik silahlı ve siyasal şiddetin– yükseltilmesi kitlesel örgüt güçleriyle savaşın geliştirilmesi ve giderek adım adım halkımızın umutlarının devrimci ulusal bir otorite ve yönetim altında pratik yaşam biçimine dönüştürülmesi gerekmektedir.

Yeni atılım, hem gelişen koşulların, hem de mücadelemizin varmış olduğu düzeyin bir dayatmasıdır. Objektif ve subjektif gelişmelerin ortaya çıkardığı somut koşulların böylesi bir atılımı zorunlu kılma durumu vardır. Türk devletinin çıkmazı, kurtuluş mücadelesi karşısında ciddi sarsıntılar geçirmesi ve emperyalist sistemin çıkarlarını güvence altına alacak bir savaşı geliştirmedeki yetmezliği birçok gücün tartışma konusu olmuştur. Açık ki Kürdistan'da darbe yiyen sadece Türk devletinin varlığı değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin kendisi ve çıkarlarıdır. Ve yine sistemin salt Kürdistan'daki çıkarları değil, kendisi açısından hayati önemde olan Ortadoğu'daki çıkarları darbe yemektedir; çünkü Kürdistan, sistemin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumasında giderek daha çok kilit rol oynamakta ve sistemin bölge üzerindeki bir sürü hesabı bu zemindeki mücadeleyle boşa çıkarılmaktadır.

Emperyalist sistemin esas olarak da onun öncü gücü ABD'nin bu duruma daha fazla seyirci kalamayacağı, Türk devletini kendi çıkmazlarıyla başbaşa bırakmayacağı açıktır. Nitekim bu güçlerin, halkımızla sömürgeciler arasındaki savaşa daha çok müdahale etme istem ve hazırlıkları yoğunluk kazanmaktadır. Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşın planlanmasında belirleyici rol oynayan bu güçler, uygulanmasında da rollerini daha çok artırmaya hazırlanıyorlar. Bu durum sözkonusu güçler arasında yoğun bir tartışma konusu olmuştur. Basına da yansıyan bu tartışma ve haberlerde de görüldüğü gibi, Kürdistan **"Yeni Bir Vietnam Batağı"** olarak nitelenmektedir. Bu nitelenmenin kendisi bile birçok şeyi ifade etmekte ve meselenin ciddiyetini ortaya koymaktadır. Değişik mahiyette de olsa tartışmalar emperyalist sisteme karşıt olan veya şu anda çıkarları onunla çelişen güçler arasında da yaşanmakta ve bunlar kesin kararlar vermenin, daha olumlu tavırlara girmenin eşiğine gelmiş bulunmaktadırlar.

Beri yandan Türk devleti de gelişmeleri görmekte, kendisini ve bilumum destekçilerini yutmaya hazırlanan bu "Batağı –fazla umutlu olmasa da– kurutmak" için çabalarını artırmaktadır. Bir yandan hızla savaşa yeni güçler sokup, yeni plan ve oyunlar geliştirmeye çalışırken, bir yandan da kurtuluş mücadelesini desteksiz bırakmak veya olanaklarını sınırlandırmak için içerde ve dışarda baskı ve şantajlarını tırmandırmaktadır.

Kürdistan devrimi üzerine yapılan bütün bu hesapların tutup tutmaması esas olarak devrimin bunlara vereceği karşılığa bağlıdır. Böylesi bir ortamda mücadeleyi güçlendirerek çıkarmak için düşmanın hesap ve niyetlerine ciddi bir devrimci çıkışla karşılık vermek gerekecektir. Bu aynı zamanda mücadele tarihimizin bize öğrettiği önemli bir olgudur da. Daha ilk andan itibaren, hareketimiz, varlığına yönelik her komplo, imha vb. girişimine, daha ileri devrimci çıkışlar yaparak karşılık vermiş, düşmanın girişimlerini bu temelde bozguna uğratmış, varlığını koruyup güçlendirmeyi ve mücadeleyi ilerletmeyi böylece başarmıştır. Denilebilinir ki, mücadelemizi karakterize eden bu olgu bugün de yaşanmak durumundadır. Devrimin kazanımlarını, olanaklarını koruyup güçlendirmek, mücadelemizin yararlandığı alanların (bunlar istikrarsız da olsa bizim açımızdan bugün büyük öneme sahiptirler) bu konumlarının sürmesi ve Türk devletinin baskıları karşısında bunalıp ters bir konuma girmemesi; yine acilen ihtiyaç duyduğumuz yeni alan ve olanakların yaratılması vb. birçok sorunun çözümü de esasta böyle bir çıkışın-atılımın, gerçekleştirilmesini gerektiriyor.

Doğrudan kendisini ilgilendiren bütün bu iç ve dış gelişmeler ortamında Kürdistan kurtuluş mücadelesi de mevcut düzeyi ile yetinemez. Mücadelenin mevcut düzeyi ile yetinmek, gelişmelerin gerisinde kalmak, dolayısıyla sağ bir konumu yaşamak, insiyatifi düşmana kaptırmak ve böylece ona planlarını uygulayabilme fırsatı vermek olur ki, bunun ne kadar tehlikeli bir olay olacağı açıktır. Şimdiye kadar yürütülen mücadele milyonlarca insanı etkisi altına almıştır; fakat pratik olarak bu insanların tümünü kapsamına almamış, yani kendi denetiminde savaşa sürememiştir. Bu anlamda mevcut düzeyin çeperleri mücadeleye dar gelmekte, onu sıkıştırmaktadır. Oysa objektif gelişmeler açılmayı, büyümeyi dayatıyor; mücadele güçlü bir hamleyle bu çeperleri aşıp etkinlik alanındaki insanları örgütleyip seferber edebilmeli ve böylece yeni (ve gerekli) düzeye ulaşabilmelidir. Bu, savaşım yöntemlerinin, biçiminin, kapsamının vb.'nin de geliştirilmesi demektir. Mevcut savaşım yöntem ve düzeyi ile mücadele artık hızla ilerletilemez. Açık ki burda sözkonusu olan bir tıkanıklık, çözümsüzlük vb. değildir; mücadelenin yürüyüş temposunun düşmemesi, aksine, gelişmelere uygun olarak daha da artırılması için adımların daha sık, daha sağlam ve güçlü atılmasıdır. Yol daha açık ve elverişlidir. Atağa kalkıp yürüyüşü hızlandırmak gerekiyor. Gelişmelerin kontrol altında tutulması, mücadelenin gelişmesinde engelleyici olanların etkisizleştirilmesi, hizmet edici ögelerden ise sonuna kadar yararlanılabilinmesi için, güçlü hamlelerle mücadelenin daha ileri bir düzeye çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Kısacası, gerek mevcut gelişmeler ve gerekse mücadelemizin varmış olduğu düzey yeni bir atılımı zorunlu kılıyor. Tüm yapımızın buna hazır olma görevi vardır. Çalışmalar bu temelde ele alınıp geliştirilmek, faaliyetler ve hazırlıklar bunu olanaklı kılacak tarzda yürütülmek zorundadır. Ancak yeni atılımın (kapsamı gözönüne alındığında) eski yapılarla gerçekleştirilemeyeceği de açıktır. Yapımız kendisini bunun gereklerine göre hazırlayıp yetkinleştiremezse, önümüzdeki dönemin görevlerini başarmada yetersiz kalacaktır. Bu nedenle, gelişmelerin ve pratiğin iyice irdelenmesi, sorunların netçe ortaya çıkarılması, güçlü çözümlemelere ulaşılması, ortaya çıkan sonuçların özümsenerek yapıda somutlaştırılması ve bu temelde her bireyin kendini yeniden gözden geçirip yetkinleştirmesi zorunludur. Yaşadığımız pratik iyice irdelenip bilince çıkarılırsa, hepsi de bilinçli bir çabayla aşılabilinecek birçok yetersizliğin olduğu ve bunların mücadelemize ciddi zararlar verdiği görülecektir. Taktiğe ve çalışma tarzına ilişkin yetersizliklerden tutalım, "eskinin kölesi olmaktan kurtulamama"ya kadar birçok yetersizlik sözkonusudur. Bunların hemen tümü Parti yazılarımızda genişçe ele alınmış, değerlendirilmiştir. Bazılarına burada

çok genel olarak yeniden değinirsek:

Örneğin çalışma tarzına ilişkin birçok hata işlenmiştir. Devrimci gelişmeyi, kollektif çabanın ürünü olarak ele almama, kendini her şeye kadir görme ama özünde devrimci başarının temel faktörlerini kavrayamama veya uygulayamamadan kaynaklanan bireyci çalışma en çok görülen olay olmuştur. Bu çalışma yönteminin pratik sonucu örgütü verimsiz ve atıl kılma, özü örgütü yadsımadır. Yine, teorik ve siyasal darlıktan kaynaklanan gelişmeleri tahlil edip gerekli sonuçlara varamama, somut durumu, gerektirdiği faaliyet düzeyini ve biçimini tutturamama, somut gerçeklikten kopuk, gelişmelerin gerisinde kalan bir çalışmayla yetinme, devrimci faaliyetin çeşitli yönleri arasında koordinasyonun ve dengeli gelişmeyi sağlayamama ve savaşta pratikte sınırlanma ve darlığı vb. ifade eden dar çalışma veya dar pratikçilik olgusu da ender görülen bir olgu değildir.

Somut durumu ve sorunları bilince çıkarıp bu temelde görevlerin üzerine gitmeme, savaşı yasalarıyla değil, niyetleriyle yürütmeye kalkışma, somut gerçekliği değil, niyetlerini temel alma, kıcasa **niyetlerle hareket etme** diyebileceğimiz olay birçok arkadaşın pratiğinde sıkça görülen bir durumdur. Denilebilinir ki birçok olumsuzluğun gelişmesinde ve kayıplarda bu olgu önemli rol oynamıştır. Hele savaş koşullarında son derece tehlikeli olan bu olay, çok kötü bir savaşçılığın ve sonuçta amatörlüğün kendisidir. Burada önemli olan niyetlerin "iyi" veya "kötü" olması değildir. Çok iyi niyetlerin bile bazen insanı cehenneme götürdüğü bilinmektedir. Sorun her zaman somut gerçekliği, savaşı kendi yasalarıyla yürütmeyi temel alıp almamadır. **"Savaşta, iyi niyetten kaynaklanan hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür"** ve "bu kötü şey" bizim başımıza hiç de az gelmemiştir.

Taktiği, emir ve talimatları, örgütün kararlarını, bir bütün olarak çizginin gerektirdiğini değil de "kendisine doğru geleni" uygulama vb. biçiminde somutlaşan, (**pratikte keyfiyet olayı** da diyebileceğimiz) **örgütü değil, kendisini uygulama** olayları yaşanmıştır. Burada olan, örgüt kurallarının ihlali, örgütün yadsınmasıdır. Açık ki, bu örgüt çalışmasını felce uğratan, çalışmada anarşiye, plansızlığa yol açan bir suç olayıdır aslında. Ama durum bu olmasına rağmen birçok arkadaşın bundan rahatsızlık bile duymamaları korkunç bir duyarsızlığı yaşamaları da sözkonusudur. Elbetteki burada gelişme yaratılamaz. Nitekim yaratılmamıştır da.

Devrimin kazanımlarını korumada yetersizlikler görülmüştür. Her zerresinde çok soylu emekler ve yüzlerce devrim şehidinin kanı bulunan kazanımları örgüte dönüştürüp kalıcılaştıramama, parça parça kazanımları birleştirip daha güçlü gelişmelerin ve ileri atılmanın aracı yapamama ve bu anlamda kazanımları besleyip büyütememe (sorun esas olarak da kendisini bu noktada gösteriyor), devrimin değerlerine yeterli saygı ve korumaya özen gösterememe vb. biçimlerde somutlaşan bu olay, kendisini daha çok da kayıplar ve ihanetler karşısındaki tavırda göstermiştir. Parti'nin kadro ve savaşçılarının korunması ve güçlendirilmesinde belli bir kayıtsızlığın sıkça görüldüğü, verilen kayıpların büyük çoğunluğunun esas olarak kendi hatalarımızdan kaynaklandığı görülmektedir. Burada eleştirinin hedefi şu ya da bu sorumlu veya organ değil, pratik faaliyet içinde olan tüm yapıdır. Çünkü her kadro ve savaşçı kendisi için bir varlık olmadığının, aksine Parti değerlerimizin bir parçası olduğunun bilincindedir veya olmalıdır. Her arkadaş kendisini, yoldaşlarını koruyup güçlendirmekle, Parti değerlerini koruyup güçlendirdiğinin bilinciyle hareket etmelidir. Ölünmesi gereken yerde ölmesini bileceğiz, bu kesin. Fakat öldürmek ve kazanmak için mücadele ediyoruz, bunun için yaşamalı ve güçlenmeliyiz. PKK'de yaşam anlayışı da nettir, hem de farklı hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar. Bir savaş yürütüyoruz. Bunun bedelleri olacak, bu uğurda çok kayıp verilecek. Bu doğaldır. Fakat bu kayıplar, bizim hatalarımızdan, yetersizliklerimizden, kuralsızlıklarımızdan kaynaklanırsa kötüdür ve hiçbir biçimde kabul edilemez. Açık ki her toprağa düşüş olayı kahramanca ve destansı olmuştur. Özgür geleceğimiz bu kahramanlıkların eseri olacak. Fakat bu hiçbir şekilde hatalarımızın olduğu gerçeğini yadsımaz ve bunları görmemenin vesilesi yapılmaz. Aksine bunların üzerine daha ısrarlı gidişi ve ezmeyi gerektirir. Bu konuda M. Hayri DURMUŞ yoldaşın, **"Partiye ve halka karşı görevlerimi yeterince yerine getiremedim. Borçlu gidiyorum"** sözlerindeki derin anlamın mutlaka **doğru ve yeterli kavranılması gerekir.**

Bu yönlü eksiklikler ihanet ve kaçkınlık olaylarında sıkça görülmüştür. Görülen ihanet ve kaçkınlık olayına karşı birçok arkadaşta "savaştır, olur. Kürdistan'ın hastalıklı yapısı yansıyor, doğaldır" türünden yaklaşımlar ortaya çıkmış ve adeta ihaneti "doğal" görmeye varmıştır. Hayır, doğal değildir. Kürdistan'da yüce, insani ve onurlu her şeyin cisimleşmesi olan değerlere ihanet doğal olamaz. Objektif zeminin hastalıklarına dayandırarak "doğal" olduğu da söylenemez. Eğer kaynak zemindeyse, ona yol açan zemin değiştirilmelidir. Bu konuda etkili önlemleri alıp ezici bir yönelim içinde olarak değerler korunmalıdır. Bir savaşçımızın sıkça yinelediği bir sözü buraya aktarmakta yarar var: "*Öyle olmalı ki* (o yönlü eğilimleri taşıyanlar için) *PKK'ye ihanet etmek veya düşman olmak, PKK'ye bağlı olmaktan, dost olmaktan daha zor ve korkutucu olmalıdır. İhanet en zor seçenek olmalıdır.*" Bunun belirleyici yönünü savaş ve örgüt kurallarının, yasalarının tavizsiz uygulanması biçimindeki maddi önlemler oluştursa da, kadro ve savaşçıların bu konuda yeterli bir bilince, duyarlılığa kavuşturulması, bu temelde inanç vb. ögelerin güçlendirilmesini de gerektirir. Bunun da yöntemi eğitim ve yetkin devrimciliktir. Kaldı ki olaylar tümden zeminin olumsuzluklarına da dayandırılamaz. Birçok kaçışta bizim eksikliklerimizin ve yetersiz devrimciliğimizin, duyarsızlığımızın önemli rolü olmuştur. Gerçekçi olmak ve bu noktada acımasızca kendimize yönelmek zorundayız.

Devrimci kazanımları-değerleri (ki bunda tüm arkadaşların emeği vardır) korumada yetersizlik bir anlamda kişinin kendi emeğine sahip çıkamaması, ona yabancılaşmasıdır. Bunun belirgin bir yanının da, kişinin içinde olduğu pratiğe yabancılaşmasında, o pratiği (içinde olmasına rağmen) yaşayamamasında görüyoruz. Pratiği ve ona etki eden olguları sürekli denetleme, irdeleme, gelişmenin olduğu kadar gelişememenin de nedenlerini ortaya çıkarma, bunları özümseme, tüm bunlardan sonuç çıkararak bunu gelişip güçlenmenin aracı yapmada, kısaca pratiğe her yönüyle egemen olma ve pratik eğitimi geliştirmede yetersiz kalmalar olmuştur. Bu durumda pratik de fazla ilerletilememiştir. Kaldı ki pratiğin sonuçlarına egemen olamayanlar, bu pratiği daha da ilerletecek olan yeni, kapsamlı, doğru eylem ve hareket planları geliştiremez, faaliyeti ilerletemezler. Yine, gelişmeleri yeterli ve doğru yorumlamayıp özümseyememe, buna uygun büyümeyi sağlayamama, gelişmelerin kuyruğunda bulunup sağ bir konumu yaşama da pratiğimizde çok görülen olaylardan biridir.

Bunlar görülen hataların, yetmezliklerin sadece birkaçı. "*Atılım ruhunun zayıflığı, yapılması gerekenleri yerinde ve zamanında yapamama, gelişmeler konusunda daralma, anında karar verememe, ve-*

Devamı 26. sayfada

Hamburg'da Tutuklanan Faruk Bozkurt Serbest Bırakıldı.

PKK KARŞISINDA KOMPLOCULUK YENİLGİYE MAHKUMDUR

Geçtiğimiz ağustos ayında, yeni bir atılım sürecine giren PKK önderliğindeki KUKM'ne karşı, Türk sömürgeciliğinin emperyalizm ve diğer bağlaşıklarıyla birlikte Hamburg'da tertipledikleri komploda tutuklanan Kürt genci Faruk Bozkurt serbest bırakıldı. Gerek daha başından beri tüm çabalarına rağmen Hamburg polisinin inanılır, tutarlı bir ipucu elde edememesi ve gerekse Kürdistanlı emekçilerin Avrupa'yı bir baştan bir başa sarsan protesto eylemleri sonucunda, bu alçakça komployla kurban edilmek istenen Faruk Bozkurt adlı Kürt genci serbest bırakılmak zorunda kalınırken; düşmanın "özel savaş"ın son biçimi olarak uygulamaya çalıştığı komploculuk da gelişen mücadelemiz karşısında bir kez daha mahkum olmuştur.

Fakat unutmamak gerekir ki, bu komplo, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun öncüsü PKK'ye karşı, düşmanın büyük umutlarla tezgahladığı, ancak güçlü Parti çizgimiz karşısında mahkum edilen ilk komplo olmadığı gibi sonuncusu da değildir. O nedenle gelişen devrimci savaşımız karşısında düşmanın karşı-devrimci yönelim ve saldırılarının da artacağı gerçeğinden hareketle, Parti tarihimizde daha ideolojik bir grup aşamasından başlayarak günümüze dek içte ve dışta çok çeşitli görünümler altında ve çok değişik güçler eliyle gelişmemizi engellemek, hatta varlığımızı tümden yok etmek amacıyla dayatılan komploların bundan böyle de daha değişik biçimleriyle karşılaşacağımızı bir an bile akıldan çıkarmadan; bir anlamda da düşmanın "özel harp" taktiklerine karşı savaşımın tarihi demek olan PKK tarihini iyice kavramalı, özümsemeliyiz.

Bu anlamda Parti tarihimize bakıldığında rahatlıkla görülecektir ki, 1977'lerden başlayıp en son Hamburg komplosuna varana dek sömürgecilerin bu tür kirli oyunlarda kullanageldikleri çevreler, dönem dönem şu veya bu biçimde değişiklikler arzetse de hep aynı çevreler olmuştur. Kimi zaman yalnız başına, kimi zaman birkaçı bir araya gelerek de olsa sürekli sahnede boy gösteren güçler aynı güçler olmuştur.

Sözü edilen çevrelerin ilki, emniyet yetkilisi, MİT elemanları vb. sömürgeci-faşist devletin direkt temsilcileridir. PKK'nin daha bir grup olarak doğduğu günden beri MİT'in yakın takibi altında olacağı, MİT aracılığıyla zaman zaman aralarına adam sızdırılmaya çalışılacağı pek de anlaşılmayacak, yadırganacak bir durum değildir. Nitekim ilk grubun arasına sızdırılan Türk Kuşu'nda pilot olarak çalışan MİT ajanının, grubu nasıl gücünün üzerindeki terörist çıkışlara zorlayarak provoke etmeye çalıştığı bilinmektedir. Ve o günden beri de MİT bu tür çalışmalarını aralıksız olarak sürdürmüştür.

İkincisi, Kürt gericiliğidir. Mücadelemizin her döneminde yaygınca kullanılan bu güçler, bugün de hala bu tür çabalarından vazgeçmiş değillerdir. Bunlar da başlangıçtan beri çok çeşitli görünümler altında sahneye sürüldüler. İdris-i Bitlisilerin çağımızdaki temsilcileri olan hain aşiret reisleri, Kürt küçük-burjuva reformist örgütler ve ilkel milliyetçi anlayış, bu kategoriyi temsil eden belli başlı kesimler olarak anılabilir. Dün Bucaklar, Süleymanlar, Ramanlar, UDG'ler vb. biçimlerde görüldüğü gibi, bugün de I-KDP, Sol-Birlik, Köy Koruculuğu vb. görünümler altında aynı işlevlerine devam etmektedirler.

Üçüncüsü, sosyal-şoven güçlerdir. Bu güçlerin devrimci çalışmalarımız karşısında gizli-açık her yöntemi kullanarak yer alacakları, daha 1977 Mart'ında Dersim'de Aydın GÜL'ün Halkın Kurtuluşu adlı azgın sosyal-şoven güruh tarafından alçakça katledilmesiyle anlaşılmıştır. Bu güçler çok çeşitli "sosyalist" ve "komünist" adlar altında her dönemde PKK'ye karşı yeni savaş cepheleri açarak, KUKM'ne karşı devletin yanında yer almakta tereddüt etmediler.

Dördüncüsü, Parti içi tasfiyeci-provokatörlerdir. Cezaevlerinde bizzat sömürgeci-faşist devlet yetkililerinin eliyle örgütlendirilen "Genç Kemalistler Birliği" adlı faşist ihanet örgütü ve bunların yurt dışındaki uzantıları olan provokatörler de; desteği TC'den ve onun uzantısı olan sosyal-şovenlerden, gıdasını ise Kemalizmden almaktaydı.

Beşincisi; CIA, MOSSAD, SÄPO vb. emperyalist örgütlerdir. CIA'nın hareketimizi daha grup aşamasındayken bile nasıl yakından izlediği önceki yazılarımızda detaylıca ortaya konulmuştur. (Serxwebûn, sayı: 48, Kürdistan'da Özel Harp, bölüm III, s. 12) Özellikle 15 Ağustos Atılımı sonrasında Partimize yönelik komploların uluslararası boyutlara vardırılmasıyla İsveç ve Hamburg olaylarında da açıkça görüldüğü gibi artık çeşitli emperyalist örgütler de fiilen yerlerini almışlardır.

İşte hareketimiz, doğduğu günden beri kabaca bu şekilde formüle edebileceğimiz iç ve dış düşmanların yoğun saldırılarına maruz kalmış, maddi bir güç haline dönüşmemesi için henüz bir nüve halindeyken ezilmek ve yok edilmek istenmiştir. Kürdistan toplumunda, devrimci hareketimizin şekillendiği dönemi ve koşulları az çok bilenler hareketimizin doğuşundan beri karşılaştığı iç ve dış düşmanların açık ve gizli saldırılarına anlam vermekte güçlük çekmeyeceklerdir. Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin, ilkel milliyetçiliğin ve sosyal-şovenizmin siyaset adına siyasetsizliği geliştirdiği ve Kürdistan sorununda düşmanla ağız birliği içinde oldukları bir dönemde proletarya hareketi olarak doğan hareketimiz, düşmanı Kürdistan'daki tüm uzantılarıyla birlikte tehdit etmeye başladığı oranda tek yönlü saldırılarla karşılaşmış ve mücadelemizin gelişmesiyle birlikte bu saldırılar çeşitli biçimlere bürünmüştür. Partimizin bir direniş hareketi olarak doğması, düşüncenin oluşumundan ilk pratik adımların atılışına ve bugüne dek varan her aşamada sömürgecilerle ve sömürgecilikten kaynaklanan her türlü mücadeleyi varlık vesilesi olarak görmesi onun bugüne dek varan komploculuk, tasfiyecilik ve direkt saldırılarla mücadele etmesini de beraberinde getirmiştir. Kürdistan'da halk olarak varlık mücadelesi yürütmek açık ki sadece sömürgeci-faşist Türk devletine karşı direnmek anlamına gelmeyecekti. Yüzyıllık sömürgeci asimilasyon politikasının iğdiş ettiği bir toplumda beyinlere şırınga edilen çarpık kemalist kültürün yansıması olarak meydana gelen ve yine ilkel milliyetçilikten kaynaklanan her çeşit şekilsiz oluşuma karşı da bir mücadele yürütmek ve direnmek gerekecekti. İşte hareketimiz böylesi bir ortamda, devrimci şiddet temelinde bir eleştiri ve mücadele içerisinde varlık bulmuştur. Hareketimizin gelişmesi Kürdistan koşullarında tamamen var olmanın çizgisiydi. Bu açıdan en az sömürgecilik kadar, sömürgecilerin her türden uzantılarının da saldırılarına maruz kalacaktı.

Kısaca da olsa, yaşanan somut olaylar çerçevesinde geçmiş saldırı ve komploların tarihçesine bir göz atıldığında rahatlıkla görülecektir ki, bugünkü durum 1975'lerden itibaren başlayan, tamamen haksız bir savaş yürüten ve yenilgiye mahkum olan karşıt gücün Partimize karşı her türlü yöntemi içeren kuralsız savaşının sadece bir parçasıdır. Bu savaşın henüz 1977'ye doğru gelindiğinde, hareketimizin ülke somutunda gruplaşma pratiğinin önemli bir evresini yaşadığı ve bu evreyi yeni bir aşamanın ilk basamağı haline dönüştürdüğü andan itibaren başlamıştır. Bu aşama ilk grup pratiğimiz, Kürdistan koşulları için geçerli olan çizgimiz ve siyasetin ne olacağını, aydın-gençlik ve en önemlisi de halkımız tarafından hangi çizginin benimseneceğini, aydın-gençliğin kemalist ideoloji ile bağımsızlıkçı ideoloji arasında seçim yapacağını açığa çıkaran bir aşamadır. Düşman, bu koşullarda fikir gücünün maddi bir güce dönüşme şansının çok fazla olduğunu görebiliyor ve Marksizm-Leninizmin Türkiye ve Kürdistan koşullarında kanıtlanması anlamına gelecek olan bu gelişmenin önüne geçebilmenin planlarını yapıyordu. Kürdistan ulusal sorununun tümden örtbas edildiği bir ortamda böylesine köklü devrimci gelişmelerin yaşanması karşısında düşman saldırıya geçmekte ve hareketimize yönelik ilk komployu gerçekleştirmekte fazla gecikmedi. Ve 1977 Mayıs'ında Partimizin ilk önderlerinden Haki KARER, "Sterka Sor" adlı sahtekar ve güdülmüş ajan-provokatör takımının gerçekleştirdiği bir komployla katledilerek, hareketimizin kesin olarak bitirilmesi amacını taşıyan ilk adım atılmış oldu. Bu komplo aslında hareketimizin tüm önderlerini imha etmeye yönelik çok kapsamlı bir plandı. Nitekim bu olayın hemen ardından 3 Haziran 1977'de başta Parti Önderliğimiz olmak üzere önde gelen tüm kadroları imha etmeyi hedefleyen bir komploda düşman amacına ulaşamadı.

Düşman, boşa çıkarılan bu ilk komplonun ardından, yukarıda sözü edilen tüm güçleri geniş bir biçimde devreye sokarak hareketimizi dört bir taraftan ablukaya almak istedi. 1978'de yoğunlaşan bu saldırılarla hareketimizin Kürdistan'da taban bulmasını engellemeye ve kadrolarını katletme faaliyetine girişti. Bunun bir sonucu olarak 18 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil ÇAVGUN yoldaş katledildi. Yine aynı dönemde bu saldırıların bir parçası olarak hareket içerisinde Antep-Ankara-Dersim üçgeninde "Tekoşin" adlı ajan örgüt eliyle tezgahlanan komploda da önderlerin katledilmesi hedeflenmekteydi. Ancak hareketimiz Önderliğinin siyasi öngörüsüyle komplo önceden açığa çıkarıldı ve usta bir müdahale ile oyun bertaraf edildi. Dersim'de aynı dönemde bunun bir uzantısı olarak, polis tarafından elde edilen birkaç kadın eliyle hareket içerisinde fuhuş geliştirilmeye çalışıldıysa da düşmanın bu oyunu da tutmadı.

Bu dönemde hareketimize yöneltilen saldırılar kervanına sosyal-şovenler, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de katıldılar. Ancak saldırıların boyutları artıkça hareketimizin inancını ve kararlılığını daha da pekiştirerek bu güçlü direnişini 27 Kasım 1978'de Parti örgütlenmesine dönüştürerek düşmana en anlamlı yanıtı vermiş oldu. Fakat sömürgeci devlet de Partimizin kuruluşundan bir ay sonra Maraş'ta tezgahladığı katliamı fırsat bilerek mücadelemizin en çok geliştiği alanlarda sıkıyönetim ilan etti. Gerek o günlerde ilan edilen sıkıyönetim ve gerekse 12 Eylül'de cuntanın işbaşına geldiği faşist darbede ana hedefin Partimiz ve onun önderliğindeki KUKM olduğu bugün çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Düşman, bir yandan mevcut gelişmeleri ne pahasına olursa olsun durdurmak amacıyla ordusu dahil, feodal-kompradorları, faşist güçleri ve ajan örgütleri harekete geçirip mücadelemize saldırtarak Partimizi o koşullarda boğmaya çalışırken, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva çevreler de mücadelemize karşı çoğu zaman şiddet temelinde saldırılar düzenleyerek düşmana eşlik ediyorlardı. Hareketimizin gelişmesiyle birlikte ipleri Türk burjuvazisinin eline geçen HK, HB ve Aydınlık gibi ajan-provokatör güçlerin bu dönemdeki saldırıları, dönemin özelliği gereği oldukça anlamlıdır. Düşmanın mücadelemizi bir saldırı çemberi içerisine alarak boğmaya çalışmasının en somut örneklerinden biri de KUK, DDKD ve ÖY gibi reformist küçük-burjuva örgütlerin UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adı altında bir araya gelerek ittifak temelinde Partimize karşı başlattıkları saldırı furyasıdır.

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte hareketimiz ve kitleler üzerinde geliştirilen yoğun sindirme operasyonları sırasında, Mayıs 1979'da Elazığ'da girişilen toplu tutuklamalarda ele geçirilen mücadelemizin önder kadrolarından Aytekin TUĞLUK'un, cezaevinde direnişin başını çektiğinden ötürü, bir komployla, faşist ve polislerin işbirliğiyle katledilmesi 1979 imha saldırılarının son halkası oldu. Bu komplo sonucu bastırılmak istenen direniş, daha da alevlenerek Kürdistan'ın genelini sardı.

12 Eylül darbesinden sonra ise, faşist Türk sömürgeciliği kokuşmuş varlığını biraz daha yaşatmak için uluslararası emperyalist ve gerici bağlantılarından aldığı güçle Partimiz üzerinde açıktan katliam ve işkence dönemini açarak, saldırganlığını bu sefer de zindanlarda tutsak ettiği savaş esirleri üzerinde yoğunlaştırdı. İçerde insanlık dışı işkence ve imha metodlarıyla ayyuka çıkardığı bu saldırıları, dışarıda ise, yaygın kitle tutuklamaları ve katletme olaylarıyla devam ettirdi. Ancak dönemin özelliği gereği düşman sadece dıştan baskıları yoğunlaştırmakla ve ordu gücüne dayanarak terör havası estirmekle yetinmeyecekti. Bu saldırıların paralelinde, proletarya partilerinin tarihlerinde çokça rastlandığı gibi, dışardaki mücadeleyi etkilemek için parti içi tasfiyeciliği de geliştirecekti. Partimizin yalnızca katliam, tutuklama ve işkencelerle yok edilemeyeceğini, tersine bundan güç alacağını, bu saldırılar ortamında giderek çelikleşeceğini düşman çok iyi biliyordu. O halde Partimizin yok edilmesi için tasfiyeciliği geliştirmesi gerekiyordu. Türk burjuvazisi karşı-devrimin dünya ve Türkiye tarihinden aldıkları örneklere dayanarak Partimizi içerden ve dışardan geliştirilecek ihanet zinciriyle tasfiye etmek için hummalı bir faaliyet içerisine girdi. İçerde imha ve Partiyi tasfiye siyasetini içiçe kullanarak belli sonuçlara ulaşmaya çalıştı. Bunun için de uygulamaya geçirdikleri ilk planları, Partimizin tutuklu kitlesi ve önder kadroları üzerinde maddi ve manevi işkenceler uygulayarak "PKK"den vazgeçirtmek" isteme biçiminde oldu. Dışarda ise, geçici yol arkadaşları satın alınarak, onlara ucuz yaşam yolu gösterilerek onların aracılığıyla Parti yapısı bulandırılmak ve Parti çizgisi ihtilalci özünden boşaltılarak tasfiye edilmek istendi. Nitekim "PKK'nin demokratikleştirilmesi" vb. teraneler bu yönlü bir faaliyetin iç yüzünü yansıtmaktaydı.

Partimizin geri çekiliş sürecini yaşadığı böylesi bir dönemde, düşman şu gerçeğin çok iyi farkındaydı: Eğer içeride Partimizi, önderleri şahsında teslim alırsa dışardaki PKK'nin imhası için yarıya gerçekleşmiş olacaktı. Düşman bu yönlü faaliyetiyle birkaç kaypak ve ihanetçi unsurun dışında hiçbir Parti kadrosu ve önderini teslim alamadı. Başta Mazlum DOĞAN, Kemal PİR

ve M. Hayri DURMUŞ olmak üzere tüm yoldaşlarımız düşmanın bu taktiklerine büyük bir direnişle karşılık verdiler.

İçerde "Genç Kemalistler Birliği", dışarda ise Semir önderlikli provokasyon çizgisi yoğunlaştırdıkları faaliyetlerle içerdeki görkemli direnişi kırmayı ve Partimizin yeni döneme güçlü bir hazırlıkla girmesini engellemeye çalıştılar. Halkımız ve onun öncü gücü olan Partimiz açısından kader belirleyici yıllarda ortaya çıkan tasfiyecilik hareketine içerde Mazlum, Kemal ve Hayri gibi yüce önderlerin, hayatlarını ortaya koyarak yükselttikleri direnişle cevap verirken, dışarda ise tüm engelleme çabalarına karşılık ülkeye dönüşün ve direnişin yükseltilişinin karar altına alındığı Parti II. Kongresi'yle karşılık verildi. Halkımızın direniş tarihinde en büyük ve anlamlı katliamların gerçekleştirildiği, Partimizin içten ve dıştan gelen bir dizi saldırıyla boğuştuğu bu sürecin sonucunda artık PKK'de direniş ölümsüzleşmiş ve sömürgecilik ölüme mahkum edilmiştir.

Kongre'de alınan karar gereği ülkeye yeniden dönüşün başlamasıyla birlikte bu kararın pratikte uygulanmasının önüne geçilmek amacıyla azgınca bir biçimde hızlandırılan tasfiyecilik faaliyetlerinin yanısıra, dıştan gelen saldırılarla Parti tarihimizde acı bir olay daha yaşandı. Bu olay, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN adlı yoldaşların 2 Mayıs 1983'te KYB tarafından alçakça şehit edilmesi olayıydı. Yine bu dönem, faşist Türk devletinin ordu sürülerini Güney Kürdistan alanındaki Parti gücümüzü imha etmek üzere saldırttıkları ve onlarca savaş esirine idam cezaları verildiği, ayrıca reformistlerin "PKK teröristliğini" ispatlamaya çalıştıkları dönemdir. Bu süreçte içten ve dıştan yoğunlaştırılan saldırıların tümü, Parti örgütsel yapımızın ülke zemininde ayakları üzerine oturmasını engellemek, kitlelerin kabaran kin ve öfkesini maddi bir güce dönüştürerek, halk ordusuna kanalize edilmesinin önüne geçmek amacı taşımaktaydı.

Tüm bu saldırı, komplo ve katliamlara rağmen mücadelemiz düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkararak gelişti. Partimizin düşmandan ve düşmanın tüm uzantılarından kaynaklanan gizli ve açık saldırılara verdiği en güzel cevap 15 Ağustos eylemliliğiyle HRK'nin ve ardından da 21 Mart 1985'te Cephe ilanının gerçekleştirilmesi oldu.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından köklü bir zafer aşaması olan 15 Ağustos eylemliliği ve sonraki süreç, düşmanın azgınca Partimize ve halkımıza saldırdığı bir süreç oldu. Sömürgeci-faşist Türk devleti ordu gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan'a kaydırarak özellikle mücadelemizin geliştiği alanlarda konumlandırdı. Bu dönem düşmanın her türlü maddi imkanlarını kullanarak, insanlarımızı evlerinden ve köylerinden zorla göç ettirerek, köyleri yakıp yıkarak, insanlarımızı katlederek sonuca ulaşmaya çalıştığı bir dönem oldu. Düşman üzerimize vahşi bir hayvan gibi saldırmasına rağmen, sadece bu saldırılarla sonuca ulaşmayacağını çok iyi görüyordu. Bu gerçekliği yer yer yetkili ağızların da açıkladığı gibi kabul ediyor ve istenilen sonuca ulaşmak için binbir komplo ve oyun tezgahlamaya yeniden girişiyordu. Bu dönemde CIA, MİT ve ordu eliyle yapamadığını üç-beş haine dayanarak yapabileceği umuduna kapılıyor ve savaşı Kürdistanlılaştırmak, halkımızın bir kısmını zorla silahlandırarak, Kürt gericiliğini örgütleyerek ulusal kurtuluş hareketimize karşı savaştırmak istiyordu. Nitekim bu politikaya dayanarak Kürdistan toplumunun bünyesinde yer alan yoz, gerici, serseri, adi mahkum ve feodal-kompradorlardan oluşan devşirme bir karşı-devrimci ordu örgütlemeye çalıştı.

Çetecilik politikasının yanısıra yeniden içteki ihanetten medet umması "Pişmanlık Yasası"nı yürürlüğe koyarak her türden ihanet eğilimine açık kapı bırakması, hareket içerisinde yer alan zayıf ve inançsız unsurlara kucak açması yine bu politikanın bir parçasıdır. Bu aşağılık yönteme ne denli sarıldığının bir diğer örneği de hareketimizi tasfiye etmek amacıyla devrimci ve savaşçıların ailelerini teslim almaya ve bunların vasıtasıyla Parti saflarında yer alan yakınlarını mücadeleden alıkoyarak düşman unsurlar haline getirmeye çalışmak amacıyla başvurduğu taktiktir.

Diğer yandan bu taktiklerinin bir gereği olarak piyasaya sürülen güçlerin bir kesimi de 12 Eylül öncesinde mücadelemize karşı yoğun bir biçimde kullanılan ilkel milliyetçi, sosyal-şoven ve reformist kesimler oldu. İlkel milliyetçiliğin eliyle 16 Nisan 1985'te Güney Kürdistan sahasında Partimizin militan kadrolarından sekizinin şehit düşmesi, yine 16 Ağustos 1985'te Hamit AVCI olayı gibi acı bir komplonun yaşanması sözkonusu olurken, sosyal-şoven ve reformist güçler de ağırlıklı olarak Avrupa alanında Parti varlığımıza yönelmenin yolunu tutmaktaydı. Bu iflah olmaz güruhlar eliyle 23 Aralık 1985'te Paris'te Partimizin militan kadrosu, enternasyonalist M. Nazif AKTAŞ'ın katledilmesi de Parti tarihine Avrupa alanında verdiğimiz ilk şehidimiz olarak geçiyordu.

Düşmanın başvurduğu saldırı ve komploların yeni bir biçimi de, örgüt içerisine adam sızdırarak önder kadroların fiziki varlıklarına kastetme, yani örgüt içi komploculuğu geliştirme yöntemi olmuştur. Düşman elinde kalan bu son yöntemle Partimiz saflarında bunlar vasıtasıyla hareketimize dıştan vuramadığı darbeyi içten vurmaya çalışmaktadır. Ancak halkımızın direniş eğilimi karşısında daha başlangıcından itibaren yenilgiye mahkum olan bu ihanet halkası da, ülkemizin olumsuz toplumsal özelliklerinden kaynaklanan bazı nedenlerden ötürü bir-iki acı olayı yaşamamıza neden olacaktı. Bu komploculuk faaliyetinin ilk örneğini direkt Ahmet Biryan'a bağlı bir hainin iki HRK savaşçısını katletmesi olayında yaşadık. Ardından 1 Mayıs 1986 günü HRK'nin yiğit savaşçılarından Salman KAVAL'ı benzeri bir komploda şehit verdik.

Hareketimizin daha grup aşamasından başlayarak günümüze dek kesintisiz ve yoğun bir biçimde düşman saldırılarına hedef olan en belirgin olgu, Parti Önderliğimiz olmuştur. Tüm dünya devrim pratiklerinde de görüldüğü gibi emperyalizmin ve gericiliğin yöneldiği, imha etmek veya etkisizleştirmek istediği hedeflerin başında devrim hareketlerinin önderleri gelmektedir. Ama rahatlıkla denilebilir ki, düşmanın başlangıçtan beri hiçbir kural tanımadan Partimiz Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşa yönelttiği saldırılar ölçüsünde saldırıya pek az lider maruz kalmıştır. Parti Önderliğimize yönelik saldırılar yalnızca sömürgeci-faşist TC'nin çağdışı, alçakça saldırılarıyla sınırlı kalmamıştır. Bu saldırılar mücadelemizin her aşamasında, düşmanın her türden ve soydan uzantıları tarafından yöneltildiği gibi, günümüzde de halen yoğun bir biçimde sürmektedir. Günümüzde emperyalist çevrelere kadar genişleyen bu saldırı kervanına burjuva basın-yayın organlarından Parti içi tasfiyecilere, sosyal-şovenlerden ilkel milliyetçilere ve reformistlere kadar istisnasız tüm Parti karşıtı unsurlar en alçakça yöntemleriyle katılmışlardır. Parti Önderliğimize yakıştırılmadık kötü sıfat bırakılmamış, ailesine varana kadar dil uzatılmış, ancak bununla da yetinilmeyerek fiziki imha girişimlerinde de bulunulmuştur.

Tüm bu saldırıların nedeni açık ki, Parti Önderliğimizin yalnızca Kürdistan ve Türkiye halkları ve devrimleri için değil, giderek Ortadoğu geneli açısından oynayacağı rolle yakından ilgilidir. O, geniş siyasi öngörüsüyle ve güçlü liderlik vasıflarıyla PKK'yi her türlü tehlike ve saldırılardan korumayı başararak, PKK'nin önderlik ettiği çağdaş ulusal kurtuluş mücadelemizi bugünkü boyutlara ulaştırmış ve tüm bu özellikleriyle de düşmanın boy hedefi durumuna gelmiştir. Ancak düşmanın tüm komplo ve saldırı taktikleri gibi bu taktikleri de boşa çıkmış, hatta ters tepmiştir. Düşman saldırdıkça halkımız ve ilerici güçler O'nun etrafında daha sıkı kenetlenmiş ve O'na daha bilinçli ve kararlı desteklerini artırarak sunmaya devam etmişlerdir.

Açık ki, Partimizin ideolojik bir grup olarak şekillendiği dönemden bugüne değin düşmanın içten ve dıştan yürüttüğü bu gizli ve açık saldırıların tümü Kürdistan halkının Partimiz önderliğinde zafere gitmesinin engellenmesi ve bunun için de Partimizin tasfiye edilmesine yönelik saldırılardır. Ama sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin uyguladığı tüm bu yöntemlerle hareketimizin kitleselleşerek maddi bir güç haline dönüşmesi engellenememiş, tam tersine günden güne gelişerek uluslararası bir saygınlık ve prestij kazanmıştır. İşte buna karşılık düşman da saldırı ve komplo planlarını geliştirerek uluslararası boyutlara vardırmıştır. Tüm dünya kamuoyunun gözleri önünde ve uzun hazırlıklar sonucunda uygulamaya konan İsveç ve Hamburg komploları bunun en açık-seçik ve somut örneklerini teşkil etmektedir.

Partimiz, Ocak 1986 tarihinde KUKM'ne karşı uygulanan "özel savaş"ta emperyalizmin rolünü değerlendiren yazısında şu belirlemeyi yapmıştır:

"KUKM ve PKK'yi ezme yolundaki girişimler salt TC'nin uygulamaları ile sınırlı kalmamakta, çeşitli emperyalist devletler de bu konuda yoğun çabalar içerisinde bulunmaktadırlar. Kürdistan'ın ve Türkiye'nin kendileri açısından taşıdıkları hayati önem, PKK'nin hedef ve politikalarının kendi çıkarlarını da ciddi biçimde tehdit etmesi bu güçleri alarma geçirmiş, başından beri ulusal kurtuluş mücadelemize karşı takındıkları saldırgan tutum ve komplolar son gelişmelerle birlikte daha da üst boyutlara çıkmıştır.

"... İsveç bir yandan bu alana çektiği binlerce siyasi ilticacı ve Kürdistanlı emekçiyi özümseme ve ulusal soruna karşı duyarsız kılma faaliyetlerini sistemli olarak yürütür ve bu konuda oldukça başarı da sağlarken, diğer yandan Partimizin 'terörist' bir örgüt olarak damgalanması ve teşhir ve tecrit edilmesi için çabalarını yoğunlaştırmakta ve tasfiyecileri açıkça koruyup, destek sunmaktadır. Bütün bunları geliştirirken de kendisine akıl hocalığını MİT ve Kürt küçük-burjuva reformistleri yapmaktadır.

"... Bu konumuyla İsveç, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve önderi PKK'ye karşı en tehlikeli komploların hazırlandığı ve tarafından desteklendiği tehlikeli bir odak durumundadır.

"... Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürütülen 'özel savaş'ı aktif olarak değerlendiren ve bizzat içinde yer alan diğer iki emperyalist güç ise, Almanya ve ABD'dir." (Serxwebûn, sayı: 49, s. 15)

Evet, 1986 Ocak'ında yapılan bu belirlemenin ne kadar objektif ve çarpıcı bir belirleme olduğu çok geçmeden açığa çıkacak, tüm dünya 28 Şubat 1986'da İsveç'te Olof Palme'nin öldürülmesine ve 15 Ağustos 1986 tarihinde de Almanya'da Hamburg komplolarına tanık olacaktır. 15 Ağustos eylemliliği ardından mücadelemizin kazandığı güçlü mevziler temelinde 1985 yılını başarıyla kapaması, kitlesel bir güce ulaşarak Partimizin 1986'yı görkemli bir tarzda karşılayacağını dost da düşman da tahmin etmekteydi. Ayrıca Newroz döneminin ve 15 Ağustos tarihinin mücadelemiz açısından taşıdığı önemi az da olsa kavrayabilen herkes açısından diğer tüm olgular bir yana, İsveç ve Hamburg komplolarının uygulanmaya konması için seçilen tarihler bile başlı başına bu komploların altında yatan asıl nedeni anlamaya yetmektedir.

Belirlemede İsveç ve Almanya dışında adı geçen diğer emperyalist ülke de ABD'dir. ABD'nin Kürdistan devrimi karşısındaki tutumu, CIA'nın bu yönlü faaliyetleri, faşist-sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da bugün uyguladığı "özel savaş"ın ağırlıklı olarak Pentagon kaynaklı olduğu konusunda söze gerek kalıyor mu? Daha geçtiğimiz günlerde CIA ajanı Paul Henze'nin İsveç'ten gelip kendisine eşlik eden bir bayanla birlikte Harran ovasında yaptığı "turistik(!)" gezisinin ne anlama geldiğini de kestirmek pek zor değil.

İsveç ve Hamburg komplolarının nasıl hazırlanıp uygulamaya konulduğu hususunda değişik yazılarda geniş açıklamalar yapılmıştır. Bunlardan İsveç komplosunun kimler eliyle nasıl tezgahlandığı konusuna yine çeşitli yazılarımızda açıklık getirilmiştir. Özellikle CIA'nın Palme'yi hangi gerekçelerle, niçin öldürdüğünü Partimiz derin bir öngörüyle daha ilk günlerin yaratılan o kaos ortamında detaylı bir biçimde ortaya koyabilmiştir. Nitekim uluslararası çevrelerden çoğu tarafsız, dürüst kişinin kavramakta, açıklık getirmekte hayli güçlük çektiği bu komplonun üzerinden dokuz ayı aşkın bir sürenin geçmesinin, birçok emperyalist basın kuruluşları ile faşist Türk burjuva basınının elele vererek başlattıkları PKK'ye yönelik propaganda bombardımanının ilk günlerde yarattığı sislerin çekilip ortalığın durulması ve görüş ufuklarının genişlemesinin ardından; birçok ilerici kişi veya kurum o günkü görüşlerimiz doğrultusunda açıklamalar yaparak benzer gerekçelerden dolayı CIA'yı sorumlu tutmaktadır. Bunlardan bir tanesi de *"Olof Palme'yi ortadan kaldırmak için ABD yönetiminin çok önemli nedenleri vardı"* diyen, VPK (Sol Komünist Partisi-İsveç) milletvekili Jörn Svensson'dur. Svensson, yaptığı açıklamada eylem için Türkiye, İsrail, Güney Afrika ve Şili gibi ülkelerin de gerekçeleri olduğunu belirterek asıl dikkatleri ABD yönetimine çekmiş ve şunları söylemiştir:

"O (yani Palme), İspanya'nın NATO'ya girmesinden, sosyal-demokrasinin B. Almanya ve İngiltere'deki başarısına kadar birçok konuda ABD'nin çıkarlarını tehdit eden (tehlikeye düşüren) değişik bir stratejiyi desteklemişti... Komplonun temel dayanağı İsveç'tir, ancak Avrupalı sağcı teröristlerin yardımıyla gerçekleştirilmiştir... Eğer, cinayetten hemen sonra beklemeksizin Türkiye tarafından gelen PKK suçlamaları doğru varsayılsa diyor Svensson, politik bir cinayette şüpheleri üzerine çekmesi PKK için tam bir delilik olacaktı. Çünkü böyle bir durumda Avrupa ülkeleri ile olan ilişkileri yerine, Türkiye'ye sıkışıp kalmaya zorlanması demek olurdu. Svensson, PKK şıkkını reddediyor." (AFTON BLADET, 7 Kasım 1986)

Görüldüğü gibi dokuz ay sonra da olsa adı geçen milletvekili oldukça gerçekçi noktalara parmak basmıştır. Özellikle PKK'yle ilgili görüşleri komplonun asıl amacına da denk düşmektedir. Zaten komployu tezgahlayan güçlerin temel amacı da buydu; yani, PKK'nin Avrupa ilerici kamuoyu ile ilişkilerini engellemek, kesmek ve dolayısıyla KUKM'ni zayıflatmaktı.

Ayrıca bu olayı PKK'ye maletmek isteyen, tamamen emperyalizmin hizmetindeki TAZ vb. bazı gazetelerin nasıl SÄPO'dan daha gayretli davrandıklarını da yine İsveçli olan bir avukatın, Bengt Söderstörm'ün sözlerinden aktaralım: *"Bildiğim kadarı ile, onlar* (polis araştırma grubu) *Kürtler hakkında hiçbir şey söylememişlerdir. Basın konferanslarına gittim ve gidiyorum. Fakat orada dahi, Kürtlerin bu konuda suçlu olduğu hiçbir zaman açıklanmadı. Böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmadılar, aksine bunu yapan, yaparken de 'polis kaynaklarını' gösteren bazı gazeteler ve temsilcileridir."* (GÖTEBORGS-POSTEN, 8 Kasım 1986)

Bu sözler, "PKK'yi teşhir ve tecrit" etmek için kolları sıvamış bulunan bu gayretkeş gazetelerin sonuçta kendilerinin teşhir olduklarının açık bir kanıtıdır, hem de iplerini ellerinde bulunduran efendileriyle birlikte.

Fakat daha önce yaptığı açıklamada SÄPO, Palme'nin katilini 1986'nın sonuna kadar açığa çıkaracağını ilan etmişti. Oysa tüm çabalara rağmen, dönüp-dolaşıp CIA-MİT-SÄPO inine gelen izler bir türlü başka yöne saptırılamadı. On ay boyunca asıl hedefleri ve amaçları olan PKK'nin cinayeti işlediği, dolayısıyla "terörist" bir örgüt olduğu safsatalarına kimseleri inandıramayınca, önüne çıkan her fırsattan yararlanarak kuşkuları kendi üstünden uzaklaştırmaya çalıştı. Hırvat örgütünden Şilili faşistlere, Palme'nin 'Londra'daki sevgilisi'nden İranlı mollalara değin çeşitli iddialar ortaya attı. Ne var ki, iddia etmek yetmiyordu; birilerini suçlamak kolaydı belki, ama buna başkalarını inandırmak pek o kadar kolay değildi anlaşılan. '86 yılı bitmek üzereydi ve izler bir türlü kendi inlerinden uzaklaştırılamıyordu. İşte bu nedenle İsveç'te yaşayan Kürtlerden birkaçını sansasyonel bir biçimde tutuklayıp "PKK üyesi" olarak göstermeye çalıştı ve bir kez daha PKK adını ortaya attı. PKK adının bir kere daha ortaya atılmasının başka nedenleri de vardı elbet. "Teröristliğini kanıtlamak" için Palme'yi bile gözden çıkardıkları PKK '86 yılını parlak başarılarla kapatıyordu. Gücü ve prestiji her geçen gün artmakta başarı grafiği sürekli yükselmekteydi. 25-30 Ekim 1986 tarihinde gerçekleştirdiği III. Kongre ve burada alınan güçlü kararlarla prestiji bir kat daha artmaktaydı. İşte PKK karşıtları, uzak bir ihtimal de olsa bu başarıyı gölgeleyebilmek umuduyla inandırıcı olamayacağını, artık işin komediye dönüşeceğini bile bile bir daha PKK adını ortaya attılar. Ancak, CIA'dan MİT'e, SÄPO'dan kullanıla kullanıla posa haline getirilmiş provokatörlere ve "Genç Kemalistler" adlı ihanet örgütünün elebaşılarına kadar tüm PKK karşıtı güçlerin elbirliğiyle şişirdikleri bu balonun uzun ömürlü olma şansı yoktu. Nitekim SÄPO tuttuğu insanları bırakmak zorunda kaldı ve balon çabuk söndü.

Bu arada SÄPO'nun ve İsveç yönetiminin durumu gerçekten de tam bir komediye dönüştü. İsveç kamuoyu ve ilerici basını yönetimin bu tür girişimlerini kınadılar. Örneğin, Arbetaren adlı İsveç gazetesi,

"PKK'yi terör örgütü olarak ilan eden Avrupa'da sadece iki ülke var: İsveç ve Türkiye" (21 Kasım 1986, Nr: 47) diyerek, yönetimin tutumuna tepkisini belirtirken, 15 Aralık 1986 tarihli Frankfurter Rundschau adlı Alman gazetesi de polis şefi Holmer'le alay etmekte ve Holmer'in 30.000 sayfalık dosyayı okumaktan hayal görmeye başladığını ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemektedir. Bu noktada ortaya çıkan gerçek şu ki; faşist Türk burjuvazisi, PKK'yi "terörist" ilan etmek için yanına aldığı tüm güçleri ve bu arada İsveç yönetimini de kendisi gibi tam bir çıkmaza sokmuştur. Türk burjuvazisinin uluslararası alanda böyle at oynatabilecek, başkalarını kendisine alet edebilecek güçte ve yetenekte olmadığı vb. görüşler taşımakta olanlar varsa, kendilerine söylenebilecek şey şudur: O halde böyle düşünenler henüz Türk burjuvazisini iyice tanımamış ve gerçek yüzünü, karakterini görememişlerdir. Oysa tarihine şöyle bir bakılacak olursa Türk burjuvazisinin terörist karakteri ve bu tür konularda nasıl deneyimli olduğu rahatlıkla görülebilecektir. Yakın tarihten bunun bir tek örneğini hatırlatmak yararlı olacaktır.

Terörist Türk Burjuvazisinin "Terörle Mücadele" Çığlıkları Ne Anlama Gelmektedir?

Sözcük anlamı korkutma, yıldırma olan terör, doğduğu günden başlayarak Türk burjuvazisinin adeta ikiz kardeşi görünümündedir ve hiçbir zaman ondan ayrılmamıştır. İttihat Terakki döneminden başlayarak özellikle de M. Kemal döneminde terör, Türk burjuvazisinin en etkin ve vazgeçilmez silahı olmuştur. M. Kemal'den sonra da Türk burjuvazisi bu silahı gün geçtikçe zenginleşen deneyimleriyle daha da etkin bir hale getirerek günümüze dek kullanagelmiştir.

Bugün kendisinden daha güçlü kimi emperyalist ülkeleri de komplolarına alet ederek, PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için kolları sıvamış bulunan ve bunun için birçok olayı bizzat kendi eliyle tezgahlayan Türk burjuvazisi, benzeri bir kampanyayı da II. Dünya Savaşı sonrasında, 1946'larda başlatmıştı. "Sovyet tehdidi" masalıyla, soğuk savaş kışkırtıcılığında ABD emperyalistleri ile birlikte başı çekmiş, hatta kimi zaman ABD'nin de önüne geçerek kampanyayı sürdüren Türk burjuvazisi, sonunda amacına ulaşmış ve tüm dünyayı savaş ortamına itmeyi başarmıştı. Bu kampanyanın nasıl yürütüldüğü ve tüm dünyanın buna nasıl inandırıldığı başlıbaşına bir inceleme konusu ve bu yazının sınırlarını aşan bir konu. Ancak burada üzerinde durulması gereken nokta, böyle bir girişime neden gerek duyulduğu noktasıdır. Yani, Türk burjuvazisi neden soğuk savaş kışkırtıcılığı yapıyordu? Buna neden ihtiyaç duyuyordu?

Bunun için bazı kısa hatırlatmalar yapmak gerekecektir. Bilindiği gibi TC, II. Dünya Savaşı sırasında tam anlamıyla kaypak bir politika izlemiştir. Savaşın seyri henüz açıklığa kavuşmamışken her iki tarafla da ilişkilerini sürdürmeye çalıştı. Fakat savaş giderek Hitler faşizminin aleyhine döndükçe TC de yönünü diğer tarafa çevirmeye başladı. Hemen ardından da İngiltere, Fransa ve ABD ile ittifaka girdi. 1943'lerden itibaren müttefiklerinin tüm istemlerine rağmen savaşa girmiyor, muğlak ve oyalayıcı bir taktik uyguluyordu. TC'nin tamamen bilim dışı, gerçeklerden uzak resmi tarihinde övünç kaynağı yapılan, Türkiye'nin savaşa girmeyişini İsmet İnönü'nün "büyük devlet adamı" olmasına, "kurnazlığı"na bağlayan tezin altında yatan gerçeklik bu tutarsız ve kaypak politikadır.

Ne var ki, Hitler faşizmi yenilgiye uğratılıp savaş sona erdiğinde, Türkiye bir anda kendisini korkunç bir yalnızlığın içinde ve dolayısıyla tehlikede hissetti. Çünkü insanlığın başbelası durumuna gelen Hitler faşizmini alteden Sovyetler Birliği"nin ve Stalin'in gücü ve prestiji en yüksek noktadaydı. Ayrıca sosyalist sistem tek ülke sınırlarını aşmış çok daha geniş boyutlara –dünyanın 1/3'ine– ulaşmıştı. Bu durum karşısında bir telaşa kapılan TC, vakit kaybetmeden ve her şeyiyle "Batılı" dediği emperyalistlerin kucağına atılmak istiyordu. Ama Türk burjuvazisi her şeyini emperyalistlere peşkeş çekmeye hazır olmasına rağmen emperyalistlerden kabul görmedi. Çünkü savaş sırasında izlediği kaypak politika nedeniyle tüm dünyaya karşı güvenini yitirmişti. Emperyalist devletler bile kendisine güvenemiyordu artık. Ve tam anlamıyla bir çıkmaz ve bunalım içerisinde yapayalnız kalmıştı.

İşte bu noktada, deneyimli Türk burjuvazisinin yetenekleri ön plana çıktı. Bir "Sovyet tehdidi" masalı ortaya atıldı; Sovyetler'in Türkiye'den Kars ve Ardahan'ı istediği, boğazlarda gözü olduğu vb. yalanlarla bir soğuk savaş kışkırtıcılığı başlatıldı. Türk burjuvazisinin hesapları açıktı; böylelikle Türkiye'nin stratejik önemine Batıyı inandıracak ve kendisi için en büyük tehlike olarak gördüğü sosyalist sistem ve Sovyetler Birliği karşısında yalnızlıktan kurtulacaktı.

"Sovyet tehdidi" masalına önce ABD yönetimi inandırıldı. Ardından ABD ile birlikte tüm dünyayı bu masala inandırmak için kolları sıvadılar ve soğuk savaş böyle başlatıldı. Görüldüğü gibi, Türk burjuvazisi hiç de küçümsenmeyecek bir iş becermiştir.

Ancak Türk burjuvazisinin ABD'yi inandırması pek de kolay olmamıştır. Birçok tezgahlar hazırlaması gerekmiş ve bu tezgahları ustalıkla hazırlamıştır. Bir kere ABD'yi inandırmak için dış tehditin varlığı yetmiyordu. Bunun için içte de bir "komünizm tehlikesi" olduğunu göstermek gerekiyordu. ABD'yi inandırmak için teröre mi başvurmak gerekiyordu? Türk burjuvazisi hazırdı. Bu amaçla Türkiye'nin üç büyük kenti İstanbul, Ankara ve İzmir'de bizzat devlet eliyle tezgahlanan sağ öğrenci terör eylemleri sahneye kondu. 4 Aralık 1945'te İstanbul'da "Tan Olayı" diye bilinen terör eylemi sahnelendi. "Tan", "Yeni Dünya", "Görüşler" vb. solcu diye bilinen gazete ve dergilerin matbaaları tahrip edildi. İkinci olay yine devlet eliyle ve bu kez 19 Nisan 1947'de İzmir'de sahneye kondu. "Zincirli Hürriyet" gazetesinin matbaası parçalandı. Üçüncü olay ise, Ankara'da sahnelenen "Dil-Tarih Olayı"dır. Devletin kışkırttığı sağcı öğrenciler "komünist hoca istemiyoruz" gerekçesiyle rektörlüğü basıp rektöre zorla istifa dilekçesi imzalattılar.

Ve Türk burjuvazisinin ustalıkla tezgahladığı bu sağ terör etkisini gösterdi. ABD Türkiye'nin tehlikede olduğuna inandı, Marshall Planı'yla himayesine kabul etti, soğuk savaş dönemi de böylece başlatılmış oldu.

Bundan sonra da Türk burjuvazisi gerekli gördüğü yerde terör yöntemine başvurmaktan çekinmedi. Örneğin Türkiye'nin NATO'ya girişi de yine teröre başvurması sayesinde olmuştur. İlk kez 11 Mayıs 1950'de NATO'ya girmek için başvurduğunda bu isteği kabul edilmedi. Bunun üzerine emperyalizme yaranmak için Kore'ye binlerce asker yolladı. Artık NATO'ya alınabileceğine inanıyordu. Ve bu inançla ikinci kez başvurdu. Fakat yine reddedildi. Türk burjuvazisi çareyi yine terörist karakterini hatırlamakta buldu. İçerde büyük bir baskı ve tutuklama kampanyası başlatıldı. Tekrar NATO'ya başvurdu ve kabul gördü, NATO'ya girdi.

Daha yakın dönemlerde, 1970'lerin başlarında Türk burjuvazisi, Hitler faşizmine taş çıkarırcasına daha gelişkin terör yöntemleri uyguladı. Gelişmekte olan ilerici gençlik hareketine karşı giriştiği "Balyoz harekatı"na gerekçe olması amacıyla Marmara vapurunun batırılması, Kültür Sarayı'nın yakılması vb. olaylar bu örneklerden sadece birkaçıdır.

Gönümüzde ise komplo ve tezgahlarının boyutlarını artık uluslararası düzeye ulaştırmıştır. Kemalist-faşist rejimin bugün "terörle mücadele" konusunda kolları sıvayıp başa güreşmesinin ne anlama geldiği Türk burjuvazisinin bu karakteri ışığında daha kolay görülebilecektir. Ve TC'nin bugünkü konumu 1945'lerden sonraki durumla büyük bir benzerlik arzetmektedir. O zamanki kritik durumdan ve bunalımdan soğuk savaş kışkırtıcılığı yaparak sıyrılabilen Türk burjuvazisi, bugünkü çıkmazından da "terörle mücadele" yaygaralarıyla çıkmayı denemektedir.

II. Dünya Savaşı sonrasında TC, tamamen yalnız ve güçsüzdür. Savaş döneminde izlediği politika tüm müttefiklerinin kendisine sırt çevirmesine neden olmuştur. Ve karşısında, yanıbaşında kendisi için en büyük tehlike saydığı sosyalist sistem dimdik ayakta durmaktadır. Kurtuluşu "Sovyet tehdidi" masalında buluyor. Bu masala önce içerdeki solcularını, sonra ABD yönetimini ve daha sonra da dünyayı inandırıyor. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm yatmaktadır. Sovyetler'in kendisinden toprak istediğini, boğazları istediğini kanıtlayabilmek için Türk burjuvazisi terör de dahil her yola başvuruyor. Batılı dostlarını inandırmak ve yanına çekmek zorundadır. Çünkü sosyalizmin güçlü nefesini her an ensesinde hissetmektedir.

Ya peki bugün durum nedir? Şaşılacak ölçüde bir benzerlik var. 12 Eylül rejimi çok kısa sürede KUKM karşısında tam bir çıkmaza saplanmıştır. Cuntanın çağdışı vahşeti başta en yakın komşuları olmak üzere tüm dünyada tepkiyle ve nefretle karşılanmaktadır. Öylesine bir ucube halindedir ki, Reagan yönetimi dışında hiç kimseden kabul görememektedir. Avrupalı emperyalistler bile bu ucube haliyle kendisini bir türlü benimseyememektedir. Kısacası II. Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi, yalnız ve çaresizdir. Komşularıyla geçinememekte, aynı ittifakta yer aldığı müttefikleriyle bile savaşacak duruma gelebilmektedir. Ancak bu kez karşısındaki tehlike KUKM ve öncüsü PKK'yi görmektedir. Çıkış yolu bu kez soğuk savaş kışkırtıcılığı yerine, "terörle mücadele" oluyor. Her uluslararası toplantının gündemine "terörle mücadele" konusunu getirmeye çalışması boşuna değildir. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm vardı, "terörle mücadele"nin özünde anti-PKK olgusu yatmaktadır. "Sovyet tehdidi" masalına dünyayı inandırmak için az yol denemedi. PKK'nin "teröristliği"ni kanıtlamak ve buna dünyayı inandırmak için de az çaba sarfetmiyor. Bu alanda epeyce tarihsel deneyime sahip olan Türk burjuvazisinin planlı ve hesaplı-kitaplı hareket ettiği görülüyor. Önce Papa olayı gündeme getiriliyor. Amaç, Reagan yönetimi ve 12 Eylül rejiminin devlet terörü uygulamalarını haklı göstermek ve dünyayı "terörizm tehlikesi"ne inandırmaktır. Ve tabii ucunun sosyalist sisteme kadar uzatılması da ihmal edilmiyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadeleleri ve anti-emperyalist güçler terörist olarak kabul ettirildikten sonra, PKK'nin "teröristliği"ni ispatlamak daha da kolaylaşacaktı. 1945'lerden sonra Türk burjuvazisi nasıl kendi elleriyle öğrenci terörünü sahnelediyse, yine kendi elleriyle ve bu defa uluslararası boyutlarda terör eylemlerine girişerek ve CIA, SÄPO, Hamburg İçişleri Senatörü vb. güçlerle de işbirliği yaparak, 1986 yılı başında Palme, 15 Ağustos'ta da Hamburg komplolarını gündeme getirmiştir.

Ne var ki, tarihte bu tür olayların ilki genellikle trajik biçimde sonuçlansa da, ikincisi hep komediye dönüşme eğiliminde olmuştur. Nitekim soğuk savaş kışkırtıcılığı birçok güç açısından acıklı sonuçlar doğurmuştur –en başta da Türkiye'deki soğuk savaş solcuları için–, fakat PKK "teröristliği"ni kanıtlama çabaları tam anlamıyla bir komediye dönüşmüş, kemalist-faşist rejimi bunalımdan kurtarması bir yana; suç ortakları İsveç yönetimi, Hamburg İçişleri Senatörlüğü vb. güçleri de çıkmaza sokmuştur.

İsveç komplosu bu biçimde ters teperken, ulusal kurtuluş mücadelemizin önder gücü PKK'ye yönelik komplolar zincirinin şimdilik en son halkası olan Hamburg komplosu da tıpkı ilkinde, yani Palme'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi tezgahlayan güçlerin teşhir olması, zor durumda kalmasından başka bir sonuç vermemiştir. Hatırlanacağı üzere bu kirli oyun da, 15 Ağustos'a yaklaşıldığı günlerde faşist TC'nin Güney Kürdistan'a yapacağı hava saldırısının planlandığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörlüğü, Türk Konsolosluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyeci klik eliyle yürürlüğe konulmuştur. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan dikkatler Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılırken, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanmış olacaktı.

Fakat işte sonuçta görüldü ki, düşmanın hesapları bir kez daha yanlış çıktı, teşhir olan taraf PKK değil, tam tersine bizzat kendileri oldu. Olayda tutuklanmış bulunan, ancak çok uğraşılmasına rağmen tutukluluğunun devamı için herhangi bir kanıt yaratılamayan Faruk Bozkurt, avukatlarıyla birlikte Hamburg'da bir basın toplantısı düzenleyerek olayı tüm yönleriyle açık bir biçimde gözler önüne sermiş ve böylece komploculuk bir kere daha mahkum edilmiştir. Nitekim basın toplantısının ardından tüm gazetelerde yer alan haberlerden de anlaşılmıştır ki, PKK karşısında komplocu yöntemlerle bir yere varılamayacak ve bu silah da eninde sonunda mutlaka ters teperek sahiplerinin yüreğine saplanacaktır. Sözkonusu basın toplantısının sonuçlarını tümüyle yansıtmaya sayfalarımız elvermediğinden ötürü, ne tür bir etki yaratıldığı konusunda okuyucularımıza karşılaştırma ve kıyaslamada kolaylık olması amacıyla, anti-PKK içerikli düzmece yazılarıyla tanınan TAZ'ın yazdıklarından örnek vermek yararlı olacaktır. Sözkonusu gazetede, "Türk Gizli İstihbarat Teşkilatının Bir Komplosu mu?" başlığıyla yayımlanan Kai von Appel imzalı yazıda şu görüşlere yer verilmektedir: *"... Seçime yarayacak biçimde* (bilindiği gibi aynı dönemlerde komplonun tezgahlandığı Hamburg'da eyalet seçimleri vardı. bn.), *sosyal-demokratların önderliğindeki bir Anayasa Koruma Teşkilatı'nın, Devlet Koruma Teşkilatı'nın ve polisin gücünü kanıtlamaya çalışan İçişleri Senatörü Pawelczyk için bu büyük polis 'başarısı' birkaç gün içinde suya düşen bir balona dönüştü... Bu 'MİT komplosu' tezi... dava dosyası tarafından da zayıflatılamadı. Tersine! Dosyada çelişkiler ve tuhaflıklardan geçilmiyordu."* (TAZ, 8 Aralık 1986) Bu "çelişki ve tuhaflıklar"ın bir dökümünü yaptıktan sonra yazı, Devlet Koruma Teşkilatı'nın PKK hakkında hazırladığı raporun içeriğini de şöyle yansıtıyor: *"Bombalı eylemler gerçi PKK'nin eylem biçimlerine dahildir, ama örgüt tarafından Kürdistan dışında hiç kullanılmamıştır."* (agy.) Ve sözkonusu yazının sonuç bölümünde ise, hakimlerin tutuklama kararını kaldırmakla bir hukuk skandalını önlediği itiraf edilmektedir.

Yine basın toplantısının ardından, bir diğer Alman gazetesi Morgen Post da "Aramızda Türkiye'den ajan mı var?" başlığı altında, *"Merkez gardaki bir depo için posta aracılığıyla bir anahtar alan her kimse ne yapar? Tabii ki gidip açıp bakar. 18 yaşındaki Kürt Faruk Bozkurt'un talihsizliği yeteri derecede şüpheci olmamasıydı"* diyor ve daha sonra şöyle devam ediyor: *"4 ay sonra ise olay tabii ki daha da aydınlanmış bulunuyor. Kararı hemen uygulamak üzere perşembe günü 'Hamburg Sulh Mahkemesi' delil yetersizliği ve kişinin olayla ilgisinin bulunamaması üzerine tutuklama kararını kaldırmış bulunuyor."* (Morgen Post, 4 Aralık 1986)

İşte düşmanın uzun hazırlıklar sonrasında, devrimci direniş savaşımızın güçlü bir atılım yapacağını çok iyi bildiği bir tarihte gündeme koyduğu bir alçakça komplo daha böylece boşa çıkarılarak, sömürgeci-faşist Türk devleti ve işbirlikçileri tasfiyeci kaçkınların çirkin yüzlerinin teşhiriyle sonuçlandırılmış oldu.

Öte yandan Avrupa'da yaşamakta olan yurtsever Kürdistanlı emekçiler de biricik umutları PKK'ye ve bu olayda kurban edilmek istenen Kürt gencine kararlı bir tarzda sahip çıkarak, olay sonrasında işgal, gösteri, yürüyüş, açlık grevi vb. yoğun eylemlerle bu kirli oyunu protesto etmiş ve sonuçta sarfettikleri çabanın semeresini de almıştır.

Yine şu gerçeklik bir kere daha ortaya çıkmıştır ki; düşman, KUKM ve öncü gücü PKK'ye karşı bu tür komplolara başvuruyorsa bu tamamen acizliğinin ve zavallılığının bir ifadesidir. Çünkü eğer polis ve ordu gücü ve her türlü teknik silahlarıyla devrimci savaşımızı engelleyebilse, imha edebilseydi bu tür oyunlara başvurmasına da hiç gerek kalmayacaktı. Bunu başaramadığı içindir ki, her biri Partimizin güçlü taktikleriyle mahkum edilmesine rağmen düşman bir yenisini geliştirmek için olmadık yol ve yöntemler denemektedir.

Sonuç olarak; düşmanın alçakça bir komplosunun daha boşa çıkarıldığı günümüzde bir daha böylesi bir komployla karşılaşılmayacağı yanılgısına düşülmemelidir. Aksine Parti tarihimizde karşılaşılan tüm iç ve dış provokasyon ve komplolar her zaman bilinçte canlı tutularak bunlardan gereken sonuçların çıkarılması gelinen süreçte kaçınılmaz bir hal almıştır. Düşmanın en çok yararlandığı kişisel, toplumsal ve örgütsel zaaflarımızdan hızla arınmalı ve en çok saldırdığı güçlü değer ve özelliklerimizi inatla korumalıyız.

– PARTİMİZE VE HALKIMIZA YÖNELİK KOMPLOLARI TEŞHİR VE TECRİT EDELİM!
– HER TÜRLÜ KOMPLOYA KARŞI AKTİFÇE SAVAŞALIM!

ULUSAL DİRENİŞ TARİHİMİZDE 1986 YILI ALTIN HARFLERLE YAZILACAK BİR YILDIR

1986 yılını, ulusal direniş savaşımızın Partimiz ve halkımız açısından kazanımlarla dolu anlamlı bir yılını geride bırakıyoruz. Yaşamakta olduğu anda bir yandan da tarihini yapmakta, oluşturmaktadır insanoğlu. Ne var ki sıradan insanlar çoğu zaman bu gerçekliğin farkında değillerdir. Bu tür kişiler bir yana, eylemleriyle bizzat tarihi yapmakta, örmekte olan kişiler bile bu gerçekliği kimi zaman gözardı edebilmektedirler. Yaptıkları işi sıradan, olağan işlerden sanma, kendilerine sıradan bir yaşam tarzı yeğleme vb. yanılgılar az görülür durumlardan değildir. Oysa bilinmektedir ki, sıradan bir yaşam, sıradan bir çaba ve fedakarlıkla tarihin akışını etkilemek, ona yön vermek olanaklı değildir.

Bu anlamda ulusal direniş tarihimizin 1986 yılında takvimden düşen her yaprak anlamlı bir gün, nihai zaferi yaratma yolunda önemli bir gün, özcesi, acılarla, sevinçlerle, umutlarla yoğrulmuş en derin anlamıyla yaşanmış bir gün niteliğindedir. PKK önderliğinde ve ERNK bayrağı altında savaşan Kürdistan halkı her geçen gün daha iyi savaşmasını ve savaşta kazanmasını öğrenerek 1986'yı bir zafer yılı olarak ve ulusal direniş tarihimize altın harflerle yazılacak bir yıl olarak geride bırakmaktadır.

1986 Yılında Silahlı Direniş Kökleşmiştir

15 Ağustos Atılımı ile güçlü bir çıkış yaparak düşmanı hiç ummadığı bir anda şaşkına çeviren silahlı direniş mücadelemiz, Eruh ve Şemdinli'de çakan kıvılcımların büyümesiyle bir anda Hakkari ve Botan alanlarını sarmış, oradan da bir yandan kuzeye Van, Diyarbakır, Ağrı, Kars, Bingöl, Elazığı, Dersim alanlarına yayılırken, öte yandan batıya Mardin, Urfa, Adıyaman bölgelerine doğru hızlı bir gelişme kaydetmiştir. 1985 yılı boyunca halkımızın en yiğit ve en fedakar evlatlarının kanları pahasına sergiledikleri görkemli direnişler sayesinde elde edilen kazanımlar temelinde silahlı direniş, 1986 yılı boyunca gelişmesini kesintisiz olarak sürdürmüş ve tüm Kürdistan sathında kökleşmiştir.

1986 Bahar Atılımında, Botan bölgesinde devrimci güçlerin saldırılarıyla başlatılan yoğun eylemlilik, sömürgeci ordu sürülerine ve ajan-milis çeteciliğe etkin darbeler indirerek tüm Kürdistan'a yayılmıştır. Hata ve eksikliklerden giderek sıyrılan ve Parti taktiklerini daha etkin bir biçimde uygulayan devrimci kurtuluş kuvvetleri bu süreçte önemli mevziler elde etmiştir. İşte kitlelerin zafere olan inanç ve umudunu pekiştirerek ERNK'yi gerçek anlamına kavuşturduğu gibi, dışta da ulusal direniş hareketinin sesini tüm dünyaya duyuran Bahar Atılımı ile, sömürgecilerle birlikte işbirlikçi, teslimiyetçi ve tasfiyeci saldırılar da yenilgiye uğratılarak devrimci direnişin yenilmezliği ispatlanmıştır. Taktik gelişmenin açık bir ifadesi olan bu durum karşısında sömürgeci-faşist Türk devleti, başvurduğu tüm askeri önlemlerin yanısıra, bir de psikolojik saldırı ve karalama kampanyası başlatmıştır. Bir yandan uçak ve helikopterlerle Kürdistan'ın her yanında ilan ve bildiriler saçarken, öte yandan da sömürgeci burjuva basını padişahın dalkavukları misali, faşizmin tam bir borazanı durumuna getirerek yoğun bir propaganda savaşına girişmiştir. Bununla da yetinmeyerek aynı dönemde Palme olayında görüldüğü gibi uluslararası komplolar da gündeme getirmiş, ancak hiçbir çabası sonuç vermemiş ve silahlı direniş savaşının sürekliliği önlenememiştir. Bu süreçte ajan-milis çeteler büyük oranda işlemez hale getirilerek çoğu silahsızlandırılmış, faşist ordu sürüleri tam bir acizliğe itilmiş ve devrimci direniş bu temel üzerinde yaz döneminde de gelişmesine devam etmiştir.

1986 yılı boyunca az kayıpla düşmana ağır darbeler indirerek gelişmesini sürdüren silahlı direniş hareketi, 15 Ağustos'un 2. yıldönümünde yeni bir zirveye doğru yükseldi. 12 Ağustos günü Uludere'de faşist-sömürgeci ordu birliklerine indirilen ağır darbe ile, azgın faşist bir özel birlik komutanıyla birlikte yok edilirken, aynı süreçte Dersim, Diyarbakır, Bingöl, Mardin vb. alanlarda da yoğun bir eylemlilik yaşanmıştır. Bu saldırılar düşmanın içine düştüğü çıkmazı daha da derinleştirirken, sömürgeci-faşist Türk devletinin, çaresizliğin bir göstergesi olarak başvurduğu hava saldırısı ise kendi tecritinden başka bir sonuç vermemiş ve mücadelemizin dünya genelinde yaratmış olduğu yankılar çok geniş boyutlara ulaşmıştır. Sivil halka yönelik bu vahşi katliam girişimi dünya ilerici kamuoyu nezdinde nefretle karşılanırken, ilk kez devletler düzeyinde de bu barbarca girişimler kınanmıştır. Ardından yine ağırlıklı olarak Mardin yöresinde yükselmeye devam eden eylemlilikle NATO'ya ait Mardin Radar Üssü'ne yapılan saldırı, Kızıltepe yöresinde düşmana verdirilen ağır kayıplar, Gercüş ilçesinin işgal edilmesi vb. gelişmeler 1986'nın bir zafer yılı niteliğini kazanmasında önemli birer gün olarak tarihe geçmiştir.

Silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz 1986 yılı boyunca önemli oranda hata ve eksikliklerini gidererek, Parti taktiklerini daha etkin bir tarzda uygulayabilmiş ve bunun sonucunda da düşmanın da birçok kez itiraf etmek zorunda kaldığı gibi nitel ve nicel olarak alabildiğine büyümüş ve 1986 sonlarına gelindiğinde, Sonbahar Atılımıyla yaşanan yoğun eylemlilik sürecinde silahlı direniş hareketi Botan, Diyarbakır, Bingöl, Dersim vb. alanlarda gerilla aşamasına yükselmiştir.

1986 yılında baştan sona kesintisiz olarak sürdürülen silahlı mücadele sürecinde, Parti taktiklerinin daha etkin uygulanması, hatalardan arınma yolunda kaydedilen ilerleme, kısaca taktik gelişme düzeyi somut olarak, bu yıl içerisinde devrimci cephede ve düşman cephesinde verilen kayıpların sayısal karşılaştırmasında, yine bu yıl yaşanan birçok silahlı çatışma pratiklerinde kolaylıkla izlenebilmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz, çok büyük sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen düşmanı artık günlerce süren gündüz çarpışmalarında da yenilgiye ve bozguna uğratabileceğini, 16 Nisan 1986'da Gabbar'da, 22 Mayıs günü Çirav'da, 12 Ağustos'ta Uludere'de açıkça ortaya koymuştur. Bu süreç içerisinde 28 Mart günü Mahsum KORKMAZ (Agit) gibi yüce bir şehidimiz toprağa düştü. Fakat O'nun, Bahar Atılımıyla başlattığı eylemlilik yıl boyunca kesintisiz sürdürüldü, yoldaşları O'ndan devraldıkları direniş bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmasını bildiler. 1986 yılı boyunca verdiğimiz 15 kayıp karşısında düşmanın kaybı 500 kişi olmuştur. Bu, 1'e 30 gibi bir üstünlük sağlamanın en açık kanıtıdır.

1986 Yılında Devrimin Zaferi İçin Halka Güçlü Bir Umut Verilmiştir

15 Ağustos 1984 tarihinden itibaren kesintisiz bir şekilde ve gelişerek sürdürülmekte olan silahlı direniş, halkın devrimin yenilmezliğine olan inancını pekiştirmiştir. 1986 yılı başlarında, Newroz sürecinde yaşanılan Bahar Atılımı ile ERNK gerçek anlamına ulaştırılarak ileri gelişmeler sağlamada dayanılacak temel sağlamlaştırılmıştır. Bu temel üzerinde yaygınlaşan savaş, kitlelerin yaşamı haline gelmiş ve bu süreçte öteden beri varolan yurtseverlik olgusu artık daha güçlü ve bilinçli bir nitelik kazanmıştır.

Devrimin zaferine olan inancı ve umudu arttıkça halk, buna paralel olarak bilinçli desteğini de artırmış, silahlı kurtuluş kuvvetlerine sunulan maddi-manevi desteğin artışı yeni atılımlara olanak sağlamıştır. Silahlı kurtuluş kuvvetleriyle halk kitlelerinin bu birbirlerini karşılıklı olarak olumlu yönden etkilemesi sonucunda ivme kazanan devrimci direniş savaşımız, 1986 sonlarında doruğa ulaşırken, bir yandan silahlı güçler ülkenin Botan, Dersim, Diyarbakır vb. alanlarında gerilla aşamasına, öte yandan da halk kitleleri en son Mardin yöresinde açıkça görüldüğü gibi ayaklanma durumuna gelmiştir.

1986 yılı boyunca sağlanan bu önemli kazanımlar karşısında sömürgeci-faşist Türk devleti tam bir panik içerisinde adeta çırpınırcasına her çareye başvurmuştur. Daha 1985 yılında kimileri uygulanmaya başlanan "özel savaş" yöntemleri daha da geliştirilerek yaygınca uygulanmaya ve sonuç alınmaya çalışıldı. Bazı alanlarda köyler tamamen boşaltılıp tampon bölgeler oluşturulurken, bir yandan da "stratejik köy" projeleri geliştirilerek uygulama yolunda birtakım adımlar atıldı. Düşman, devrimcilerin halkla ilişkisini koparmak için bildiği ne kadar yöntem varsa tümünü uyguladı. Bunların birçoğu daha 1986 baharında yenilgiye mahkum edildiyse de, düşman uygulamalarını sürdürdü. Devrimcilere destek sunmaktan vazgeçmesi için, kitleler üzerinde estirdiği terörün dozunu giderek artırdı. Halkı yıldırmak, korkutup sindirmek için vahşi bir zulüm uygulamasına girişti. Geniş çaplı tutuklama ve işkenceler gündeme getirildi; köyler göçe zorlandı, evler yakılıp yıkıldı, köylere giriş-çıkış yasaklandı, öyle ki bazı yörelerde tarlaların ekilmesine bile izin verilmedi. Tüm bu ve benzeri uygulamalara rağmen halk kitlelerinin sunduğu desteği engelleyemeyen sömürgeci-faşist Türk devleti, gelişmesini sürdüren devrimci direniş savaşımız karşısında son kozunu da oynamak zorunda kaldı. Yıllardır Kürdistanlı kitlelerin başlarının üzerinde "Demokles'in kılıcı" gibi sallayıp durduğu bombardıman uçaklarını da savaşa sürerek tam bir çaresizlik örneği sergiledi. Fakat bu silahı da ters tepti. Yüzlerce sivilin ölümüne neden olan bu vahşet örneği de yine kendi teşhirinden başka bir sonuç vermedi.

Bunların yanısıra düşman ekonomik ve psikolojik savaş cephelerinde de yoğun bir kampanya başlatmakta gecikmedi. "Ekonomik kalkınma", "hizmet seferberliği" vb. aldatmacalarla halkın gözünü boyamaya çalıştı. Yine yoğun yalan-karalama kampanyasıyla psikolojik savaşa ağırlık verdi. Kitlelerin kafasını bulandırıp düşüncesini çarpıtmak, devrimci saflarda kuşku, panik yaratmak amacıyla uçaklarla çeşitli propaganda araçları bildiriler, broşürler ve ilanlar atıldı. Ne var ki, tüm bu yöntemler de sonuçta tersine işledi ve uygulayıcılarını tam bir çıkmaza sürükledi. Vahşet saldırıları dünya ilerici insanlığından tepki görürken, kendi burjuva muhalefeti bile "İsrailvari yöntemler" diye nitelediği bu çabaların tehlikeli olduğu ve sonuç vermeyeceği yolunda açıklamalar yaptı. Yine, devrimci direnişin gelişerek kitleselleşmesi karşısında düşmanın "bittiler", "dağıldılar", "son çırpınışları" vb. yalanlarına karşılık kendi burjuva basınında bile "çırpınan kim?" vb. sorular ortaya atılmaya başlandı. Gerçekte çırpınmakta olan düşmanın kendisiydi. Ve '86 yılı pratiği bunu tartışma götürmez biçimde açık-seçik ortaya koymuştur. Nitekim halkta devrime ve kurtuluşa olan inanç silinmemecesine yer etmiş, bu inançla halk silahlı direnişe maddi ve manevi desteğini her gün daha da artırmış, kurtuluş güçlerinin saflarına savaşçı vermek de dahil hiçbir desteğini esirgememiştir. Bugün artık aydınlık geleceğine kavuşabilmenin tek yolunun PKK önderliğinde gelişen silahlı direniş hareketine bağlı olduğunun ve bunun dışında hiçbir kurtuluş yolunun bulunmadığını çok iyi görebilen Kürdistan halkı, öncüsünün etrafında kenetlenerek her türlü sömürgeci politikayı aşıp bizzat savaşta yer almakta ve soylu direnişler sergileyebilmektedir.

Bütün bunların yanısıra, kıran kırana bir savaş ortamında ve tüm dünyanın gözleri üzerindeyken Partimiz III. Kongre gerçekliğiyle de '86 yılı pratiğini taçlandırmayı başarmıştır. Uzun süreli bir hazırlık çalışması sonucunda 25-30 Ekim 1986 tarihinde gerçekleştirilen III. Kongre, geçen dört yılın her alandaki kapsamlı çözümlemeleri temelinde aldığı güçlü kararlarla düşmana ve bağlaşıklarına vurulan en büyük darbe olurken, halkımızın geleceğinin yaratılması yolunda bir dönüm noktası ve Partimizin gücünün de açık bir belirtisi olmuştur.

1986 Yılında Faşist Türk Sömürgeciliği En Zor Dönemini Yaşar Hale Getirilmiştir

1986 yılı boyunca "bitirdim", "bitiriyorum" teraneleriyle devrimci direnişe saatlik, aylık ömürler biçen sömürgeci-faşist Türk devleti, '86 yılına gelindiğinde artık bu masalları bir yana bırakıp uzun süreli savaşı kabullenerek buna yönelik tedbirler alma yoluna gitmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz karşısında sonuç alamayacağını anlayan ve bunu itiraf etmek zorunda kalan sömürgeciler, hantal ordu sürülerinin mevcut durumuyla gerilla karşısında iş yapamayacağını da çok iyi bildiklerinden, zaman yitirmeden orduyu yenilemenin ve savaş düzenine geçişin hazırlıklarına giriştiler. Bir yandan emperyalist efendilerinden "ordunun modernizasyonu" gerekçesiyle yardım ve destek talep ederken, bir yandan da yeni düzenlemelerle 2/3'sini Kürdistan'a yığmış bulunduğu orduda "Cephe komutanlıkları" sistemine geçiyordu. Bunda amaç, gerilla saldırılarına karşı ordu birliklerine hızlı hareket edebilme yeteneğinin kazandırılmasıydı. Ancak düşman bununla yetinmeyerek daha bir dizi önlem geliştirdi. İşbirlikçi-uşak aşiret reislerine dayanılarak örgütlenen ajan-milis çetecilik, özellikle '86 Bahar Atılımı sürecinde Botan ve Hakkari alanlarında büyük oranda darbelenerek etkisizleştirilmesine rağmen, düşman çeteciliği örgütleme ve "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasından vazgeçmedi. Adıyaman vb. alanlarda bu çabalarını sürdürdü. Öte yandan kontr-gerilla birlikleri ve "özel tim" uygulamaları yaygınlaştırıldı. Faşist Türk sömürgeciliğinin çökmekte olan ekonomisine milyarlarca liraya mal olsa da, Pentagonlu şefler tarafından eğitilen "özel tim"ler, '86 yılında mücadelemize karşı yaygın bir biçimde ve büyük umutlarla sahneye sürüldü. Ne var ki, '86 yılı boyunca girilen her çarpışmada sömürgeci ordu sürüleri ve şartlandırılarak insanlıktan çıkarılmış bir konuma getirilen "özel tim"leri, büyük kayıplar vererek yenilmekten, bozguna uğramaktan kurtulamadılar.

Askeri alanda tam bir yenilgiye uğratılan kemalist-faşist rejim, buna paralel olarak siyasal alanda da derin bir çıkmaza sürüklenmiştir. İçte, 12 Eylül rejimi her geçen gün laçkalaşmış, 1980'de pupa-yelken yola çıkarılan faşist Evren yelkenleri indirmek zorunda kalmış; holdinglerin temsilcisi Özal ise iplikleri çoktan pazara çıkmış ve bir dahaki seçime kadar bile işbaşında kalıp kalmayacağı tartışılır olmuştur. Alternatif olarak görülen SHP, şimdiden dağılmış ve Demirel'ler, Ecevit'ler yeniden sahnede boy göstermiştir. Faşist Türk burjuvazisi, KUKM'ne karşı yürüttüğü savaşın faturasını da Türkiye proletaryası ve yoksul halkına ödeterek onları beslenme, sağlık, eğitim vb. tüm insanca yaşam olanaklarından mahrum bırakmış ve adeta nefes alamaz bir konuma getirmiştir. Dışta ise Türk burjuvazisinin diplomasi adına güttüğü o kaypak, güvenilirlikten uzak "esnaf politikası"-nın işlemezliği her yönüyle açığa çıkmıştır. Kaderini ABD emperyalizmi, hatta direkt Reagan yöneti-

Devamı 27. sayfada

Faşist TC'nin, Savaş Esirlerine Verdiği İdam Kararlarının Hiçbiri Cevapsız Kalmayacaktır!

Baştarafı 1. sayfada

yargılanmakta olan 7 savaş esiri için askeri savcı ağır cezalar talep etmiştir. Bunlardan 14 yaşındaki Salih Kaya için idam cezası istenmiş, ancak yaşının küçüklüğü nedeniyle 15 yıl ağır hapse çevrilmesi talep edilmiştir.

Olayların altında yatan nedenleri derinliğine kavrayabilenler için rastlantı diye bir olgudan sözedilemez elbet. Son dönemlerde PKK'li savaş esirlerinin yargılanmasının hızlandırılması, verilen ölüm ve ağır hapis cezalarının da bu döneme denk getirilmesinin bir rastlantı olmadığı açıktır. Halkımız artık düşmanını birçok yönleriyle çok iyi tanımaktadır. Ve bilmektedir ki faşist Türk devleti, partimiz PKK karşısında 1986'yı ağır bir yenilgiyle ve birçok mevziler kaybederek geride bırakmaktadır. Yenilginin etkisini ve acısını hafifletmek amacıyla ve elinin altında tuttuğu savunmasız savaş esirlerine yönelmekte, en ağır yenilgiyi bu cephede aldığını ise unutmuş görünmektedir.

Ayrıca, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Hakkari, Van illeri 7. Kolordu komutanlığına gelen tüm siyasi davaların 1987 Mart ayına kadar sonuçlandırılması için, askeri faşist mahkemenin çalışmalarını hızlandırdığı bildirilmektedir. Yapılan açıklamalarda henüz devam etmekte olan davaların sonuçlandırılması çalışmalarını hızlandıran 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır Askeri Mahkemesi, PKK-Mardin, Hakkari, Bitlis, Nusaybin grup davalarında 24 savaş esiri hakkında idam cezası vereceği bildirilmektedir.

Ateş verdiler sırtıma
Üniformalı haydutlar
Bilmezler
Yanan yüreğimdir,
Yanan halkımdır
Zulüm cenderesinde...

Bilmezler
Ben yanan
Ve sönmeyecek olan
Özgürlük ateşiyim
Kürdistan dağlarında
Kıvılcımlarım
Uzakdoğu'dan sardı cihanı!..

Davaların bir an önce sonuçlandırılmasını burjuva çevreler sıkıyönetim uygulamasının tamamen ortadan kalkacağı biçiminde yorumlarken, özellikle Diyarbakır zindanlarındaki savaş esirlerinin TC'yi kahreden direnişlerine yönelik de önemli tedbirlerin alındığı belirtilmektedir. Bu konuda: "Olağanüstü hale geçişte uygulanacak önlemler" başlığı altında Diyarbakır Cumhuriyet Savcılığı'nın hazırladığı gizli raporda "Normal bir düzene" geçildikten sonra Diyarbakır zindanlarında gelişecek isyan, açlık grevi vb. eylemlerde savaş esirlerine yönelik geliştirilmesi gereken etkin tedbirlerden bahsedilmektedir. Ancak burada hemen şunu belirtmek gerekir ki; sadistçe uygulamalarıyla uluslararası alanda tecrit olan TC, sahte demokrasi oyunlarıyla sıkıyönetim uygulamalarını yasal olarak kaldırsa dahi, el altında, ama en alçakça bir tarzda halkımıza karşı sıkıyönetim uygulamalarının olağanüstü hal yasaları ile devam edecektir. Özellikle de Diyarbakır zindanlarındaki savaş esirlerine yönelik ilk aldıkları tedbirler ise yeni olmamakla beraber, Kürdistan'da ve hatta Türkiye'deki zindan direnişlerine adeta damgasını vuran Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderlik ettiği ve Onların bıraktığı yüce devrimci mirasla devam eden Diyarbakır zindan direnişlerinin sömürgeci-faşist TC'de yarattığı korkunun sonucudur. Çünkü TC, tarihi boyunca yemediği şamarı bu direnişten yedi, en ağır darbeyi burada gördü, Türkiye ve Kürdistan halkının imhasına yönelik provokatif çabalar ve tasfiyecilik burada boşa çıkarıldı, işbirlikçilik ve ihanet ruhu, pişmanlık yasası burada mahkum edildi. TC, bu direnişler şahsında sanık sandalyesine oturtuldu. Kısaca bu zindanlarda şaha kalkan bir halkın dirilişi gerçekleşti ve baştan başa bir tarih yaşandı. İşte bu nedenledir ki, ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesinin emredici gücü olan Diyarbakır zindan direnişlerine yönelik özel önlemler geliştirilmektedir. TC şunu iyi bilmelidir ki; başvuracağı yeni uygulamaları da başta halkımız olmak üzere, savaş esirlerinin kanlarıyla kızıllaştırdıkları direniş duvarına çarparak boşa çıkarılacaktır.

Türk sömürgecilerinin büyük bir aciziik içerisinde en ağır cezalar verdiği Bitlis grubu ile Mardin ek davasını tam da bu döneme denk getirmesi anlamlıdır. Yeni dönem mücadelemizin yaygın eylemlerle geliştiği ve kitleleri sardığı alanların başında gelen bu yörelerimizde son günlerde geliştirilen eylemler, sömürgeci faşist mahkemelerin idam kararlarına karşı verilen en anlamlı ve güçlü bir cevap olmuştur.

Öte yandan Türk sömürgecileri sonuçlanan büyük korku duydukları PKK davalarının halk üzerinde yaratacağı etkiyi kırmak ve cinayetlerini gizlemek amacıyla bugüne değin birçok yönteme başvurmuşlardır. Kendileri için bir sığınak olarak seçtikleri yöntemlerden biri de davaları parçalayarak verecekleri idam cezalarının etkilerini azaltmaya çalışmaktır. Halkımızın ve dünya ilerici kamuoyunun titizlikle izlediği PKK davalarında idam kararlarını parça parça açıklayarak kitlelerin tepkisini önlemeye çalışan sömürgeciler, açık ki bundan böyle bir yandan kararları açıklarken, bir yandan da yeni dönemde infazlara hazırlanacaklardır.

Devam etmekte olan PKK davalarının hızlandırılarak sonuçlandırılmaya çalışılması TC'nin çıkmazını ve yenilgisini de göstermektedir. Sömürgeci-faşist Türk devleti, silahlı kurtuluş kuvvetlerimizden yediği ağır darbeler karşısında içerisine düştüğü aciziiğini ve çıkmazını elinin altında bulunan savaş esirlerine yönelerek hafifletmeye çalışmaktadır. Ne var ki, direniş savaşımıyla sıkı bir bağ içerisinde yükselen cezaevi direnişleri düşmanın içerisinde bulunduğu çıkmazını bir kat daha derinleştirmektedir.

Bunun en açık kanıtı da her fırsatta ihaneti dayatan düşmanın tüm çabalarına karşın mahkeme salonlarında faşist mahkeme heyetlerinin yüzüne karşı haykırılan ve onları iliklerine kadar titreterek, mahkum eden onurlu seslerdir. İşte PKK Batman grubu davasında aldığı 9 yıl 4 ay 20 gün cezadan sonra, siyasi savunma yaptığı gerekçesiyle hakkında yeni bir dava açılan Derviş Çelik'in **"PKK'li olmaktan gurur duyuyorum"** diye haykıran sesi, nihai zafere olan inancın sesidir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde...

Baştarafı 21. sayfada

rilen kararı uygulayamama, Parti'nin iç örgütlenmesi, kitle örgütlenmesi konusunda üretken olamama, verimsiz bir konumu yaşama, bir eylem, bir taktik uygulama gücü haline gelememe, ... yerinde ve zamanında insiyatif kullanamama veya yarı-feodal, yarı bürokrat biçiminde kullanma..." vb. birçok yetmezlik sözkonusudur. Tüm bunların yanında düşmanla savaşma cesareti gösteremeyip onunla fazla karşı karşıya gelmemek için faaliyeti geriye çekenler (bunlar gelişme yaratılacağına da inanmazlar) olmuştur. Ve bunlar en çok horlanmaya, lanetlenmeye layıktırlar.

Açıktır ki, tüm bu hatalar mücadelenin bağrında yer alan bir düşmandır ve bunların varmış olduğu sonuç mücadeleyi tasfiye etmedir; bundan başka şeye hizmet etmezler. Artık hem bu hataları yaşama, hem de faaliyeti ilerletme mümkün değildir. Bunların ikisi bir arada olmaz, birinin diğerini ezmesi gerekir. Bu özünde devrimle sömürgeciliğin kapışmasıdır. *"Eskinin o çok hata yapan, çok fire veren ve çok yetersiz, sistemsiz öncüsüyle geleceğe yürünemeyeceği artık anlaşılmıştır."* Geçtiğimiz dönemin kadrosu sorunları aşmada yetersiz kalmıştır. Yetersizliklerini aşamayan kadroyla milyonlara öncülük etmeye kalkışmak felakettir. Çünkü sorunlar büyümüş, kavga büyümüş ve kızışmıştır. Ortam hataya, yetmezliğe fazla yaşam hakkı tanımıyor. Bu nedenle, mücadele içinde olan tüm bireylerin geçmiş pratiği yetkince değerlendirmesi, güçlenmenin ve zayıflığın nedenlerini izah edebilmesi, tüm yönleriyle o pratiği eğitimin ve güçlenmenin temeli yapması gerekir. Önümüzdeki dönemin görevlerinin nasıl başarılacağının cevabı da yine mücadelemizin geçmişi içindedir. Bu konuda, yine Parti Önderliğinin, *"Gerçek PKK'li adım adım nasıl geliştiğimizi, bu gelişmenin her anının özelliklerini çok iyi bilen ve bunu bildiği oranda da güçlenebilen kişidir. Kendisini aldatmayan, gerçekleri konusunda mükemmel bilgiye sahip olan ve bu temelde de mükemmel davranışlara ulaşabilendir."* "PKK'li çağrısı" yeterli cevaplanmalıdır. Bunun için geçmiş pratiğin iyi özümsenmesi, yaşanan yetmezliklerin güçlü izah edilmesi ve aşılması gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, yetmezlikler artık objektif zemine bağlanılıp işin içinden çıkılamaz. Bu doğru değildir. Elbette birçok şey kaynağını o zeminde buluyor. Fakat devrimci, devrimin gelişmesine engel olan her şeyle savaş içindedir. Bu savaşı önce kendisinde başarır, devrimci kişiliğinde zafere götürür, ordan toplumsal zeminin zayıflıklarıyla savaş içinde bunu tüm topluma egemen kılar. Devrim, bir süreç olayı olarak, belli bir objektif zemine dayalı gelişse ve o zemini yansıtsa da kendi ilerlemesine bağlı olarak dayandığı zemini sürekli güçlendiren ve kendi lehine dönüşüme uğratan; gelişimini köstekleyen tüm olgularla kazanıcı bir savaşım içinde olan, bu nicel kazanımların birikip toplumsal bir dönüşüme yol açması olayıdır. O halde toplumsal zeminin olumsuzluklarıyla savaş zorunludur. Bu zeminde devrimin gelişmesini engelleyen her şeyin ezilmesi devrimin gelişmesinin şartıdır. Kaldı ki, Kürdistan'da zemin –mücadelenin de etkisiyle– eskiye göre çok daha olumludur. Hataları objektif zemine dayandırıp izaha kavuşturmak, artık objektif zemin gerekçe olamayacağı gibi, hataları aşmak için de yetmiyor. Her arkadaşın kendisine yönelmesi, pratiğini iyi incelemesi, konumunu, rolünü kavraması, eksikliklerini (ve bir bütün olarak pratiğin eksikliklerini) tüm yönleriyle açığa çıkarıp bunları aşması gerekiyor. Her arkadaş güçlü bir özeleştiriyi gerçekleştirebilmeli, **içinde olduğumuz dönem, kişiler ve birimler açısından, mücadelede yeni atılımlara hazır olma amacıyla devrimci büyüme ve yetkinleşmede bir atılım dönemi haline getirilmelidir.**

Kişisel planda devrimci büyümenin, yetkinleşmenin ve bunda atılım yapmanın tüm olanakları mevcuttur. Mücadeleye güçlü atılımlar yaptırmak için de ortam son derece uygundur. TC rejimi çıkmaz ve çözümsüzlük içindedir. Çözümsüzlüğünü aşmak için burjuva alternatifler bulunamıyor. Düzen sınırları içinde alternatif arama çabaları sonuçsuz kalmıştır. Cuntayla danışıklı döğüş içinde geliştirilmeye çalışılan Demirel alternatifi veya Türkiye'nin Aquino'su olmaya soyunan ve Avrupa'dan da destek gören Ecevit ya da İnönü alternatifi umut vermemektedir. Devrim tek alternatiftir ve Türkiye ve Kürdistan'da bunu temsil eden tek güç PKK'dir. Burjuvazinin alternatif arayışlarının sonuçsuzluğu, devrim alternatifinin daha çok kitle tarafından desteklenmesini getirmekte, Kürdistan kurtuluş mücadelesinin etkisi ise bu eğilimi güçlendirmektedir. Bu durum, Türkiye'de devrimden yana olan veya TC ile çelişkilerinden dolayı bunu destekleme zorunda kalan güçlerin de, devrimin temsilcisini desteklemelerini gündeme getirecek; istemeseler de şartlar onları buna zorlayacaktır. Açık ki bu koşullarda, devrim alternatifinin pratik mücadeleyle sonuna kadar dayatılması sonuç alıcı olacaktır.

Türkiye'de (özellikle cezaevlerinde), direniş çizgisini geliştirmek doğrultusunda olumlu kıpırdanışlar var. Olumlu kesimler 12 Eylül narkozunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorlar. Bu güçler kendilerine Kürdistan kurtuluş mücadelesinin yarattığı zemini temel almak istiyorlar veya almak zorundadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin olumlu değerlendirme ve yaklaşımlar bunun belirtisidir. Öte yandan TC'nin –özellikle bölge ülkeleriyle olan– dış çelişkileri derinleşiyor ve öyle görünüyor ki bu daha da gelişecek. Bunun temelini Kürdistan üzerinde egemenlik savaşı oluştursa da (bu emperyalizmin bölgeye tümden egemen olma, çıkarlarını sağlama alma isteminden bağımsız değil) bizim bu durumda mücadeleyi yararlandırmamızın güçlü olanakları da gelişmektedir.

Emperyalizmin bölge halkları ve ilerici güçlerine yönelik saldırı ve tehditleri artmaktadır. Bu durum ilerici güçler tarafından Kürdistan devriminin öneminin daha iyi kavranmasına ve artmasına yol açıyor. Çünkü, pratik düzeyi ne olursa olsun, bölgede emperyalizm açısından en tehlikeli güç Kürdistan kurtuluş mücadelesidir ve bölgeye egemen olmanın yolu Kürdistan'dan geçiyor. Kürdistan için "Yeni Vietnam Batağı" tanımlaması bu gerçekliğin itiraf edilmesidir. Elbetteki bu durum Kürdistan devrimine yönelik daha çok saldırıyı da gündeme getirecektir. Böylesi bir ortamda, güçlü atılımlarla saldırıların boşa çıkarılması ve böylece kendisini pratikte güçlü olarak bir kez daha kanıtlaması, hareketimizin bölgedeki konumunu güçlendirecek ve önderliği ele geçirmesini sağlayabilecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, savaş deneyiminden savaşçı potansiyelini geliştirmeye kadar her alanda önemli bir kazanım ve birikim yaratmıştır. Halkımızın savaşma arzusu, güveni gelişmiş, milyonlar savaşın atmosferine girmiştir. Faaliyetlerimizin hiç olmadığı alanlarda bile bu yönlü olumlu gelişmeler vardır ve Parti'nin şahsında kurtuluş görülmektedir. Mücadelemizin yarattığı *"bu gelişmeler, halkımızın bilincinde, cesaret ve fedakarlık, ruhunda ileriye yönelik derin değişiklikler yaratmış ve onu tarihinin en şanlı bir dönemine ulaştırmıştır. Gelişmelerin yaratıcısı öncü güç de yine bizzat bu gelişmeler temelinde, asırlık kökenleri olan her türlü kişiliksizliği, darlığı aşarak kendini her düzeyde verimli kılarak ve yarattığı değerleri en geniş halk yığınlarına malederek gerçekliğimizi çağın bilincine kazıma gibi tarihi bir konuma ulaşmıştır."*

Kısaca değindiğimiz bütün bu durumlar güçlü bir atılımı zorunlu kıldığı gibi, bunun için oldukça elverişli bir zemin de yaratıyor. Eğer engelleyici faktörlerden bahsedilecekse, bunlar öncünün zayıflıkları olabilir ki, bunun aşılması da öncülüğü temsil eden güçlerin elindedir; bu, PKK içinde çok daha olanaklıdır.

Ekim 1986

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

Toplantı Notları...

Baştarafı 13. sayfada

yoktur. Devletimizin yanında ve emrindeyiz. Vereceği emirleri elimizden geldiği kadar yerine getirmeye çalışacağız." Böyle konuşan herkesten sonra, Garnizon Komutanı Binbaşı: "*Tamam sadakatınızdan kuşkumuz yok. Bunu biliyoruz. Öyleyse ne yapalım? Ne gibi önlemler alalım, bunu söyleyin?*" sorusunu yöneltiyordu. Bir konuşmacı: "*Siz önlem soruyorsunuz. Herkes sadakatını açıkça bildirdiğine göre önlemleri siz getireceksiniz. Bu, devletin ve güvenlik kuvvetlerinin işidir. Halkın görevi uymak ve uygulamaktır. Anladığım kadarıyla Apoculara karşı silahlanmamız ve bunun için görüşümüz isteniyor. Açık ve gizli epey silahlananlar vardır. Böyle olduğu halde yıllardır büyük bir töhmet altındayız. Adımız haine çıkmıştır*" dedi. Binbaşı: "*Evet silah alıp almayacağınızı öğrenmek istiyoruz. Töhmet konusuna gelince asla böyle bir şey yoktur*" dedi. Kaymakam söze karıştı: "*Peki mademki bunu biliyorsunuz. Biz hain değiliz diyorsunuz. Öyleyse ispatlamanız gerekir*" dedi. Aynı sözcü: "*Bu zan altında olduğumuz açıkça belirdi. Hain olmadığımızı ispatlamaya gelince, bunun yolu denemedir. Şimdiye kadar bir deneme yapılmadı. Hep farzedilmiş ve söylenmiştir. Bu da güvensizliğin belirtisinden öteye gitmiyor. Deneme yapılırsa her şey anlaşılır. Bunun aksinin de ispatlanması gerekir*" dedi. Başka bir konuşmacı söz aldı ve: "*Efendim, bunun ispatı yapılmıştır. 100'den fazla yalnız Çukurcalı yakalandı. Adalet huzurunda, hem de Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılandı. Siyasete ve eylemlere katılmaktan tek bir kişi suçlu bulunmadı. Bu ispat değil de nedir?*" dedi. Toplantıda sert tartışmalar havası oluşmuştu. Ancak, bu havanın askerlerin hoşuna gitmediği seziliyordu.

Binbaşı söz aldı. Teşekkür etti. Toplantının çok yararlı olduğunu, dolayısıyla memnun olduğunu söyledi. Burada konuşulanların dışarı çıkmamasını rica etti. Bir hafta sonra genişletilmiş bir toplantı daha yapılacağını bildirdi ve toplantıya son verdi.

ÜÇÜNCÜ TOPLANTI
Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Syy. J. Tb. Komutanı ve Garnizon Komutanı Binbaşı açtı. Özetle şunları söyledi: "*Sizce de bilindiği gibi halk arasında Apocu adıyla bilinen bir grup terörist sık sık bölgemize girmekte, bizi uğraştırıp rahatsız etmektedir. Bunlar dış düşmanlarımız tarafından desteklenip kışkırtılıyorlar. Bunların hareketi yurdumuzda gözü olan düşmanlarımızın emellerine alet olmaktan ve hizmet etmekten başka bir şey değildir. Dış düşmanlarımız Haçlı Seferlerini bu şekilde sürdürüyorlardı. Fakat düşmanlarımız bu emellerine ulaşamayacaklardır. İstekleri kursaklarında kalacaktır. Devletimiz bütün düşmanlarımızın üstesinden gelebilecek güçtedir. Bu böyle bilinmelidir. Apocular çökertilmiştir. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Sağa, sola dağılmışlar. Bunlardan bir grup sınırlarımıza yakın yerlere kaçmışlardır. Buralarda tutunmaya çalışıyorlar. Şunu da açıkça belirteyim ki, bunların bölgemiz halkından destek gördükleri kesinlikle anlaşılmıştır. Ancak, bu halkın tümü, ya da çoğunluğu bunları destekliyor demek değildir. Bunlar başta halkın konuksever ve insancıl oluşundan yararlanmışlardır. Halkın çoğunluğu bilmeyerek bu yoldan destek veriyor. Bir kısmı da bildiği halde zorlandığı için, yani korkudan destek veriyor. Bilerek ve isteyerek destekleyenler çok azdır. Her ne kadar böyle olsa da bunlar halk arasına girebiliyorlar, barınabiliyorlar, bazı isteklerini bulabiliyorlar. Toplantımızın amacı halkımızı durumdan haberdar etmek, bunları bölgemizden çıkarmak için halkın bunlardan desteğini çekerek güvenlik kuvvetlerine yardımcı olmasını sağlamak, el birliği ile bu belayı başımızdan atmaktır. Tekrar söyleyeyim ki, biz her an bunları yok edebilecek güçteyiz. Girdikleri köyü, kasabayı anında yerden ve havadan bombardıman eder, anında yok edebiliriz. Ama o zaman ne olacak? Üç-beş teröristle birlikte yüzlerce vatandaşımız da mahvolacak. İşte bizi bağlayan, güç duruma düşüren budur. Bunun için halkla birlikte önlem almak istiyoruz. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi Belediye Başkanı sizinle konuşacak. Sözü kendisine bırakıyorum*" dedi.

Başkan yavaş bir sesle konuşmaya başladı. Ne dediğini kimse anlamıyordu. Salondan, "*Duymuyoruz*" sesleri geldi. Ön tarafta oturanlar başkanın şu son sözlerini duydular: "*Binbaşım durumu açıkladı. Siz de ona göre isteklerinizi, görüşlerinizi söyleyin.*" Bundan sonra konuşma sırası davetlilere verildi.

Söz alan herkes devlete sadık olduğunu bildiriyordu. Silah alıp almayacakları sorulduğunda "*Alacağız*" denildi. "*Ne kadar istiyorsunuz?*" sorusuna da, "*Her eve bir tane*" deniliyordu. Narlı köyü sözcüsü 50 adet istedi. Andaç köyü sözcüsü silah istemediğini ve alamayacağını bildirdi. Şimdi her eve bir silah verilemeyeceği ile çok sayıda silah kadrosunun geldiği, bunlarla silahlı sayısının artırılması düşünüldüğü belirtildi. Bundan aylıklı silahlılar kastediliyordu. Her eve bir silah verilmesi için çalışılacak denildi. Apocuların etkisiz hale getirilmesi için alınacak önlemler soruldu. Şu önlemlerin alınması önerildi:

"*A) Devletçe yapılacak işler:*

1- Köy yollarının her mevsimde işler duruma getirilmesi, yolu olmayan köy ve mezralara yol yapılması.

2- En azından her muhtarlık merkezi köylerde en kısa zamanda güvenlik kuvvetleriyle ve civar köylerle haberleşmeyi sağlayacak telefon ya da telsiz gibi bir haberleşme aracının ve bir habeleşme merkezinin bulundurulması. Telsiz en iyi araçtır. Kurye ile yapılan haberleşme şimdiye kadar olduğu gibi soruna çözüm getirmez.

3- Her yerleşim biriminde yaşayan halkın kendi savunmasına yetecek sayıda silah bulundurulması, milis birlikleri oluşturulması.

4- İster sivil, ister asker görevlilerin halkla ilişkilerinde ahlak ve edep kurallarına göre davranmaları, onur kırıcı, ürkütücü ve nefret uyandırıcı davranışlardan sakınmaları, bunun için görev veren makamlarca gerekli talimatın verilmesi.

5- Özellikle Hakkari il merkezinde kimlik kontrolü yapan polislerin, kimliğinde Çukurca sözcüğü yazılı kimselerin yüzlerine ters ters bakarak kafa salladıkları, sadece Çukurcalı oldukları için, karakola götürülüp bir süre beklettikten sonra salıverdikleri, böylece işlerini aksattıkları ve tedirgin ettikleri söylentileri yaygındır. Bu doğru ise, bu gibi davranışların yaklaştırıcı değil, uzaklaştırıcı olduğu yetkililerce polise hatırlatılması.

B) Halkça yapılacak işler:

1- Her şeyden önce halkın birlik olması, tarla sınırı, mera anlaşmazlıkları, kız kaçırma, köpek ve çocuk dövüşleri yüzünden aralarında meydana gelen anlaşmazlıkları, dargınlıkların bir kenara itilmesi.

2- Halkın el birliği ve ağız birliği ile kendilerinden yana olmadığını açıkça Apoculara bildirmesi.

3- Köylere giren ve halkça tanınmayan ve şüphe edilen kimselerin güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi, hatta yakalanarak teslim edilmesi. Bunu yaparken hakaret edilmemesi ve tartaklama gibi bir davranışta bulunmaması. Bu kimseler tüccar, seyyar satıcı, şeyh, seyid, hoca her kim olursa olsun, silahlı veya silahsız olsun bu gibilerin kesinlikle barındırılmaması.

4- Apocu veya sempatizanları varsa olabildiği kadar caydırılması, caymayanların güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi ve yakalanmaları için yardımcı olunması.

5- Şahsi kin ve garazlarından dolayı halkın birbirlerini Apoculukla suçlamaması, yani birbirlerine iftira edilmemesi."

Binbaşı, "*Polisin davranışı gerçekten önemli bir konudur. Kaymakam bey üzerinde duracak. Biz de kendi yönümüzden ilgileneceğiz*" dedi. Devamla, "*Bu toplantı büyük bir olaydır. Çok anlamlıdır. Anlamlı olduğu kadar da yararlı oldu. Bu toplantıya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim, saygılarımı sunarım*" dedi ve toplantıya son verdi.

Emperyalizmin Yoğunlaşan Baskıları...

Baştarafı 11. sayfada

termektedir. Eğer Suriye yönetimi, mevcut tutumunu sosyalizmin ve bölgedeki devrimci-ilerici hareketlerin gücüyle daha çok birleştirebilirse, eğer sosyalizm ve bölge güçleri Suriye yönetimini direniş temelinde daha çok destekler ve dayanışmalarını güçlendirirse, bu durum mevcut Suriye yönetimini ilerletecek ve bölgesel gelişmelerde daha etkin bir rol oynama konumuna getirecektir. Bunun da dünya ve bölge halklarının ve devrimlerinin çıkarına olacağı açıktır.

Burada, bölge çapında artan emperyalist ve gerici saldırganlık karşısında bölgenin devrimci, ilerici, yurtsever güçlerine düşen temel görevlerin neler olduğu sorunu gündeme gelmektedir. Bir başka deyişle, özelde Suriye'ye, genelde ise tüm bölge halklarına ve ilerici güçlerine yönelik artan saldırılar karşısında, halkların ve ilerici güçlerin tutumu ne olmak zorundadır? Hemen belirtmek gerekir ki, emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin saldırılarına karşı mevcut Suriye yönetiminin direnişçi tutumunu desteklemek, onunla aktif dayanışma içine girmek ve direnişçi tutumu sürdükçe bu dayanışmayı daha da geliştirmek, bugün bölge güçleri için ilerici ve yurtsever olabilmenin adeta ölçütü durumundadır. Bölge halkları tarafından Suriye yönetiminin bu tutumu ancak selamlanabilir ve onunla dayanışma içinde olunabilir. Ve bu durumun gerçekçi ve pratik anlamı olabilmesi için, bölgenin tüm devrimci, ilerici güçlerinin emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı direnişi geliştirmesi, bölge çapında direnişçi güçlerin daha güçlü ittifak ve dayanışma içine girmesi ve giderek bölge çapında anti-emperyalist bir cepheye ulaşılması için aktif çaba harcanması zorunludur. Bunlar, kendine devrimci, ilerici diyen tüm güçlerin bugün vazgeçilmez görevleri durumundadır. Dünya sosyalizm ve devrim güçlerinin de görevlerini gerçekten yerine getirebilmeleri için Ortadoğu çapında bu tür gelişmeleri teşvik etmeleri ve bu tür çabalara aktif destek sunmaları gerekir. Suriye yönetiminin direnişçi tutumunun desteklenmesi, onun uzun süreli bir direnişe yöneltilmesi ve direniş mücadelesi içinde ortaya çıkacak yetersizliklerinin aşılarak bölge halklarının kurtuluş mücadelelerinin kesintisiz olarak ilerletilmesi ancak bununla mümkün olur.

Bölge çapında ortaya çıkan bu gelişmelerde Kürdistan'ın ve PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ciddi ve belirgin yeri vardır. Özellikle 1970'lerin sonlarından itibaren bu durum sürekli gelişmiş ve bugün önemli bir noktaya ulaşmıştır. Emperyalist ve gerici saldırganlık içinde Türk faşizminin yeri ve rolü dikkate alınırsa bu durum daha açık olarak görülecektir. 1986 yılında bölge çapında artan saldırganlıkta, Suriye, İran, Libya gibi güçlere yönelen emperyalist baskı ve saldırılarda Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmelerin emperyalizm için yarattığı tehlikenin önemli bir yeri vardır ve bu saldırılar PKK'ye ve ulusal kurtuluş hareketine yöneltilen baskı ve komplolarla açık bir paralellik içinde geliştirilmektedir.

Kürdistan'ın mevcut sömürge ve parçalanmış konumunun bölge çapında gericiliğin beslendiği en önemli bir kaynak olduğu bugün tartışmasız bir gerçekliktir. Bunun tersi olarak, bağımsız, birleşik ve özgür Kürdistan'a giden yolun da bölge çapında devrimci, ilerici gelişmeler ortaya çıkaracak, bölge halklarının kurtuluşlarının yolunu açacak en önemli bir kuvvet olduğu açıktır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesiyle Kürdistan bu sürece girmiştir ve cephe hareketinin geliştirilmesi ve gerilla savaşının oturtulmasıyla bu süreç hızlandırılarak bölgedeki gelişmeler içinde önemli bir yere ve role sahip hale gelmiştir. Artık bölge çapındaki devrimci, ilerici gelişmelerde Kürdistan'ın belirgin bir yeri olacak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bölge çapında halkların kurtuluş hareketlerini ve emperyalizme karşı direnişleri geliştiren, ilerleten bir rol oynayacaktır. PKK, başlatmış olduğu Kürdistan'ın devrimci yaratılışını zafer yolunda ilerleterek, Kürdistan'ı bölge çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişin en sıcak alanı ve en sağlam bir mevzisi haline getirecektir. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da başta Suriye olmak üzere bölgedeki bütün direniş güçlerini en aktif bir biçimde destekleyecek, bu güçlerle en sağlam ilişki ve dayanışma içinde olacak, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölge direniş güçlerinin cephesel birliklerinin yaratılabilmesi için tüm gücüyle çalışacaktır. Kürdistan'ın her alanında gerçekten halkçı ve devrimci direnişi kökleştirerek ve bunu bölge çapında yayarak bölgedeki ilerici, yurtsever direnişin yetersizliklerini aşacak, tıkanmaları çözecek ve halkların nihai kurtuluşa ulaşmak için mücadele yollarını ve güçlerini geliştirecektir. Bütün bunlarla PKK, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölgesel direnişte Kürdistan'a rolünü tam olarak oynatmış ve bölge halklarına ve direniş güçlerine karşı görevlerini yerine getirmiş olacaktır.

– Kahrolsun Emperyalizm ve Bölge Gericiliği!
– Yaşasın Bölge Halklarının Direnişçi Birliği ve Dayanışması!

Ulusal Direniş Tarihimizde 1986 Yılı...

Baştarafı 25. sayfada

mine bağlayan TC, Reagan sarsıldıkça kendisi de giderek batağa saplanmaktadır. Şimdilik Irak dışındaki tüm komşularıyla ilişkileri her geçen gün bozulmakta, çelişkiler derinleşmekte, tüm hokkabazlığına karşı Avrupa kapılarından geri çevrilmekte ve tecrit olup yalnızlığa sürüklendikçe en doğal müttefiki olan İsrail'le giderek yakınlaşmakta; özde zaten var olan bu yakınlığı biçimde de –diplomatik ilişki seviyesini yükseltmeye hazırlanarak– yavaş yavaş su yüzüne çıkmaktadır. Kısacası her alanda olduğu gibi bu alanda da politikası işlemez kılınmış, iflas ve çöküş kaçınılmaz olmuştur.

1986 yılında kemalist-faşist rejimle birlikte sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi politikalar da yenilgiye uğratılmış ve bu yılda devrimci direniş, Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini de ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'da yürüttüğü savaşın ağır faturasını Türkiye halkına, işçi sınıfına ödeten faşist Türk burjuvazisinin, sol adına nasıl desteklendiği gözler önüne serilmiş, tasfiyeci sol'un maskesi düşürülmüş ve kimin hizmetinde olduğu açığa çıkarılmıştır.

1986 Baharıyla birlikte devrimci direnişe yöneltilen topyekün saldırıda, bu güçler de TC'nin paralelinde yerlerini almışlardır. Fakat çok geçmeden direnişin engel tanımayan görkemli gelişmesi karşısında rejimle birlikte bunların da solukları tükenmiştir. Sol Birlik, I-KDP vb.'leri bu politikalarının işlemezliğini anlayıp kendi sorunlarıyla uğraşır duruma gelmişlerdir. Yine, bu dönem her alanda bir ayrışma ve netleşmenin yaşandığı ara tabakaların çabalarının sonuçsuz kaldığı, sosyal-şoven, ilkel milliyetçi ve reformist saldırıların boşa çıkarılarak başarısız kılındığı, yenilgilerin açık olarak ortaya çıkarıldığı, birçoğu dağılırken, bazılarının yeni değerlendirmelere girdiği, kısacası tasfiyeciliğin tasfiye edildiği bir dönem olmuştur. Böylece devrimci direniş, Türkiye devriminin önünün açılmasında da olumlu rolünü oynamış ve yolu bir sürü engelden temizlemiştir.

1986 Yılı Gelişmeleri 1987'deki Büyük Atılımlar İçin Güçlü Bir Temel Olmuştur

1986 devrimci direnişi ile savaş Kürdistan sathına oturtulmuş ve silahlı mücadelenin kesintisiz olarak sürdürüleceği anlaşılmıştır. Aynı zamanda PKK'nin devrimci savaş çizgisinin kesin pratik olgu haline gelmesi, faşist Türk ordusunun ilk kez egemenliğini paylaşmak zorunda kalması, sömürgeci otorite yerine yer yer devrimci, ulusal kurtuluşçu otoritenin hakim kılınması gerçekleştirilmiştir. 1986 yılının kazanımları, 1987'de sağlanacak büyük gelişmeler için güçlü bir temel teşkil etmiştir. Öte yandan silahlı mücadelenin daha da yetkinleşmesi, kurtuluş güçlerinin daha iyi savaşmasını öğrenmiş olmaları, daha geniş kitlelerin örgütlendirilmesi vb. olumlu gelişmeler 1987 yılında mücadelenin sıçramalı gelişmeler kaydetmesine olanak ve zemin hazırlamıştır.

Devrimci Direniş Hareketi, bu güçlü temel üzerinde '86 yılının olumlu mirasını devralarak, PKK'nin doğru devrimci çizgisinde '87'de de güçlü atılımlar gerçekleştirecek ve kurtuluşu daha da yakınlaştıracaktır.

PKK III. KONGRE GERÇEĞİ, 12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNE VE HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞE KARŞI KESİN BİR ZAFERDİR!

Partimizin III. Kongresi, uzun süren yoğun bir hazırlık çalışması sonucunda 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı. Yeterli bileşimi, zengin içerikli ve kapsamlı gündemi, geçmişe ve geleceğe ilişkin çözümleyici değerlendirmeleri ve aldığı cesaretli kararlarıyla dolgun, başarılı ve tarihi bir çalışma oldu.

Kongre, 12 Eylül rejiminin içte ve dıştaki her türlü engelleyici çabasına rağmen, bu rejime karşı yürütülen aktif devrimci savaş koşullarında başarıyla gerçekleştirildi. Kongremizin aylarca süren hazırlık çalışmaları üzerinde zamanında yapılmış ve devrimci faaliyetin bütün sorunlarını gündemleştirmiş olması, faşist-sömürgeci rejimin zayıflıklarının ve Partimizin ise güç ve olanaklarının en açık göstergesi oldu.

PKK III. Kongresi; dünya, bölge ve Kürdistan koşullarını esaslı bir değerlendirmeden geçirdi. Dünya çapında emperyalizmin artan savaş kışkırtıcılığı, nükleer savaş ve yıldız savaşları tehdidi ile, bunlara karşı sosyalist sistemin yürüttüğü mücadelenin yetersizlikleri üzerinde durdu. Sosyalizmin geçmişin yetersizliklerini aşma doğrultusundaki çabalarını olumlu bularak, bunun ancak dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerinin aktif desteklenmesi ve emperyalizme karşı bu cepheden güçlü bir savaşın geliştirilmesi ile mümkün olacağını belirtti. Kongre, karşıt güçler arasındaki çelişki ve çatışmaların savaş düzeyinde geliştiği Ortadoğu'nun durumu üzerinde de önemle durdu. Emperyalizm ve işbirlikçi gericiliğin bölge çapında parçalanan çıkar sistemlerini yeniden kurmak ve yaşatmak için artan komplo, tehdit ve saldırılarına karşı, halkların ve devrimci ilerici güçlerin de tek tek ve ortak direnişlerinin çok daha güçlendirilmesi gerektiğini belirtti.

Emperyalist sistemin en gerici iktidar odakları tarafından bağımlı ülkeler içinde bunalımdan çıkışın örnek ülkesi olarak gösterilen Türkiye gerçeğini, tarihsel ve güncel gelişimi içinde yeniden değerlendiren Kongre, rejimin bütünselliğini koruyamadığını, gerileme ve alternatif arama süreci içinde olduğunu belirledi. Bu durumun esas olarak Partimizin önderlik ettiği ve gittikçe gelişen ulusal direniş mücadelemizden kaynaklandığını, özellikle faşist ordunun efsanevi otoritesine vurulan dabelerin burjuvaziyi yeniden sivil-siyasal toplum arayışlarına ittiğini gösterdi. Özünde bunun, önümüzdeki dönemde giderek derinleşecek askeri-faşist kliğin teşhir ve tecriti karşısında alternatifsiz yakalanmamak, reformist-liberal görünümlü bazı düzen partileri eliyle devrime kayışı engellemek endişesinden ileri geldiğini vurguladı.

Mücadelenin bütün sorunlarını tartışarak çözümler getiren Kongre, geçmişin ayrıntılı değerlendirmesini yapıp, sağlanan gelişmeleri, bunların dayattığı yeni görevleri ve bu görevlerin yerine getirilmesinin önünde engel oluşturan yanlış anlayış ve yaklaşımları açıkça ortaya koydu.

Kongre'de bütün Parti faaliyetlerinin geçmiş pratiği sosyalist eleştiri süzgecinden geçirilerek, uygulamada görülen hata ve yetersizliklere rağmen önemli gelişmelerin ortaya çıkarıldığı belirlendi. Yaşanan olumlu ve olumsuz pratiklerin, Partimizin devrimci çizgisinin doğruluğunu bir kez daha kanıtladığı, yürütülen mücadele ve oturtulan savaşla Partimizin iktidarı paylaşır hale gelmeye başladığı vurgulandı. Türkiye'de devrimcilik adına ortaya çıkan bütün güçlerin tasfiye olarak hiçbir varlık gösteremediği bir dönemde, Türk faşizminin yürüttüğü özel savaşına karşı Partimizin Türkiye ve Kürdistan'da direnen ve devrimci gelişme sağlayan tek güç olmasının büyük önemi açıkça ifade edildi. Partimizin, Türkiye'deki devrimci gelişmelerin ve Kürdistan bütünlüğünde ulusal birliğin yolunu açan, bölgesel gelişmeleri yakından etkilemeye ve uluslararası alanda Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun temsilciliğini yapmaya başlayan bir güç haline gelmiş olmasına dikkat çekildi. Bu gelişmelerden hareket eden Kongre, tüm bu alanlarda hareketin ve mücadelenin hızla ilerletilmesi görevlerini ve gelişme perspektiflerini belirledi.

PKK III. Kongresi, sağlanan gelişmelere rağmen, bunların aslında çok yetersiz gelişmeler olduğunu vurgulayarak, geçen dönemin pratiğinde gelişmeleri zayıf bırakan ve ağır kayıplara yol açan hataların ve kaynaklarının cesaretli bir açılımını yaptı. Parti taktiğinin pratikte doğru ve yeterli bir uygulanmasının yapılamadığını, bu duruma yol açan nedenlerin pratikte çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve tasfiyeci bir rol oynayan liberal, sekter, tutucu, bireyci, kendiliğindenci, basmakalıpçı ve dar pratikçi çalışma tarzı, anlayış ve davranışlar olduğunu açık bir biçimde ortaya koydu. Bunların Parti içindeki küçük-burjuva belirtiler olduğunu izah eden Kongre, kaynaklarını ve giderilme yöntemlerini göstererek bu tür anlayış ve tutumları mahkum etti. Tüm Parti kadro ve çalışanlarını Parti çizgisini daha iyi özümsemeye, Parti ölçülerinin daha yetkin uygulayıcıları olmaya, Kongre'nin yaptığı eleştiri ve belirlemeler temelinde kendilerini yenileyerek örgütlülüğü ve birliği çok daha gelişmiş bir Partinin yaratılmasına aktif katılım sağlamaya çağırdı.

Sosyal ve siyasal koşulların ülke ve bölge çapında daha da elverişli hale geldiğini belirleyen Kongre, en önemli olarak ülkede ordu denetiminin ve sömürgeci otoritenin önemli oranda zayıfladığının yeni bir olgu olarak kavranması ve silahlı mücadelemizin bu gerçeği gözönüne getirilerek geliştirilmesi gereğini ortaya koydu. Partimizin öngördüğü silahlı mücadele taktiğinin geçmişte sınırlı bir uygulanmasının bile yol açtığı önemli gelişmelerin bu taktiğin doğruluğunu kanıtlamakla kalmayıp, devrimci gelişmelerin sağlanmasında temel belirleyici etken olduğunu gösterdi. Buradan hareketle, önümüzdeki dönem için taktik gelişmenin silahlı propaganda evresinden gerilla ordusunun kuruluşuna geçilmesi, bunun aynı zamanda Halk Kurtuluş Ordusunun kuruluşu ve inşa çalışmalarının resmen başlatılması demek olduğunu belirtti.

Kitle çalışması ve Partinin kitle ilişkilerinin durumunu da ayrıntılı olarak değerlendiren Kongre, geçen dönemde Partiyi kitlelerin gerisinde bırakan, ya da kitlelerden kopartan hatalı anlayışları belirledi. Geniş kitle potansiyelini örgütlendirmeyerek harekete büyük zararlar veren bu tür hatalı anlayışları mahkum edip, Partinin devrimci kitle çizgisinin pratiğe doğru ve tam uygulanmasının gerektiğini vurguladı. Kitlelerin içinde bulunduğu kötü yaşam koşullarını ve mücadeleye katılımdaki istekliliklerini dikkate alan Kongre, önümüzdeki dönemde silahlı mücadelenin geliştirilmesine bağlı olarak çeşitli sınıf ve tabakalardan halk kitleleri içinde aktif, etkin ve yaygın bir propaganda, ajitasyon ve örgütleme çalışmasının yapılmasını, çeşitli kesimlerin ulusal kurtuluşçu kitle birlikleri içinde örgütlendirilmesinin yaratılmasını, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ülke içinde ve dışında en geniş halk kitlelerini kucaklayan bir örgütlülüğe kavuşturulmasını, başarılması gereken en temel görev olarak kararlaştırdı.

Kongre, Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni örgütleme çalışmasının önemli parçası olarak ilişki ve ittifaklar sorununu da ayrıntılı bir biçimde değerlendirdi. Geçen dönemde yapılan çalışmalarla belli gelişmelerin sağlanmış olduğunu belirleyerek, bu çalışmalarda görülen esnek olamama ve dirayette zayıflık gibi hatalı anlayış ve tutumları ortaya çıkardı ve mahkum etti. Hareketin gelişiminin bu alandaki çalışmalar için önemli bir zemin yarattığına dikkati çeken Kongre, önümüzdeki dönemde ulusal kurtuluş stratejisi doğrultusunda çeşitli güçlerle ilişki ve ittifakların geliştirilmesinin ve düşman güçler arasındaki çelişkilerden yararlanmanın gerekli ve önemli olduğunu belirledi.

Ulusal Kurtuluş Devrimimizin en başta gelen stratejik müttefiki olan Türkiye halkı ve devrimci-demokratik hareketi ile ilişkiler sorununu ele alan Kongre, bu konuda da kapsamlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Devrimci-demokratik harekete egemen olan reformist anlayışların aşılamamasının 12 Eylül faşizmine karşı yenilginin temel nedeni olduğunu belirtirken, günümüzde bu güçlerin yaygın bir tasfiyecilikle birlikte 12 Eylül anayasası temelinde geliştirilen "sivil toplum" maskeli liberal görünümlü düzen partilerine kuyrukçuluk etmekten kurtulamadıklarını da gösterdi. PKK önderliğindeki direniş hareketine yönelttikleri teşhir ve tecrit çabalarının bu özlerini gizlemek maksadından kaynaklandığını vurguladı. Partimizin faşist rejime karşı başarılı çıkışının bunların bu çabalarını boşa çıkarmakla kalmadığını, tasfiyeciliğin tasfiyesini önemli oranda gerçekleştirerek, reformizmin yerine devrimci yöntemin ve güvenilir temel kurtuluş akımının halklar nezdinde canlı tutulmasının sağlandığını ortaya koydu. FKBDC esprisiyle halklarımızın ortak direniş cephesinin yeniden daha güçlü bir biçimde geliştirilmesi gerektiğini ve bu konuda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayanılarak, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin güçlü bir çıkış yapabileceğini inançla belirtti.

İran-Irak savaşının Güney Kürdistan'da devrimci gelişmeler için sağlam bir objektif zemin açtığına dikkati çeken Kongre, bu zeminde mücadele eden güçlerin eski yaklaşım ve hastalıklarından kurtulamamış olmalarının bir gerileme nedeni olduğu biçimindeki eski belirlemenin doğruluğunun bir kez daha kanıtlanmış olduğunu vurguladı. Bu durumun aşılmasına ilişkin görüşlerinde ısrarla, mevcut elverişli koşullarda ulusal kurtuluş mücadelesini güçlendirmek için Parti ağırlığını ortaya koyacağını, gerek cephe ve gerekse Kongre platformunu dayatarak ve bu temelde ilişkilere çekerek, böylelikle sömürgeci politikaları boşa çıkarıp gelişmelere öncü görevini sürdürme gereğini tekrar belirtti.

Kongre, başta İran devrimi, Suriye ve Libya'nın emperyalizme karşı tavrıyla taktik düzeyde de olsa ittifakın daha da geliştirilmesi gereğini ortaya koydu. İlişkileri stratejik düzeye çıkarmanın önem taşıdığını, bunun için sabırlı ve geniş açılı yaklaşımın önemini belirtti. Ortak bir anti-emperyalist cephe, Partimizin bölge çapında hatırı sayılır bir etkiye yol açmakla kalmayıp, gelişmelerin halk devrimleri yönünde derinleşmesinde çözümleyici güçlerden biri olduğu pratikte de kanıtlandığını vurguladı.

Sosyalist ülkelerde gerçekleşen sosyalizmin sorunlarına dikkati çeken Kongre, özellikle SBKP 27. Kongresi'nde dile getirilen eleştirilerin cesaret verici olduğunu belirtmekle birlikte, henüz pratikte yapılması gereken çok şey olduğunu vurgulayarak, sadece iç ekonomik ve siyasi durumun düzeltilmesiyle yetinilmeyip, dış politikada da tıkanma ve eksik yaklaşımların aşılmasının büyük önemine dikkat çekti. Dünya sosyalist devriminde reformcu yaklaşımları bütünüyle reddetmemekle birlikte, belirleyici olanının devrimci yöntem olduğunu, reformların ancak devrimin gelişmesine bağlı olarak ele alınabileceğini tartışan Partimiz, kendi örneğinde günümüz için Marksizm-Leninizmin yaratıcı bir uygulamasını sergilemekten kıvanç duyduğunu, bu temelde sosyalist ülkelerle ilişkilerin geliştirilmesi gereğini belirtti. Yine Kongremiz, Avrupa'nın ve dünyanın diğer alanlarının devrimci, demokrat, anti-faşist güçleriyle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle, imkanlar yaratıldığı ölçüde, devrimimizi ve halkımızı tanıtmak ve destek sağlamak anlayışına bağlı olarak ilişkilerin geliştirilmesinin önemli ve gerekli olduğunu vurguladı.

Açık ki, tüm bu çalışmaları Partimiz örgütleyecek, yönetecek ve yerine getirecektir. Bu açıdan, Parti III. Kongresi, en temel bir görev olarak, Parti örgütlenmesinin durumunu, bu konudaki geçmiş pratiği, Parti içi sorunları ve Partinin belirlenen bu görevlere uygun olarak örgütlendirilmesi sorununu ele alıp tartıştı. Partinin örgütsel gelişimini ve Parti pratiğini sabote ederek Parti çizgisini işlemez kılmaya ve tasfiye etmeye çalışan feodal ve küçük-burjuva anlayış ve tutumları tasfiye etti. Yine Partinin iç örgütlenmesini ve Parti içi yaşamı bozan, Partinin yönetim ve yürütme gücünü zayıflatan bürokratik, bireyci, tepkici, dağıtıcı, dar sorumluluk, çaba azlığı gibi anlayış ve çalışma tarzını, bunların proletarya dışı sınıf alışkanlıklarının Parti içine yansıması olduğunu belirleyerek mahkum etti. Parti içinden bu tür anlayış ve tutumların temizlenmesi için topyekün bir eğitim ve mücadele seferberliği başlattı. Önümüzdeki dönemde Parti görevlerini daha kapsamlı ve ağır olduğunu vurgulayarak, Partinin öncülük görevlerini başarıyla yerine getirmesinin mutlak zorunlu ve tarihi öneme sahip bulunduğunu belirtti. Bu doğrultuda kadrolaşmanın ve Partinin örgütsel yapısının geliştirilmesinin en önde gelen devrimci görev olduğunu önemle vurguladı. Kararlaştırılan tüm görevleri başaracak güçte bir Parti merkezinin yaratılmasını, Partinin bölge ve alt komite ve temsilciliklerinin yeterli düzeylerde örgütlendirilip ülkenin tüm alanlarına yayılmasını, örgütlendirilmemiş bir tek alan bile bırakılmaması anlayışının esas alınıp uygulanmasını karar altına aldı.

Partinin teorik gelişimini ve ideolojik mücadele pratiğini de değerlendiren Kongre, bu alanda esas olarak pratik çalışmanın önünü aydınlatan bir gelişmenin yaşandığını tesbit etti. Ancak her devrimci pratik gelişmenin daha derin ve ayrıntılı teorik çözümlemelere ihtiyaç duyduğunu belirterek, önümüzdeki dönemde mücadelenin artan sorunlarına zamanında ayrıntılı çözümlemeler getirecek, her dönemde politik, örgütsel ve eylemsel görevleri ve bunları yerine getirme yöntemlerini belirleyecek, mücadelenin ihtiyaç duyduğu her şeyi araştırıp inceleyerek aydınlatacak bir teorik çalışmanın yapılmasını kararlaştırdı. Parti yayın organlarının daha da geliştirilmesini ve özellikle kitlelere yönelik organlar çıkarılmasını, bunları en geniş kitlelere ulaştırma görevinin mutlaka başarılmasını, yeterli, etkin ve sonuç alıcı bir ideolojik mücadele yürütülmesini gerekli gördü.

Çalışmalarını çeşitli ve geniş olarak hazırlanmış raporlara dayandırarak sürdüren Kongre. önümüzdeki dönemde Partinin yürüteceği tüm faaliyetleri, bunların hedeflerini, kapsamını ve derinliğini belirleyen, uygulama esaslarını gösteren bir çalışma planı hazırlayarak kabul etti.

Kongre, en yoğun olarak altı yıldan beri faşist-sömürgeci zindanlarda uygulanan en vahşi ve barbar zulme karşı binlerce Parti kadrosu ve savaşçısı tarafından sürdürülen kahramanca direnişi, Parti çizgisinin doğru ve yeterli bir uygulanması ve mücadelede zafer kazanması olarak selamladı. Direniş şehitlerimizin kahramanlıklarını, örnek alınacak tek Parti ölçüsü olarak değerlendirdi ve bütün şehitlerimizin ulusal kurtuluş mücadelemizin manevi komutanları olduklarını bir kez daha belirtti.

Kongre'de gerçekleştirilen en önemli bir çalışma da, yaşanan özeleştiri süreci oldu. Partinin aylarca önce başlatıp geliştirdiği eleştiri ve özeleştiri çalışmaları Kongre platformunda en yüksek noktasına ulaştı. Partinin çağrısına sorumlu bir katılımla karşılık veren Parti kadroları, aylarca sürdürdükleri araştırma, inceleme ve tartışma ortamında kendilerini eğitip yenileyerek Parti çizgisini ve ölçülerini iyice özümseyen kadrolar haline gelmek için yoğun bir çalışma yürüttüler ve kapsamlı ve gelişkin yazılı-sözlü özeleştirilere ulaştılar. Bu çalışma, Parti açısından bir düzeltme, yenileme ve Parti çizgisinde en sağlam bir birliği yaratma hareketi oldu. Bu çalışmaların zirvesini oluşturan Kongre, Partinin ve mücadelenin geleceği açısından yapılan çalışmaların belirgin önemine ve Kongre sonrası pratik çalışmada da geliştirilerek sürdürülmesine işaret etti.

Kongre çalışmaları sürecinde kendi çizgisinde birliğini daha da pekiştirmiş bir partiye ulaşılarak, direnişte kendini kanıtlamış yeni kadrolardan ve özeleştirileri temelinde eski kadrolardan oluşan genişletilmiş bir Merkez Komitenin seçimiyle Kongre çalışmaları son buldu.

PKK III. Kongresi, proletarya dışı sınıflardan kaynaklanan her türlü eğilim belirtilerine karşı Parti çizgisinin zaferini bir kez daha yaratan, her türlü yetersizliğe karşı Partinin yaratıcı ve geliştirici gücünü gösteren, yerleşmiş direniş temelinde devrimde zaferi kesinleştiren bir zirve oldu. Bu nitelikler, ortaya çıkardığı materyaller yayınlandığında, yapmış olduğu çalışmaların genişliği ve derinliğinde açıkça görülebilecektir. Yine bu çalışmanın tarihiliği, önümüzdeki dönemde yürütülecek devrimci çalışmada ve ortaya çıkacak gelişmelerde kendini gösterecektir. 12 Eylül faşist rejimine ve her türlü tasfiyeciliğe karşı açık bir zafer kazanan Parti III. Kongresi, Partinin gelişiminde, Kürdistan halkının geleceğinin yaratılmasında ve ulusal kurtuluş devriminin zafer yolunda ilerletilmesinde sonuç alıcı bir dönüm noktası olarak tarihe geçecektir.

– YAŞASIN PKK III. KONGRESİ!

– KONGRE ÇİZGİSİNDE ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN VE HALK ORDUSUNUN İNŞASI İÇİN GÖREV BAŞINA!

– KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ, EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

PKK-MK